

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

BERNHARD
HAGEMANN

EMILIA AĞAÇTA

GENÇ TİMAŞ

Gençlik Kitaplığı
Gümüş Romanlar | 17

Editör | Merve Okçu
Çeviri | Aylin Gergin
Kapak Tasarım | Kerem Miralem
İç Tasarım | Tamer Turp

5. Baskı | Mart 2021
Raf | 10+ Roman Öykü
Yayın No | 4170

Uluslararası Seri No
ISBN: 978-605-08-2477-3

TİMAŞ YAYINLARI

Adres | Cağaloğlu, Alemdar Mah. Alayköşkü Cd. No:5
Fatih/İstanbul

Tel | (0212) 511 24 24 | **Sertifika No |** 45587

E-posta | bilgi@genctimas.com

 genctimas.com [genctimas](https://twitter.com/genctimas)
  [genctimas](https://www.instagram.com/genctimas)

Baskı ve Cilt | Melisa Matbaacılık
Adres | Çiftehavuzlar Yolu Acar Sitesi No: 8
Davutpaşa / İstanbul
Tel | (0212) 501 97 57 / **Sertifika No |** 44099

© 2018 Eserin her hakkı anlaşmalı olarak Timaş Basım Ticaret ve Sanayi Anonim Şirketi'ne aittir. İzinsiz yayımlanamaz. Kaynak göstererek alıntı yapılabilir.

EMILIA AĞAÇTA

BERNHARD HAGEMANN

● genctimas.com ●

Bernhard Hagemann

1956 yılında, Almanya'nın Bavyera eyaletinde yer alan Bad Reichenhall şehrinde doğdu. Çocukluğu Chiemgau şehrinde geçti. Henüz çocukken fotoğraf çekmeye başladı ve ileride fotoğrafçılık, mesleği oldu. Hagemann için yazmak da her zaman bir tutku olduğu için fotoğrafçılığın yanı sıra birçok hikâye de kaleme aldı. 1992'de ilk romanı *Paul, Dreiviertelsommer mit Hund* yayımlandı. O tarihten itibaren birçok çocuk ve gençlik romanı basılan yazar, aynı zamanda kısa hikâyeleriyle de antolojilerde yer aldı. Hâlen Münih yakınlarında yaşamını sürdürmektedir.

Aylin Gergin

1973 yılında Berlin'de doğdu. İstanbul Üniversitesi, Alman Dili ve Edebiyatı bölümünden mezun oldu. Mezun olduktan sonra kitap çevirisi yaparak yayıncılık dünyasına adım attı, ardından bir yayınevinde editör olarak çalışmaya başladı. Halen çocuk kitapları editörlüğü ve çevirmenlik yapıyor. İstanbul'da yaşıyor.

Bir yük konteynırının sis düdüğünü ve Schmilinsky Sokağı'nın gürültüsünü dinledi. Schmilinsky Sokağı'ndan sekiz yüz kilometre uzakta, büyükanne ve büyükbabasının evinde, gözünün önünde uzanan boş koridora doğru bakarken korna sesleri, insan sesleri, bisiklet zili seslerini dinledi. Evde herhangi bir mobilya, resim çerçevesi ya da halı yoktu artık.

Stoerte karıncaların, salyangozların ya da yılanların sesini duymak istemediğı için kulaklığını takmıştı. Onlardansa müzik çalarında kayıtlı olan Hamburg'un liman ve sokak seslerini dinlemeyi yeğliyordu. Hamburg'un seslerini taşınmak zorunda kalmadan önce orada kaydetmişti.

Annesi, karıncaların ve böceklerin ayrıca salyangozların ve yılanların sesini duymak istemeyen oğluna saçmaladığını söyledi ve o aptal kulaklığı da kafasından çıkarmasını istedi.

Annesi yine hiçbir şey anlamıyordu. Stoerte karıncaların alçak sesle havladığını ve bundan rahatsız olduğunu söylüyordu.

Havlayan karıncaların nasıl ses çıkardıklarını göstermek etmek için sessizce onları taklit etti: "Illz-Illz-Illz!"

Annesi “İllz” diye çıkardığı sesin havlama sesi olmadığını söylediğinde hiçbir şeyden anlamadığını bir kez daha ispat etmiş oldu.

Stoerte her şeyin farkına varan biri, annesi de daima böyle der.

“Ben her şeyin farkına varırım!”

Ancak şimdi kulaklığından yükselen gürültüler çoğaldıkça normalde fark ettiği her şeyi daha az fark ediyor.

İsmi Stoerte, eski bir Viking ismi. Bu ismi ona babası vermiş, çünkü babası denizciymiş. Aslında bu tam olarak doğru değil. Babası gerçekte pratisyen hekim ve Stoerte’nin büyükannesi ile büyükbabasının evinde, yani kırsal kesimde bir muayenehane açmak istiyor. Ayrıca Stoerte ismini kendine kendi vermiş. Bavyera’da yaşamak zorunda olduğundan beri hayatını birazcık değiştirmiş.

Anne ve babasının ona koydukları isim Linus’tu. Ama Stoerte’ye göre kendine verdiği isim daha bir Kuzey Almanyalı ismi. Kuzeydeki topraklar gibi, Hamburg gibi köşeli ve keskin bir isim. Havlayan karıncaların ve Bavyera marşı böğüren buzağların olduğu yeşilin her tonundaki otlakları kıvrımlı tepelerinde barındıran Bavyera gibi değil. Stoerte ismi soyadıyla birlikte söylendiğinde bir Viking adından daha çok bir korsan adına benziyordu. Çünkü Stoerte’nin soyadı Becker. Ve Stoerte ismi “OE” ile yazıldığında daha bir Kuzey Almanyalı etkisi veriyor. Ama bu iki harf yan yana geldiğinde “Ö” gibi okunuyor. Yani Störte.

Störte Becker! Neredeyse Almanya'nın en ünlü korsanının adı gibi, yani Klaus Störtebeker.

Stoerte aynı zamanda memleket hasreti anlamına gelen bir yabancı sözcük de olabilir. Çünkü Bavyera'daki her şey Stoerte'yi rahatsız ediyor. Deri pantolonlar, inekler, beyaz bulutlar, gri bulutlar, dağlar, değişik türlerde sosis ve salamlar, kola ile portakal içeceğinin karışımına verdikleri Spezi ismi...

Önceleri taşınmaya karşı çıktılar, Stoerte ve ruhu... Birlikte egzamaya yakalandılar, sonra Tuna Nehri'nin güneyindeki bütün polenler yüzünden alerjik astım oldular, ardından dönüşümlü olarak ishal ve saç dökülmesi. Bu hastalıkları geçirdikten sonra Stoerte ve ruhu sakinleşti.

Yine de Hamburg'un özlemini çekmeye devam ediyor. Neyse ki büyük evin koridorlarında, kafasında kulaklığı, kulaklarında Hamburg'un gürültüleri, deli gibi koşmanın kendisine iyi geldiğini erkenden fark etti. Ayaklarının altındaki sert zemin ve kulaklarındaki korna sesleri: İşte büyük şehir bu demekti. Tek eksik, birisi koridorda gözüktüğünde, tuvaletten, banyodan veya bir odadan çıktığında gerekli olan trafiği düzenleyici trafik lambası. Evde bir trafik lambası, evet bunu yeni yıl hediyesi olarak isteyecekti.

Stoerte koridor boyunca koştu. Bir oğlan için uzun sayılabilecek koyu saçları tıpkı Kuzey Denizi'ndeki bir korsan gibi kafasının etrafında dalgalanıyordu. Gürültü saçan kulaklığı kafasına büyük geldiği için hızlı hareket ettiğinde kulaklarından kayıyordu.

Sol bileğindeki kol saatini kronometre olarak kullanıyor. Ama gitgide daha da hızlandığını bilmek için saate ihtiyacı yoktu. Hamburg'daki dört odalı eski evindekinden daha çok zamana ihtiyacı olduğunu bilmek için de saate ihtiyacı yok.

Stoerte evin içinde koşmaya başladı. Giriş kattaki ve üst kattaki toplam on dört odanın dört duvarına da eliyle vurduktan sonra başlangıç noktası olan evin kapısına dönebiliyordu. Kuralları kendisi koymuştu.

Saatin kronometresini durdurdu. İki dakika yirmi saniye. Bu skor ne işine yarayacağını kendi de bilmiyordu.

"Linus!" diye uyardı onu annesi. Kulağındaki cep telefonuyla evin önündeki çakıl taşı kaplı büyük alanda duran annesi, kaçınıcı kez nakliye şirketini aramaya çalışıyordu. Eşyaları taşıyan kamyon gecikmişti, yarım saat önce eve varmış olması gerekiyordu.

"Linus!"

Stoerte annesini duymuyordu. Dudaklarını okuyordu. O zaman ismi sadece, "L-u!" oluyordu. Kimin adı sadece L ve U harflerinden oluşurdu ki?

Stoerte kulaklığını çıkardığında annesinin ne dediğini duydu: "Ellerin temiz mi senin? Duvarları kirleteceksin yoksa!"

"Bavyera'da ismim Stoerte," dedikten sonra kulaklığını taktı yine kafasına. Kulaklığı olmak gereksiz şeyler için kafadan çıkartmak zorunda kalıyor inanılır gibi değildi.

"Ç-k-r-t o ş-y-i k-f-n-d-n."

Stoerte annesine bir iyilik yaparak, *o şeyi kafasından çıkarttı.*

“Odanı topladın mı?”

“Odam boş.”

“Bavulun! Bavulunun içindekileri boşalttın mı?”

“Anne!” diye iç çekti Stoerte. “Bavulda birkaç eşyam var zaten sadece. Nereye koyabilirim ki onları? Henüz...”

Susmasını işaret eden bir el hareketiyle annesi konuşmayı sonlandırmıştı bile. “Alo! Buchner Taşımacılık mı? Ben Susanne Becker. Söyle misiniz...”

Stoerte’nin annesi çiçek bahçesine doğru yürüdü.

Stoerte evin içindeki koşusunu bir kez daha tekrarlayıp tekrarlamamayı düşündü. Eskiden bu evde koşmak imkânsızdı. Eskiden büyükannesi ve büyükbabası burada bir pansiyon işletiyorlardı. Hollerde halılar seriliydi; masa ve sandalyeler de üstünde; duvarlarda resimler asılıydı. Odalar otel odaları gibi döşenmişti. Büyük yataklar, küçük masalar ve bir dolap... Ayrıca çoğunlukla müşteriler de olurdu.

Ama pansiyon geçmişte kalmıştı. Stoerte’nin büyükannesi ve büyükbabası da artık hayatta değildi. Tadilat gören evde bundan sonra Stoerte ve ailesi yaşayacaktı. Gerçi tam olarak yaşamaya başlamış sayılmazlardı çünkü Stoerte ve annesi birkaç gün önce gelmişlerdi zaten. Ama sonuçta gelecekte burada yaşayacaklardı. Büyükannesi ve büyükbabasına ait on dört odalı bu koca evde. Yukarı Bavyera’da, dağların ve gölün yakınındaki Angerding Köyü’ndeki evin çatı penceresinden göl manzarası da görülüyordu. Bu yerde acilen bir doktora ihtiyaç vardı ve annesi de bir çömlekçi açmak istiyordu. Çünkü annesi

çömlekçiydi, Stoerte kendini bildi bileli annesinin ellerinden kuru ya da yaş çamur artıkları eksik olmuyordu.

Annesinin çömlekçi atölyesi iki hafta önce evin arkasındaki büyük garaja kurulmuştu. Gelecekte vazoların çanakların ve başka şeylerin üretileceği atölyenin yeni yeri burasıydı artık. Ağır çömlek fırını ve çömlekçilik araç gereçlerinin konulduğu büyük dolap önceki nakliyede garaj, kiler ve kömürlükten çıkan birçok eşyayla birlikte gelmişti.

Ve Stoerte ile annesi yakında tam anlamıyla evde yaşamaya başlamak için mobilyaların bulunduğu nakliye kamyonunu bekliyorlardı.

Aslında Becker ailesinin Bavyeralı günleri yarım saat öncesinde başlamış olması gerekiyordu. Ama nakliye kamyonu hâlâ görünürlerde yoktu. Stoerte'nin babası Hamburg'daki bir hastanede çalışmak zorunda olduğu için üç hafta sonra gelebilecekti ancak.

"Bir saate kadar geliyorlar!" diye seslendi annesi. "Trafığe takılmışlar," diye yakındı sonra.

Annesinin ayağında eski spor ayakkabıları, üstünde eski kot pantolonu ve beyaz gömleği vardı. Kahverengi saçlarını atkuyruğu yaparak toplamıştı. Çömlek tezgâhının başına oturduğunda böyle görünürdü genelde. Şimdi taşınırken de böyle görünüyordu.

Pantolonunun cebine telefonu sokan annesi, Stoerte'nin yaşlandığı evin kapısına doğru birkaç adım attı.

"Daha bir saat mi varmış gelmelerine?" diye sordu Stoerte.

Bir kez daha evin içinde koşmak Stoerte'nin içinden gelmediğı için merdivenlerden yukarıya çıktı. Koridor boyunca yürüdü ve soldaki üçüncü odaya girdi. Bu onun odasıydı. Bavulu da odada duruyordu. Hamburg limanında eski bir kaptandan aldığı kalın, uzun halat, devasa bir yılan gibi kıvrılmış hâlde odanın diğerk köşesinde duruyordu.

Stoerte odasını nasıl döşeyeceğine çoktan karar vermişti bile. Bazı insanların yatak diye adlandırdığı küçük teknesini pencerenin karşısına koyacaktı. Bazı insanların çalışma masası dediğı komuta masası ise hemen pencerenin önüne gelecekti. Yine bazı insanların dolap dediğı gemi savağını ise masanın hemen yanına duvara dayayacaktı. Duvarlar gemi motifli duvar kâğıtlarıyla kaplanacaktı, o duvar kâğıtlarının üzerine de gemi resimleri asılacaktı.

Odanın řu anki hâli bomboştu. Beyaz ve boş. Evin tadilatı üç hafta önce yapılmıştı ama odanın içi hâlâ boya kokuyordu. Tüm ev boya kokuyordu aslında, bu yüzden pencereler ardına kadar açıldı.

Yaz, ılık bir rüzgârla beyaza boyalı evin içinden geçti. Stoerte pencereye yaklaştı. Önünde Bavyera'nın yeşil, tepelerle kaplı manzarası uzanıyordu. Gözle görünmeyen ama Stoerte'nin "Illz-Illz" diye sesini duyduğı karıncalarla doluydu her yer. Daha uzakta ise yıkılacak duvar gibi duran dağlar uzanıyordu. Eğer deniz seviyesi yükselse ve Almanya'yı sel bassa sular dağlarda birikirdi. Belki şans Stoerte'nin yüzüne gülerdi de bunu yaşardı.

Stoerte mobilyalar gelene dek ne yapmalıydı acaba? Bavyera'da bugün okulun son günüydü. Stoerte üç hafta önce

yaz tatiline girmişti. Taşınmanın tek iyi yanı buydu: Bu sene yaz tatili dokuz hafta olacaktı. Burada beşinci sınıfa başlamasına daha altı hafta vardı. O zamana kadar okumayı ve yazmayı bile unutabilirdi.

Stoerte pencereden bakmaya devam etti. Evlerinden çok da uzakta olmayan çayırdaki büyük ağacı önceden biliyordu. Ağaç hâlâ aynı yerde duruyordu. Ama gördüğü ağaç evi hatırlayamadı. Heybetli ağacın kalın dalları arasında kale gibi duran bir ağaç ev. Ya da su baskını sırasında ağacın tepesinde asılı kalmış bir sandal gibi görünen ağaç ev. Evden tam olarak gözükmüyordu aslında. Yapraklar ağacın her yerini sarmıştı. Ama Stoerte gördüğünü bir balkona da benzetti. Ağacı yakından incelemeye karar verdi.

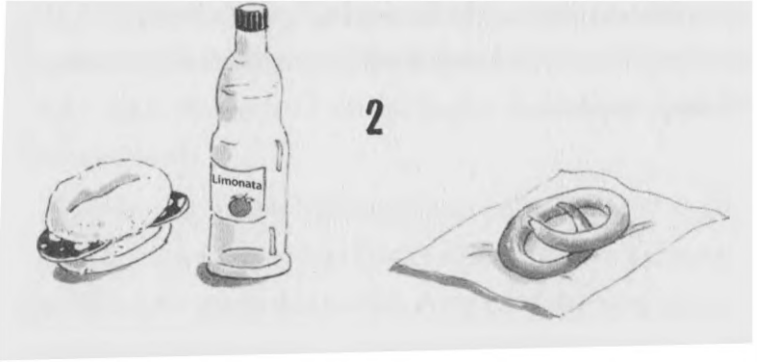
Annesi giriş katta koridorun sonunda bulunan mutfaktaydı. Evde tamamlanmış tek yer mutfaktı. Yepyeni bir mutfak. Pencereden vuran güneş ışığı ve lavabonun metalik parlaklığı kırmızı asma dolaplara vururken ocak da küçük şimşekler çakıyor gibi gözüküyordu. Mutfak bir temizlik deterjanı için çekilen reklam filminin seti gibiydi sanki.

“Bisikletle etrafta tur atacağım biraz,” diye seslendi Stoerte ve merdivenin basamaklarından aşağıya atladı.

Kafasındaki kulaklığından Hamburg gürültüleri yükselse de annesinin bir şey sorduğunu hissetti. Stoerte her şeyin farkına vardığı gibi her şeyi hissederdi de.

“Şu karşıdaki ağacın oraya,” dedi kafasını arkaya doğru çevirerek.

Babasının taşınma hediyesi olarak aldığı bisikletine atladı ve büyük kapıdan çıkarak Bavyera'nın içine doğru bisikletini sürmeye başladı.

Schmilinsky Sokağı, gemileriyle dolu limanı, Reeperbahn Caddesi ya da Televizyon Kulesi gibi Hamburg'un en hareketli yerleri düşünüldüğünde, burada o hareketliliğe denk gelen tek şey tarlaların arasından geçen yollardı. Bu yollardaki hayat belirtisi de çiftçiler, koşu yapanlar, inekler ya da kara kurbağalarıydı. Gerçi kurbağalar çoğunlukla ezilmiş hâldeydiler, çiftçilerin kullandığı traktörler onları ezmiş, koşu yapanlar biraz daha ezmiş, en son inekler de üzerlerinden geçince yere tamamen yapışmışlardı.

Hamburg'da yerler dümdüz uzanırken Bavyera'da kurbağalar dümdüzdü.

Stoerte yirmi metre kadar bisikletini sürdükten sonra devasa ağacın gölgesi altına girdi ve anında serinliği hissetti. Arkasını döndü. Bulunduğu noktadan odasının penceresini kolayca seçebiliyordu; kuş uçuşu uzaklıkla, yaklaşık otuz metre mesafe vardı.

Stoerte, kafasına bir şey düştüğünde bisikletini yabani otların üzerine yatırdı. Kafasına düşen bir dal parçasıydı.

Yukarı doğru baktı. Tepesindeki ağaç evin penceresinde bir kızın yüzünü gördü. Kızın dudakları hareket ediyordu.

“H-m-n b-s-k-l-t-n- b-n y-n-.”

Stoerte kulaklığını çıkardı.

“Hemen bisikletine bin yine,” dedi kız bir kez daha. “Susadım ve karnım da acıktı. Bana yiyecek ve içecek bir şeyler getirebilir misin acaba?”

“Ne yapıyorsun yukarıda?” diye sordu Stoerte.

“Yükseklik korkumu ve baş dönmemi yenmeye çalışıyorum. Sanırım açlığımı da yenmeye çalışıyorum, tabii ondan önce susuzluktan ölmezsem,” dedi kız. “Eğer hemen bir şeyler yemezsem daha fazla mücadele edemeyeceğim, çünkü bir iskelete dönüşmüş olacağım.”

Başını tepeye dikip kıza bakmakta olan Stoerte, kızın kumral olduğunu gördü ve aynı yaşlarda olduklarını tahmin etti. Başka da bir şey çıkaramadı.

“Duymadın mı beni?” diye sordu kız. “Aç ve susuz olduğumu söyledim.”

“Duydum,” dedi Stoerte.

“Bir şey yapacak mısın?”

“Sen neden bir şey yapmıyorsun?” diye sordu Stoerte.

“Yapamam!” Kızın yüzü pencereden kayboldu. Stoerte balkon döşemelerinin gıcırtısını ve kızın takır tukur adımlarını duydu. Ardından balkon korkuluğuna dayanıp aşağıya doğru eğildiğinde, kıızı tekrar gördü. Kızın sarı saçları tiyatro sahne-

sinin kapanış perdesi gibi yüzüne düştü. Hızlı bir el hareketiyle saçlarını savurdu kız.

“Neden yapamıyorsun?” diye sordu Stoerte. “Sahi sen nasıl çıktın ki oraya?”

“İp merdivenle çıktım. Ama kimse gelip beni buradan aşağıya indirmesin diye çıktıktan sonra merdiveni yukarıya çektim.”

“Senin okulda olman gerekmiyor mu?” diye sordu Stoerte.

“Peki *senin* okulda olman gerekmiyor mu?” diye cevap verdi kız.

Stoerte kafasını salladı. “Ben tatildeyim.”

“Ya, demek bir turist çocuğusun,” dedi kız alay eder gibi.

Stoerte başını sallamaya devam ediyordu.

“Ben Hamburg’dan buraya taşındım. Ve orada okullar hâlâ tatil.”

“Yoksa şu karşıdaki büyük eve mi taşındın?” diye sordu kız ilgiyle.

“Evet!” dedi Stoerte ve başını salladı. “Peki neden ağaçtan inmek istemiyorsun?”

“Protestom yüzünden. Ve protestom bir süre daha devam edecek.”

“Nasıl bir protesto bu?”

“Protesto işte.”

“Okulu mu protesto ediyorsun?” diye sordu Stoerte.

“Okulu neden protesto edeyim, tatildeyiz,” dedi kız ve başını bir taraftan diğer tarafa sallamaya başladı. “Yani neredeyse

tatildeyiz. Bugün okulun son günü, dünyayı kurtarmak uğruna bugün okula gitmesem de olur diye düşünüyorum.”

Stoerte kafasını o kadar yukarı dikmemek için yabancı otların arasında birkaç adım geriye gitti.

Kızı o mesafeden tekrar görünce şaşırdı biraz. Belki de Hamburg’daki arkadaşı Gustav’ın Bavyera hakkında söyledikleri doğrudu: “O tarafın insanları deli!” Gustav bir keresinde Bavyera’daki Chiemgau’da bir çiftlikte tatil yapmıştı. Sirtına kocaman bir saman topu çarptığında canı çok yanmıştı ve o zamandan beri bunu hiç unutmamıştı. Belki de buradaki insanlar gerçekten farklıydı ve biraz da tuhaflardı.

“Neyi protesto ediyorsun peki?” diye sordu Stoerte.

“Uzun zamandır uslu bir kıyım. Bugünden itibaren Emilia Değişimi başlamıştır!” dedi kız. “Ben bir çevre eylemcisiyim.”

Stoerte hiçbir şey anlamasa da anlamış gibi başını salladı. Bu da ne demekti? Çevre eylemcisi mi? EmiliaDeğişimi mi?

Stoerte’nin bilgisizliğini sezen kız bir şey daha ekledi: “Ağacın kesilmesini protesto ediyorum!”

“Hangi ağacın?”

“Hangi ağacın mı?” diyen kız eliyle alına vurdu. “Senin aklın başında mı? Önünde uzanan bu büyük ve olağanüstü güzel ağacı görmüyor musun?”

“Bu ağaç mı kesilecekmiş?” Stoerte başını iyice kaldırarak tepesinden köküne kadar ağaca baktı. “Ama bu ağaç çok sağlıklı görünüyor.”

"Seni zeki çocuk." Kız başını koluna yaslayarak, "Bu arada adım Emilia, şu arkadaki sarı evde oturuyorum," dedi.

Stoerte'nin gözleri kızın elini takip etse de sarı bir ev göremedi. Ama kızın EmiliaDeğişimi ile ne demek istediğini anladı o an.

"Sen kimsin peki?"

"Stoerte."

"Kim?"

"Stoerte."

"Bu bir isim mi?"

"Viking ismidir. Denizci olan babam koymuş adımlı."

Emilia, "Okey" dedi. Ama bir İngiliz veya Amerikalı gibi normal söylemedi, gençler arasında yaygın olan haliyle söyledi: "Okeeeeeey."

"Adım sadece soyadıyla birlikte anlam kazanıyor ama," diye ekledi Stoerte.

"Neymiş soyadın?"

"Becker."

Emilia, "Okeeeeeey," dese de anlamadığı belliydi.

"Merhaba Stoerte," dedi Emilia sonra. "Ben artık burada yukarıda yaşıyorum. Babamın bana yaptığı ağaç evde yani."

"İtiraf et, Störtebeker'in kim olduğunu bilmiyorsun bile."

"Ne bileyim, dünyaca ünlü biri mi?"

"Almanya'nın tek gerçek korsanı."

"Yoksa büyük bir keşif yapan biri mi?"

Konuşmalar hayatta bazı şeyleri açıklığa kavuşturmaya yarar aslında. Ne var ki şimdi durum pek de öyle değildi. Durumu hemen değiştirmek isteyen Stoerte, başka bir konuya geçti.

“Yani sen yukarıda mı yaşıyorsun? “Ben sarı evde yaşadığını zannediyordum.”

“Bu, protesto için yaşadığım ev zaten. Oldukça da konforlu, yani ara sıra başımın döndüğü de oluyor gerçi ama... Sonra... Bir uyku tulumum var. Döşeğim ve ihtiyaç duyduğum birkaç parça eşyam önceden vardı zaten burada. Karanlık olursa diye bir el fenerim var, ayrıca birkaç kap kacak ve çatal bıçak kaşık da var.”

“Ama yiyecek bir şeyin yok sanırım,” dedi Stoerte.

“Zeki çocuk. Erzak hazırlarken büyük bir hata yapmışım maalesef. Altı ay boyunca bir ağaçta yaşarken bir simit ve bir limonata çok az biliyorum. Ama şimdi bir yardımcım var nasıl olsa. Sen beni kurtaracaksın ben de ağacı kurtaracağım. Böylece sen de bir çevre eylemcisi olacaksın.”

Storte başını yere eğdiğinde boynunun acısı hafifledi. Uzaklardan bir traktörün sesini ve rüzgâr estikçe ağaçlarda bıraktığı ezgiyi işitti. Karıncalar da “Illz-Illz-Illz!” diye ses çıkartıyorlardı.

“Ne olacağım?” diye sordu Stoerte.

“Çevre eylemcisi!” dedi Emilia.

“Çevre eylemcisi!” diye tekrarladı Stoerte. “Nedir o?”

“Sadece bakmakla yetinmeyen çevre savunucusu yani.”

“Demek öyle...”

“Bu ağacı büyük büyükbabam dikmiş! Büyük büyükbabam burada yaşarken ağacın ekili olduğu arazi aileye aitmiş. Ama büyükbabam paraya ihtiyacı olduğu için araziyi çiftçilere satmış.”

“Şimdi o çiftçiler bu ağacı kesmek mi istiyorlar?”

“Zeki çocuk.”

“Çok sinir bozucu!” diye yakındı Stoerte.

“Ben de onu diyorum işte. Bu kadar sağlıklı bir ağaç kesilmemeli.”

“Onu kastetmiyorum, durmadan bana ‘zeki çocuk’ demeni kastediyorum. Peki ağacı neden kesmek istiyorlar?”

“Köy sakinleri buraya yeni bir futbol sahası yapmak istiyorlar. Düşünsene! O gürültüyü çekeceğimiz yetmezmiş gibi bir de ağacımızdan olacağız. Üstelik biraz ötede futbol sahası yapmak için daha uygun bir yer var. Tamamen ağaçsız. Sadece bir çiftçinin birazcık toprağından vermesi gerekiyor. Ama çiftçi bunu kabul etmiyor.”

Stoerte başını oynattı. Başını oynatması söylenenleri onayladığı ya da anladığı anlamına gelmiyordu. Sadece boynunun ağrısına iyi geldiği için yaptığı, bir nevi boyun egzersiziydi. Kaldı ki bir anda birçok yeni bilgi edindi. Bunların önce sınıflandırılması gerekiyordu. Emilia ve o neydi bu arada? Çevre ey..? İşte yine unutmuştu.

“Annem, eşyaları taşıyacak olanlar için yemek hazırlamıştı. Oradan sana yemek için bir şeyler getirebilirim.”

“Dur tahmin edeyim, lazanya ya da peynir soslu penne. Makarnaya bayılırım.”

“Salamlı ve peynirli sandviç!”

“O da olur,” dedi Emilia. “Sandviç şeklindeki küçük ekmeclere burada Semmel deriz biz.”

“Biliyorum.”

“İçecek olarak da çilekli Milkshake ya da az şekerli muzlu süt veya orman meyveli meyve suyu ya da elma sulu maden suyu mu var?”

“Maden suyu!”

“O da olur,” dedi Emilia. “Hayat kurtarmak için yeter diye düşünüyorum.”

“Birazdan gelirim!” Bisikletini çimenlerin üzerinden kaldıran Stoerte, binmeden yola kadar yürüttü. Bisikletine binip gidecekken bir kez daha Emilia'ya doğru döndü. Ayrılmadan ilginç bir şey söylemek zorunda hissetti kendini birden. Yani komik bir şeyler, aynı Emilia'nın tarzında.

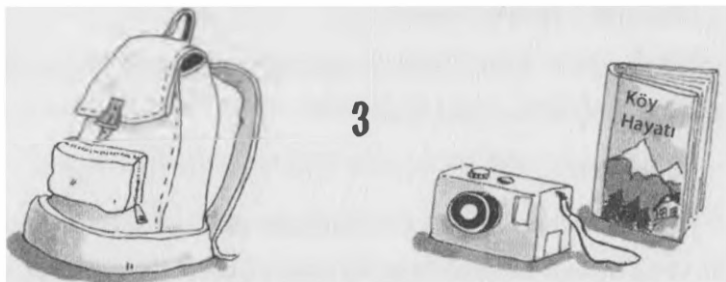
“Maden suyu ve salamlı peynirli sandviç iskelet haline dönüşmemek için birebirdir,” diye seslendi geriye bakarak.

Bisikletine bindi, tam pedallara asılacakken Emilia'nın sesini duydu: “Zeki çocuk.”

Stoerte duraksadı ve birden yüzü ciddileşti.

“Şaka yaptım ve son kez yaptım inan. Yemin ederim!” Emilia yemini sayılmasın diye sağ elinin parmaklarını birbirine kenetlemişti. “Birazdan görüşmek üzere, hayat kurtarıcı!”

Stoerte tekrar kulaklığını taktı, muz taşıyan yük gemilerinin sirenlerini dinlerken ezilmiş kurbağaların üzerinden bisikletle geçerek eve doğru yol aldı.

“Geldin demek sonunda!”

Stoerte kulaklığını çıkardı. Annesi yine evin önündeki bahçedeydi. Çakıl taşlarıyla döşenmiş, uzun saplarının ucundaki çiçeklerin rüzgârla sallandığı, yeşillik alanın ortasında duruyordu. Bitki makası tuttuğu elinin tersiyle alnındaki teri sildi. Annesi çiçek bahçesinde kalmaya devam ederse mutfağa gidip rahatlıkla bir şişe maden suyu ve iki salamlı sandviç alabileceğini düşündü Stoerte. Geriye sadece aldıklarıyla çaktırmadan annesinin önünden geçmek ve bir açıklama yapmak zorunda kalmamak kalıyordu.

Stoerte açıklama yapmayı hiç sevmezdi. Ve annesinin ne diyeceğini de çok iyi tahmin edebiliyordu. Örneğin: “Ne kadar güzel! Bir arkadaş mı edindin yoksa?”

“Sadece fotoğraf makinemi almaya geldim!” diye seslendi annesine, bisikletini yere koyarak hemen eve yöneldi. “Gel-mene gerek yok! Ben hallederim!”

Bu da neydi şimdi? *Gelmene gerek yok! Ben hallederim!* Bu sözlerden sonra şüphe çekmesi kaçınılmazdı.

Burada Semmel dedikleri sandviçleri ve maden suyunu bir sıcak hava balonuna koyup annesine çaktırmadan uçurabilseydi keşke.

Stoerte bu gizlilik oyunlarına kendi de şaşıırıyordu aslında.

Ağaçtaki bir kıza erzak götürmek yasak değildi sonuçta.

Stoerte'nin şansı yaver gitti ve annesi bir şeyden şüphelenmedi.

“Demek öyle. Ben de kendi işimi halledebiliyorum,” dedi annesi gülerek ve çiçeklerin arasına doğru eğildi yine.

Stoerte odasına doğru koştu ve bavulunu açtı. İçinden fotoğraf makinesini ve en üstte duran sırt çantasını aldı.

Peki ya annesi sırt çantasında ne olduğunu sorarsa ne olacaktı? Fotoğraf makinesi küçücüktü ve pantolonunun cebine rahatlıkla sığabilirdi. Bunun için bir sırt çantasına ihtiyacı yoktu.

Merak annesinin doğuştan gelen bir özelliğiydi. Sürekli aç olan karnı her an doyurma zorunluluğuna benziyordu bu merak. Stoerte her daim annesinin bir sorusuna maruz kalıyordu. O an ne yaptığı, ne düşündüğü ya da ne planladığı gibi.

Ya da soruları cevaplamayı tercih edip annesinin komik yorumlarını dinlemeyi göze alacaktı, her ne kadar bu yorumları kendisi her zaman komik bulmasa da.

Annesi onu sırt çantasıyla görecekt olsaydı şu tür sorular sorabilirdi: ‘Hayrola? Daha tam yerleşmemişken yine mi taşınmaya karar verdin?’ Veya: ‘Nereye böyle? Almanya’nın en yüksek dağı Zugspitze’ye tırmanmaya mı gidiyorsun? Unutma

bugün eşyalar gelecek.’ Veya: ‘Lütfen Hamburg’da yaptığın gibi sokaktan hurdaları toplayıp eve getirme. Eski vidalara ya da bisiklet parçalarına ihtiyacımız yok.’

Ya da çantanın içine bakmak isteyebilirdi.

‘Göster bakayım!’ diyebilirdi merakla boynunu uzatarak.

Stoerte hemen bir çözüm bulmalıydı. En iyisi buradaki köy hayatıyla ilgili bir şey bulmaktı. Bu annesinin hoşuna giderdi, çünkü oğlunun buraya alışmaya başladığını düşünebilirdi.

Kitap! Tabii ya!

İsmi *Köy Hayatı* olan kitap. Konrad dayı bu kitabı Hamburg’da ona veda ederken bavuluna koymuştu. Kitapta, köy hayatını sürdürebilmek için gerekli olan tüm bilgiler mevcuttu. Bir ineğin nasıl sağılacağı, nasıl balık tutulacağı ve sonra nasıl ayıklanacağı anlatılıyordu. Kulübe yapmak ile ilgili bilgiler sunuluyordu. Hatta kitapta bir tarlanın nasıl sürüleceği, tırmığın nasıl kullanıldığı ve su çarkının nasıl yapıldığı bile anlatılıyordu. Bu kitap sayesinde insanın yapamayacağı şey yoktu. Kitap Bavyera’da hayatta kalabilme kitabıydı.

Stoerte kitabı sırt çantasına koydu. Kitapla kendini güvende hissediyordu. Sadece evden çıktığında Bavyera’ya karşı değil, annesinin merakına karşı da güvende hissediyordu. Eğer annesi sırt çantasında ne olduğunu öğrenmek isterse kitabı çıkarıp gösterebilirdi.

Stoerte’nin annesi hâlâ evin önündeki bahçedeydi. Sanki çiftçilerin saldırısına karşı mayın döşeyen bekçileri andırıyordu. Durdurulmadan önünden geçip gitmek hiç kolay olmayacaktı.

Stoerte, sandviçleri mutfakta, üzeri beyaz örtüyle örtülmüş büyük bir kabin içinde buldu. Kasaların birinden de bir şişe maden suyu aldı. Kitabın ve fotoğraf makinesinin ağırlığına erzak ağırlığı da eklenince sırtında aşağıya doğru çekilen bir ağırlık oluştu.

“Sırt çantayı neden aldın yanına? Almanya’nın en yüksek dağı Zugspitze’ye tırmanmaya mı gidiyorsun? Unutma bugün eşyalar gelecek,” dedi annesi.

Evin kapısından dışarı adımını atmıştı ki tüm ön hazırlığına rağmen annesinin şiddetli ilgisiyle karşı karşıya kaldı. Yüzünün alev alev yandığını hissetti. Kafasının içinden binlerce düşünce geçti bir anda. Vida toplamak, çalı çırpı aramak...

Ne söyleyecekti? Unuttu. Aman Tanrım!

Neden böyle telaşlanıyordu ki! Alt tarafı o Emilia denen kıza, burada Semmel dedikleri, sandviçlerden götürecekti. Olay bu kadar basitti işte. Ama Hayır.

Stoerte ağzından dökülen sözcüklere hâkim olamadı: “Hayvan kafaları!”

Sırt çantasını omzundan indirdi ve açarak köy hayatıyla ilgili kitabı çıkarttı içinden. Annesinin merakını savuracak etkisiz bir silah gibi kitabı koruma kalkanı gibi ona doğru tuttu.

“Hayvan kafaları mı?!” diye sordu annesi şaşkınlıkla. Sonra da Stoerte’nin elindeki kitabı gördü ve gülümsedi. “Hım! Konrad dayının hediye ettiği kitap! Anladım! Ama bir saçmalık yapma. Lütfen hayvan kafaları toplama.”

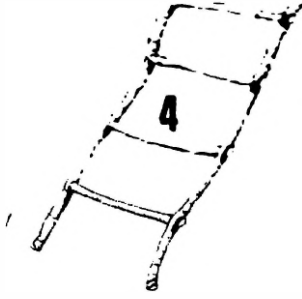
Annesi kitaptan hoşlanmamıştı. Ona göre kitapta fazlasıyla iğrenç şeyler vardı.

“Sen içini rahat tut!” diye seslendi Stoerte ve bisikletine atladı.

Bahçe makasını sıkıca kavrayan annesi çiçeklere eğildi yine.

“Mobilyalar gelecek unutma!” diye seslendi ve kafası çiçeklerin arasında kaybolmadan önce el salladı.

“Hayvan kafaları mı?” diye düşündü Stoerte bahçe kapısından bisikletiyle çıkarken. Bu da nerden çıkmıştı sanki?

Stoerte, Bavyera’da Semmel dedikleri iki sandviçle, bir şişe maden suyuyla ve hayatta kalma kitabıyla birlikte ağaca geri döndü. Bisikletinden henüz inmişti ki ip bir merdivenin aşağıya savrulduğunu gördü.

Emilia’nın yukarıdan, “Hayat kurtarıcı için servisimiz,” dediğini duydu.

Sol eliyle merdiveni tutan Stoerte yukarıya doğru baktı. “Yukarı mı çıkayım yani?” diye sorarken omuzlarında sırtındaki çantanın ağırlığını hissetti.

“Pizzacı gibi.”

“Buraya tırmanan bir pizzacı görmek isterdim doğrusu,” dedi Stoerte gülerek. “Geliyorum şimdi.”

“Sevindim!”

Stoerte sağ ayağını ip merdivenin en alt basamağına koyduğunda, daha önce hiç ip merdivene tırmanmadığı geldi aklına. Ayağını dayadığı merdiven geriye doğru kayıyordu. Stoerte o güne kadar hiç zorlanmadan bir ipe veya demire tırmanmıştı.

Ama bir ip merdiven... Bir korsanın adını taşıyan biri için utanç vericiydi bu durum. Stoerte bir keresinde gittiği sirki hatırladı. Sirkte trapezcilerin çadır tavanına kadar nasıl tırmandıklarını izlemişti. İp merdiveni özel bir teknikle bacaklarının arasına almış ayaklarını merdivenin arkasından dolandırarak basamaklara koymuşlardı. Stoerte de aynı yöntemle başlayarak ilerledi. Yine de bunu yapmak kolay değildi. Sırt çantası Stoerte'nin ağaca çıkmak istemesine karşıydı. Tüm yükünü Stoerte'nin omuzlarına veren sırt çantası, aşağıda kalmak istiyor gibiydi. Ama sırt çantası da Stoerte ile birlikte yukarı gelmek zorundaydı.

Stoerte ağaca tırmanıyordu. Ama onun gözünde tırmandığı bir ağaç değil bir yelkenlinin direğiydi.

“İp merdivenle yukarı tırmanmayı çabuk söktün,” dedi Emilia yukarıdan. “Benim öğrenmem çok uzun zaman aldı. Ağaç sahibinin durmadan aşağı ve yukarısı arasında mekik dokumak zorunda kalmayacağına memnunum. Hamburg’da sürekli gemilere tırmanıyorsunuzdur herhâlde. Sonra da direklere.”

“Her zaman değil,” dedi Stoerte yukarı vardığında nefes nefese. “Ama bazen.”

Balkonun parmaklığına tutunan Stoerte, kendini dikkatlice balkonun zeminine bıraktı yüzüstü. Ayağa kalktığı anda yüksekliğin fazlalığına şaşırdı. Yükseklik yukarıdan bakıldığında aşağıya kıyasla her zaman daha yüksek görünüyordu. İkinci bakışı Emilia’ya kaydı. Emilia kendisinden biraz daha uzun olsa da Stoerte ondan daha kiloluydu ya da başka bir deyişle daha ‘güçlüydü’. Yüzünde çiller dans ediyordu, kocaman mavi gözleri

vardı. Büyük ön dişleri birazcık bir tavşaninkileri andırıyordu. Saçları uzun ve dümdüzdü.

Emilia, “Açım!” diyerek ellerini çırpıttıktan sonra erzak için avuçlarını açtı.

Stoerte sandviçleri ve maden suyunu çantadan çıkardığında, Emilia, “Ay! Ne kadar lezzetli!” diye çığlık attı sevinçle.

Ağaç evin önündeki balkonda duran küçük tahta iskemleye oturan Emilia, salamlı sandviçi dişleriyle parçalarken, “Ağçtk hyt nsn cktryr,” dedi.

Stoerte ona bakarak, “Ne?” diye sordu ve cevabını acele etmeyerek ağzındakileri yuttuktan sonra vermesini umdu. Ama Emilia ağzındakileri yutar yutmaz iştahla bir kez daha ısırıldı sandviçinden. Hızlı hızlı çiğnedi ve hızlı hızlı yuttu. Ağzındaki lokmaları yutar yutmaz boş ağızıyla tekrar konuştu: “Ağaçtaki hayat insanı acıktırıyor.”

“Evet!” dedi Stoerte. “Yerdeki hayat da öyle.”

Emilia gülerek, “Evdeki hayat da öyle,” dedi.

“Evet!” dedi Stoerte. “Şehirdeki hayat da öyle.”

“Köydeki hayat da öyle!” dedi Emilia.

“Evet,” dedi Stoerte.

O sırada Emilia tekrar ısırıldı ekmeğinden. Sonra iki sandviçini de bitirene dek konuşmadı. Stoerte, Emilia’ya bakıyor, çenesinin nasıl çalıştığını ve lokmaları nasıl yuttuğunu izliyordu. Sanki tüm yüzü bir çiğneme atölyesini andırıyor gibiydi. İki ön dişi salamlı sandviç yemek için yaratılmıştı sanki. Stoerte bir süre sonra etrafına bakınmaya başladı. Dikkatle baktığında

balkonu, parmaklığı ve tahta iskemlesiyle birlikte ağaç evin oldukça mükemmel olduğunu düşündü. Burası gerçekten uğraşarak yapılmıştı.

Bir ağaca yerleşmek için idealdi.

Bakınmayı bitirdiğinde Emilia hâlâ çiğnemeye devam ediyordu. Salamlı sandviçle dolan yanaklarının üzerinde büyük gözleri fıldır fıldır dönüyordu. Güldü, daha doğrusu gülmeye çalıştı. Stoerte tek kelime etmediği için ağacın üzerinde kendini biraz aptal gibi hissetmeye başladı.

Aklına kitabı geldi. Çantasından çekip çıkardı.

“Bu kitapta bir ördeğin nasıl parçalanacağı anlatılıyor. Sen hiç ördek parçaladın mı sahi?”

Stoerte iki eliyle tuttuğu kitabı hâlâ çiğnemeye devam eden Emilia’ya doğru gösterdi.

Emilia başını iki yana sallayarak eliyle alnına vurdu.

“Sen delisin!” dedi.

Stoerte omuz silkti.

“Yani köyde yaşadığın için böyle düşündüm. Bu kitabı bana dayım verdi, Bavyera’da hayatta kalabilmem için. Ben sanmıştım ki Bavyera’da ördek kesmek ve parçalara ayırmak Hamburg’da tekne yapmak veya boyamak kadar normal bir şey.”

“Sen peki şimdiye kadar bir tekne yaptın mı veya boyadın mı?” diye sordu Emilia, son lokmasını da yuttuktan sonra.

“Hayır,” dedi Stoerte.

“Gördün mü?”

Emilia maden suyundan bir yudum içtikten sonra birkaç kez hızla nefes alıp verdi. Ve elinin tersiyle ağzını sildikten sonra konuştu: “Doydum sonunda! Hayatım kurtuldu. Bu nasıl saçmasapan bir kitap böyle?”

Elini uzatarak parmaklarıyla kitabı tuttu.

“Şimdi anladım!” dedi eline kitabı alıp sayfaları karıştırdıktan sonra. “Büyükannelelerin okuduğu kitaplara benziyor. Her şeyin nasıl yapılacağını tek tek anlatıyor. Büyükanne bunların hepsini yapabiliyor. Ördek kesmek dâhil. Büyükbabam da kulübe ve bahçe çiti yapabiliyor.”

“Benim büyükbabamın da bir yelkenli gemisi varmış ve onunla dünyayı dolaşmış,” dedi Stoerte. Yine biraz gerçekleri söylerken biraz da uyduruyordu sanki. Büyükbabasının bir teknesi vardı, ama onunla dünyayı dolaşmamıştı elbet.

Emilia, Stoerte'nin boynunda bir kolye gibi asılı duran kulaklığı işaret ederek, “Ne dinliyorsun?” diye sordu.

“Hamburg’u,” dedi Stoerte.

“Hamburg isminde bir müzik grubu mu?”

“Hamburg isminde bir büyük şehir.”

“Okeeeeeeeeeey. Bir şehir nasıl dinlenir ki?”

“Kulaklıkla.”

“Okeeeeeeeeeey.”

Stoerte şehri özlediği için şehrin seslerini ve gürültüsünü kaydettiğini anlattı Emilia’ya. Havlayan karıncalar işittiğinden ve her şeyin farkına varabildiğinden bahsetmedi.

Emilia başını salladıktan sonra güldü. Ayağa kalkarak, “Gel, sana evi gezdireyim,” dedi.

Stoerte, Emilia’nın peşinden küçücük olan eve girdi. Bir döşek ve sehpa olarak kullanılan bir sandık vardı. Evin iki penceresinden biri kuzeye diğeri ise güneye bakıyordu. Sık yapraklı dallardan içeriye süzülen güneş ışıklarının evi fazla aydınlattığı söylenemezdi. Stoerte gündüzleri de evde lamba yakmak gerektiğini düşündü. Bir yandan da Emilia’ya hayret ediyordu. Burada gerçekten geceyi geçirip tüm gün kalabiliyorsa oldukça cesaretli olmalıydı.

“Ağaca yerleşeli ne kadar oldu?” diye sordu.

“Oldukça uzun bir zaman,” dedi Emilia.

“İki gün mü?” diye sordu Stoerte.

“Emilia hayır anlamında başını salladı.

“Yaklaşık bir saat,” dedi.

“Bir saat mi?” diye sordu Stoerte şaşkınlıkla. “Yani bir saat içinde mi açlıktan ve susuzluktan bayılacaktın?”

Emilia sesindeki suçlayıcı tonla, “Sen ağaç işgal etmekten ne anlarsın ki?” diye sordu. “Ayrıca şimdi tuvalete gitmem gerekiyor.”

Stoerte tuvaletin nerede olduğunu sormaya fırsat bulamadan, Emilia bez çantasını omzuna astı, balkondaki parmaklığa yaslanarak merdivene uzandı.

“Stoerte, sen burada kalabilir misin? Ben birazdan döneceğim. Birisi burada kalıp kesilmemesi için ağacı korumalı.”

Emilia balkon zeminine oturarak dikkatle ayaklarını sarkıttı, merdivenin birinci basamağını arayan ayağı yerini buldu.

Basamak basamak aşağıya inerken yüzünden ne kadar konsantre olduğu anlaşıyordu.

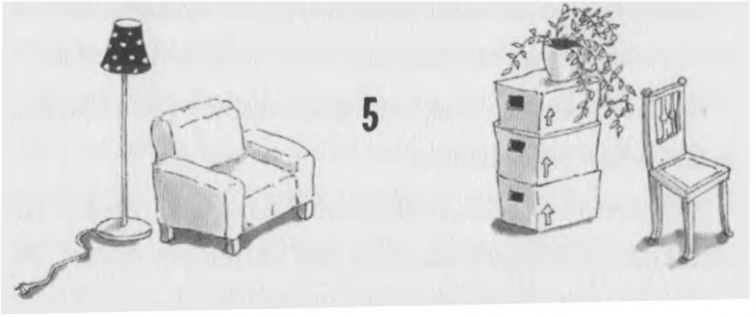
Merdivenin yarısına geldiğinde durarak yukarı baktı, parmaklıktan hafifçe sarkarak kendisini izleyen Stoerte'ye, "Biri elinde testereyle çıkagelirse o zaman bağırman yeter. Tamam mı? Ben hemen gelirim."

Emilia yere indiğinde sağa ve sola doğru esneme hareketleri yaptı, kollarını yukarıya uzattı ve dengesini sağlamakta biraz zorlandı.

"Ay!" dedi birden. "Yerde durmayalı o kadar çok zaman olmuş ki. Nasıl ayakta durabileceğimi bile unutmuşum. San ki iniş yapan bir astronot gibiyim. Sanırım bisikletini almak zorundayım. Okeeeeeeeey?"

Stoerte, "Okey," dedi ve bir saat ağaçta kalmanın nelere neden olduğuna şaşırdı.

Emilia arkasını dönerek, "Kulaklığını takma sakın!" diye seslendi. "Yoksa bir gelen olursa duymazsın! İp merdiveni de yukarı çek. Düşmanın seni etkisiz hâle getirmesini istemeyiz!"

Emilia an itibarıyla ağaç sahibi olduğu süre kadar ağaç sahibi değildi artık. Ve Stoerte şimdiden Emilia ile aynı süre ağaç sahibiydi. Bir saat geçmişti. Ağacı kesmek isteyen olursa var gücüyle bağıracaktı.

Kimse elinde testereyle çıkagelmese de Stoerte yavaş yavaş var gücüyle bağırma noktasına geliyordu. Öfkesi gitgide yükselirken sabırlı bir çevre eylemcisi olmadığını fark etti. Canı sıkılmıştı. İp merdivenden inerek aşağıya gitmeye can ediyordu. Ama ağacı yarı yolda bırakmak istemiyordu. Üstelik Emilia'ya da söz vermişti. Acaba yakında geri döner miydi Emilia? Tamam, ona on beş dakika daha verecek sonra da eve gidecekti. Yeniden sakinleşen Stoerte'nin bağırma istediği de geçti.

Şimdi de annesi uzaklardan bağırıyordu. Aslında bağırıyor, sesleniyordu.

“Linus! Kamyon geldi! Neredesin? Linus!” Annesinin sesi kuşların cıvıltılarına, çekirgelerin cırcır seslerine ve ineklerin mölemelerine karışıyordu. Karıncaların “İllz, Illz” sesleri de var mıydı bunların içinde? Stoerte karar veremedi. Annesinin

uzaklardan gelen yumuşak sesini rüzgâr taşıyor ve Stoerte'nin kulaklarına bırakıyordu sanki.

Stoerte annesinin ona istediği şekilde Stoerte olarak seslenmemesinden rahatsız oldu.

“Linus!”

Stoerte'nin annesinin seslenmeleri yerini bulmamış olacak ki Stoerte'nin yerine Emilia geldi aniden.

“Huhu. Geri döndüm ben!” diye seslendi Emilia neşeli bir sesle. “İp merdiveni aşağıya sarkıt!”

Stoerte çimenlerin üzerine gelişigüzel atılan bisikletinin gürültüsünü duydu ve ip merdiveni aşağıya sarkıttı. Ve Emilia yukarı doğru çıkarken basamakların çıkardığı sesi duydu. Emilia geri döndüğü için sevindiğini fark etti ayrıca.

“İşte geldim,” dedi Emilia nefes nefese. Yüzü, merdiven çıkarken gösterdiği çabadan ve sıcaktan domates gibi kızarmıştı. Ağaç yapraklarının gölgesine dışarıdan güneş ışığı getirerek aydınlatmıştı orayı sanki. Bez çantasından çeşitli şeyler çıkardı. Tablet çikolata, bir şişe limonata, bir kitap, bir paket bisküvi, bir şişe su ve peçete.

“Geç kaldığım için kusura bakma ama birkaç şey halletmem gerekiyordu. Ayrıca biraz köpeğimizle vakit geçirmem gerekiyordu. Görsen nasıl mutlu oldu. Ağaçta yaşadığım için önce neredeyse tanımadı beni düşün. Ha bir de başbakanla mektup yazdım tabii.”

“Stoerte şaşkınlıkla, “Almanya'nın başbakanına mektup mu yazdın yani?” diye sordu. “Gerçekten mi?”

“Ne sandın!”

“Neden peki?”

“Ağacın kesilmesini istemediğim için. Ağaçları kurtarmak zorundayız. Ve bir sorun yaşadığımızda başbakana mektup yazma hakkımız varmış, babam söylemişti.”

“Başbakan buraya mı gelecek yani?”

“Ne bileyim. Belki de bir bekçi falan gönderir. Bir ağaç kurtarıcı.”

Stoerte yine annesinin sesini duydu uzaklardan.

“Kadının biri uzun zamandır köpeğine ya da kedisine sesleniyor.”

“Linus diye sesleniyor!”

“Evet, bir kedi için komik bir isim.”

“O sesini duyduğun benim annem. Çağırdığı da benim.”

“O zaman neden Stoerte diye seslenmiyor ki?”

“Çünkü diğer adım da Linus benim!”

“Senin adın Linus mu?”

“Hayır. Stoerte!”

“Linus!” diye seslendi tekrar annesi. “Mobilyalar geldi.”

“Mobilyalar gelmiş!” dedi Emilia. “Senin mobilyaların mı?”

“Evet!” dedi Stoerte. “Benim mobilyalarım. Gitmem gerekiyor.”

Stoerte, ağaç evin ve Emilia’nın arasından zorla geçerek merdivene yöneldi.

“Yine gelecek misin?” diye sordu Emilia ve Stoerte’ye büyük mavi gözleriyle umutla baktı. “Unutma! Sen de artık bir çevre eylemcisisin.”

“Odamdaki mobilyalar yerleştiğinde yine gelirim.”

“Harika!” dedi Emilia. “O zaman akşam yemeğini birlikte yeriz. Yemekte bisküvi ve çikolata var. Yemeğe geç kalma lütfen.”

Stoerte aşağıya indiğinde ‘Yemeğe geç kalma lütfen’ lafını şimdiye dek bir tek annesinden işittiğini fark etti. Evden dışarı çıkarken annesi tam da bu cümleyi kurardı. Babasına da söylerdi ayrıca, garajdaysa veya tamirhanedeyse ya da alışveriş yapmak için şehre indiyse. Böyle bir cümleyi Emilia’dan duymak bir şekilde komik gelmişti. Sanki evlilermiş gibi.

Aceyleyle bisikletine atlayan Stoerte bir an önce eve gitmek istiyordu. Yine de ağaçtaki Emilia’ya doğru döndü ve el salladı. Ağaç evin balkonunda duran Emilia da ona el salladı.

“Görüşürüz!” diye seslendi Stoerte.

“Görüşürüz!” diye karşılık verdi Emilia.

Stoerte yere yapışmış birkaç kurbağanın arasından kıvrılarak sürdü bisikletini. Oldukça hızlı kullanıyordu. Eğer Hamburg’da Langen Reihe Caddesinde böyle hızlı bisiklet sürseydi arabalar korna çalar ya da ona çarparlardı. Yaya kaldırımında böyle bisiklet sürseydi yayaları ezebilirdi ya da öfkeli yayalar onu durdururdu. Büyükbabalar ona doğru bastonlarını sallarlardı.

Stoerte bahçe kapısından girip aniden fren yaparak durduğunda annesi, “Nihayet gelebildin!” dedi azarlarcasına.

Mobilyaları taşıyan kamyon arka kapıları açık hâlde evin önünde duruyordu. Stoerte mobilyaları kafeslerinden çıkmaya can atan hayvanlara benzetti.

“Nerdeydin sen!” diye sordu annesi öfkeyle kolunu havada sallayarak. “Sana seslenmekten canım çıktı. Giderken gecikmeyeceğini söylemiştin. Kamyondan ilk inecek eşyalar senin odana ait.”

“Geldim işte!” dedi Stoerte.

Goril görünümlü; piyano kadar geniş omuzlar, sokak lambası uzunluğunda kollar ve ağaç gövdesi gibi bacaklarla iki nakliye elemanı hızla işe başlamışlardı bile. Neye ellerini atsalar kolaylıkla taşıyorlardı, bu bir dolap da olabiliyordu, masa, yatak veya koltuk da.

Adamlardan biri Hamburg şivesiyle, “Kayıp çocuk da bulunmuş,” dedi. Hamburg’un keskin ve sivri şivesini duyan Stoerte’nin içi ısındı birden.

Ve dudaklarından “Moinmoin,” sözü dökülüyordu. Hamburglular birbirlerini böyle selamlardı, sabah, öğlen, akşam fark etmiyordu. “Moinmoin,” aynı zamanda keyiflerin yerinde olduğunu da belirtirdi.

“Odana git ve adamlara mobilyalarının nasıl yerleştirilmesini istediğini söyle,” dedi annesi.

Annesinin kendisine gülümsediğini gören Stoerte onun çok da kızgın olmadığını anladı. Bu gülümsemeyle birlikte eve girmeye karar vererek merdivenlerden yukarı çıktı. Odaya ilk girdiğinde kısa süreli bir şok yaşadı çünkü gemi savağı odaya

taşınmıştı bile. Bazılarının yer minderi dediği kurtarma botu ve komuta masası da odadaydı.

Komuta masası doğru yerde yani pencerenin önünde duruyordu. Gemi savağını şimdiki durduğu yerde yani solda değil sağda olmasını istemişti. Adamlar ellerinde küçük teknenin parçalarıyla odaya girdiklerinde dolabını nerde istediğini de söyledi.

Adamlardan biri, “Küçük bey nasıl isterse öyle olur!” diye homurdandıktan sonra diğeriyle birlikte dolabı sağ tarafa çektiler.

Adamlardan biri doktorların kalp atışlarını dinlemek için boyunlarına taktıkları stetoskop gibi takılı kulaklığı işaret etti Stoerte’ye. Kulaklığın kablosu Stoerte’nin cebindeki müzikçalara bağlıydı.

“Adam, “Ne dinliyorsun?” diye sordu güçlü kuzey Alman aksanıyla.

Stoerte kulaklığını kafasından geçirerek adama uzattı ve pantolon cebinden “Play” tuşuna bastı. Adam biraz Stoerte’ye doğru eğilerek kulaklığın birini kulağına dayadı.

“İlginç,” dedi. “Pek müziğe benzemiyor.”

“Benim için öyle ama,” dedi Stoerte.

“Biraz daha dinleyeyim o zaman,” dedi adam ve dinledikçe bakışları değişti. “Limanın sesini duyuyorum, tırların, insanların, otobüs durağının... Reeperbahn mı?”

“Yaklaştın!” dedi Stoerte.

“Schulterblatt Caddesi mi?”

“İyice yaklaştın.”

“Schmilinsky Sokağı mı?”

O anda Stoerte gerçekten şaşırdı. Nakliyecinin Schmilinsky Sokağını bilmesi şaşılacak şeydi çünkü. Bu adam tam bir profesyoneldi. Küçük Schmilinsky Sokağını bilecek kadar profesyonel hem de!

“Tam üstüne bastın!” dedi Stoerte. “Annem mi söyledi o sokağı sana yoksa?”

“Söylemedi. Ben Hamburg’umu tanırım.”

Nakliyeci, bir martının yuvasını içine alacak büyüklükte olan pençesini Stoerte’nin kafasına koydu.

“Yoksa memleket hasretimi çekiyorsun?” diye sordu. Stoerte başını sallayarak doğruladı onu.

Nakliyeci elini Stoerte’nin başından kaldırmadan onu bahçenin, tarlanın ve ağacın manzarasını görebildikleri açık pencereye doğru götürdü.

“Şu manzaraya bir bak” dedi nakliyeci. “Almanya’nın en güzel yeri. Yemyeşil çayırlar, bir ağaç, birkaç inek. Cennet böyle bir şey işte. Burası bir çocuğun büyüyebileceği bir yer, inan bana. Ağaca tırmanabilirsin mesela.”

“Tırmandım bile.”

“Bir ağaç ev yapabilirsin.”

“Var zaten.”

“Gördün mü bak. Ben çocukken bunu hayalini kurardım. Seveceksin burayı, emin ol. Yakında alışacaksın ve Hamburg’un seslerini dinlemek aklına bile gelmeyecek.”

Nakliyeci Stoerte’nin kulağını hafifçe çektikten sonra tekrar işinin başına döndü.

Çok geçmeden Stoerte’nin bütün eşyaları odasına taşınmıştı bile. Stoerte aşağı kata inerek evin eşyalarını taşımaya yardım etti. Koltuk minderlerini, lambaları, sandalyeleri ve iskemleleri taşıdı. Bazıları ağır bazılarıysa hafifti. Stoerte evi yaşanabilir hâle getirmeye çalışırken eğlendiğini fark etti. Zaman ilerledi, nakliyecilerin ve kamyonun gitmeleri uzun sürmedi.

Stoerte’nin annesi bir hayli yorulmuştu ve karnı acıkmıştı. Stoerte tekrar ağaca gidebilmek için şimdi içinde birkaç kolinin durduğu mutfakta yemek yiyeceklerdi. Kolilerde Hamburg’da kalan mutfak aletleri vardı ve mutfağın perdeleri de katlı hâlde onların üstündeydi.

“Ee, Linus, ikimizin de karnı zil çalıyor, değil mi?”

“Hıhı!” diye karşılık veren Stoerte’nin aklına Emilia ile yiyecekleri akşam yemeği geldi. Ama şimdi bundan annesine bahsetmeyecekti. Onun yerine annesinin salamlı sandviçi tabağa koyuşunu izledi.

“Babam bana Stoerte diyor,” dedi. “Sen de bana öyle diyebilirsin.”

“Evet, biliyorum,” dedi annesi ve peynirli sandviçini ısırdı. “Stoerte Becker.” Güldü. “Benim küçük korsanıam.”

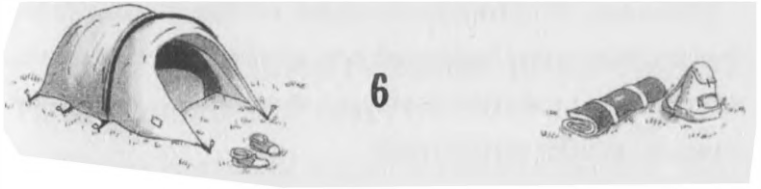
“Babam ne zaman gelecek?” diye sordu Stoerte.

“Babanın yerine geçecek kişi üç hafta sonra başlayacak işe. O zaman baban da buraya gelecek. Geldiğinde o da yardım eder yerleşmeye. Yapacak çok işimiz var.” Mutfağa göz gezdiren annesi derin bir iç çekti.

“Evet,” dedi Stoerte.

“Kulaklığın kulağında değil ne zamandır!” dedi annesi. “Bu iyiye işaret. Burayı birazcık da olsa sevmeye başladın mı? Karıncaların havlamasına alıştın mı bari?”

Keyfi yerine gelen annesi kahkaha attı.

Stoerte akşam yemeğinden sonra Emilia'nın yanına gidecekti ama annesine böyle söylemedi. Biraz çevrede dolaşacağını söyledi.

“Ama bugün yerleşiyoruz!” dedi annesi. “Biraz daha yardım etsen olmaz mı?”

“Ediyorum ya zaten,” dedi Stoerte. “Odamı neredeyse tamamen yerleştirdim. Biraz çevreyi tanımak istiyorum. Güneş batmadı hâlâ sonuçta.”

“Peki tamam,” diyerek razı geldi annesi. “Zamanımız çok nasıl olsa. Tatil zaten. Ama çok geç kalma!”

Çevreyi tanıma faslı pek tabii ki Emilia'nın ağacında son buldu.

“Tam vaktinde geldin!” diye seslendi Emilia. “Bisküviyi az önce açtım.”

Stoerte tok olduğunu ve yemekten kalkıp geldiğini söylemedi. Söylerse Emilia'nın hayal kırıklığına uğrayabileceğini düşündü.

“Hımm, bisküvi!” dedi sevincini göstererek. Birden yemek sonrası tatlı niyetine bisküvi çekti canı.

Emilia ağaç evin balkonunu akşam yemeği için süslemişti. Masa örtüsü niyetine kullanmak için yere birkaç peçete sermiş, üstüne bisküvi paketini koymuştu. Ayrıca masa örtüsünün yanına iki minder yerleştirmişti.

Ne var ki yemeye başlayamadılar. Çünkü yaklaşan adım sesleri ağacın birkaç metre ötesinde kesildi. Ve Stoerte bir adamın sesini işitti.

“Emilia?” diye seslenmişti biri.

“Merhaba baba!” dedi Emilia şaşkınlıkla. Dalların sık yaprakları yüzünden babasını göremeyen Emilia, ona seslenirken yukarı doğru baktı. Eğer balkonun zemininde oturmasalardı da onu göremeyeceklerdi. Adam çimenlerde biraz daha yürüdüktan sonra ağacın gövdesi altında durduğu zaman, Stoerte tahta döşemelerin aralığından görebildi onu.

“Emilia! Okula gitmedin mi sen?” dedi babası kızını azarlayarak.

“Tatile girdik ama,” diye karşılık verdi Emilia.

“Yarın gireceksiniz tatile. Kafana göre davranıp okulun son günü gitmemezlik edemezsin!”

“Bu ağacı kurtarmak zorundayım.”

“Emilia. Hadi akşam yemeği yiyeceğiz. Geç oldu zaten! Bu konuyu evde konuşuruz.”

“Ben Stoerte ile yiyorum zaten.”

“Kiminle?”

“Stoerte ile.”

“Stoerte kim?”

Stoerte ayağa kalkarak parmaklığın üzerinden aşağıya bakarak, “Stoerte benim!” dedi.

“Stoerte büyük evde yaşıyor, oraya bugün taşındılar.” Emilia da ayağa kalkarak Stoerte’nin yanında durdu ve birlikte aşağıya doğru baktılar.

“Öyle mi!” dedi Emilia’nın babası. “Büyük eve taşındılar demek. Eskiden pansiyon olan ev.”

Emilia’nın babası kaslı kollarıyla güçlü kuvvetli sarışın bir adamdı. Saçları kıvrıkcıktı ve uzun olmayan sakalı vardı. “Merhaba Stoerte. Nereden geldin?”

“Hamburg.”

“Güzel şehir,” dedi Emilia’nın babası. “Stoerte, bu bir kuzey ismi mi?”

“Bir korsanın ismi,” dedi Emilia.

“Emilia! Lütfen akşam yemeğine gel artık!” diye tekrarladı babası üstüne basa basa.

“Ama Stoerte ile yemek yiyoruz zaten şu anda!” dedi Emilia. “Bu gece ağaç evde uyuyacağım. Buradan ayrılmayacağım.”

Babasının yüzü birden komik bir hâl aldı. Belki de nedeni duydukları karşısında afalladığından, alt çenesinin aşağıya doğru açılması gerekirken ani bir hareketle başını arkaya doğru attığı için azıcık açılan ağzı ve soru soran bakışlarıydı.

“Emilia!” diye iç çekti. “Saçmalıyorsun ama. Gerçekten orada uyumayı istiyor olamazsın.”

“Evet istiyorum,” dedi Emilia gururla. “Ağacı kesmek istiyorlar, sen de biliyorsun. Ağacı korumak zorundayız. Büyük büyükbabam zamanında kesilsin diye dikmemiş bu ağacı. Ağacın sahibi var. Ağaçtan gözümüzü ayırmamalıyız. Kaldı ki yalnız değilim. Stoerte de burada.”

“O da mı ağaçta yatacak?”

“Evet.”

Stoerte duyduğuna inanamadı. O ana dek geceyi ağaçta geçireceğinden haberi yoktu. Annesinin bundan pek hoşlanmayacağını tahmin etmek zor değildi. Ayrıca yukarıda nerede uyuyacaktı ki?

“Emilia!” dedi babası yine. “Ağacı kurtarmak istemeni anlıyorum ve destekliyorum, bunu biliyorsun. Ama geceyi burada geçiremezsin. Ayrıca bugün okula gitmen gerekiyordu.”

“Ama ağaçta uyumavı çadır kurmak gibi düşün. Zaten eve de uzak değilim.”

“Suyun yok ama.”

“Var.”

“Dişlerini fırçalaman gerekiyor.”

“Diş fırçamı yanıma adım.”

“Yorgan yastık.”

“Uyku tulumu.”

“Emilia.”

“Ben buradan ayrılmayacağım. Bu ağaç kesilmeyecek. Ben bir çevre eylemcisiyim.”

Bir süre kimseden ses çıkmadı. Emilia'nın babası başını indirdi ve tarlalara doğru baktı. Ardından yine başını kaldırarak, "Madem öyle, annenle konuşayım! Bakalım ne diyecek bu konuda. Görüşürüz birazdan."

Babası arkasını dönerek geldiği yoldan eve doğru yürümeye başladı.

Emilia tekrar mindere oturdu. Stoerte de yanındaki mindere oturarak ağaç evin balkonundan etrafına bakmaya başladı. Ağaç evde iki döşek için yeterince yer zaten yoktu ve döşek olarak kullanılabilecek bir şey de sığmazdı oraya. Bir ihtimal üzerinde oturdukları minderler sığabilirdi ama onların üzerinde uyumak da mümkün değildi.

Emilia ağzına bir bisküvi atacakken vazgeçti ve bisküviyi paketine geri koyarak derin bir nefes aldı.

"Kendimi iyi hissetmiyorum!" dedi Emilia.

"Neden?" diye sordu Stoerte.

"Biraz önce aşağıya çok baktım. Sorun şu ki yukarıdan aşağıya baktığımda kendimi kötü hissederim ve başım döner."

"Bu gibi durumlarda hemen mi başın döner yani?" diye sordu Stoerte şaşkınlıkla. "Bir ağaç sahibi olarak biraz saçma bir durum bu."

"Zeki çocuk." Emilia bir an sessizlikten sonra, "Ah! Özür dilerim. Bir daha söylemeyecektim," dedi.

Emilia tekrar derin nefes alarak bisküvi paketine baktı, bir yudum su içti ve "Şimdi daha iyiyim," dedi.

Az önce pakete koyduğu bisküviyi tekrar alarak ağzına soktu. Stoerte de bir bisküvi yedi.

“Ben nerede uyacağım ki?” diye sordu Stoerte bisküviyi yuttuktan sonra. “Burada yer yok ki.”

“Sen döşekte uyursun,” dedi Emilia. “Ben de burada balkonda uyurum.”

“Bizde bir çadır var!” dedi Stoerte birden. “Ben aşağıda çadır kurup uyuyabilirim.”

“Harika fikir!” diyerek sevindi Emilia ve gözleri parladı. “Çadır şehri çevre eylemcilerinin sık yaptıkları bir şey. Evet öyle yapalım.”

“Bir çadırla çadır şehir kurulmaz, kaldı ki bunu önce anneme sormalıyım.”

Çok geçmeden bisikletine atlayan Stoerte eve doğru yol alırken ezilmiş kurbağaların üzerinden geçmemek için zikzaklar çizdi. Köy hayatının oldukça hareketli hâle geldiğini düşündü. Olaylar karıncaların “İllz-İllz” seslerini de örtüyordu. Stoerte kulaklığını da kulaklarına geçirmemişti, sadece kolye gibi boynuna takmıştı.

Evleri akşam güneşinin vurmasıyla huzurlu görünüyordu. Mobilyaları taşıyan kamyon çoktan gitmişti. Sadece giriş kapısında duran iki sandalye taşınmanın görünen ispatıydı.

Eve girdiğinde, “Geldin demek!” dedi annesi. Hâlâ aynı yerde oturan annesi belli ki yerinden kıpırdamamıştı bile. Önünde bir sudoku duruyordu; düşünceli ve yorgun görünüyordu.

Stoerte ardından bir dizi sorunun geleceğini bilerek, “Bizim çadır nerede?” diye sordu. Maruz kalacağı soruları kafasında sıralamaya başladı:

‘Çadırla ne yapacaksın?’

‘Bir ağacın dibinde mi uyuyacaksın?’

‘Emilia mı? Emilia da kim?’

‘Demek bir kız arkadaş edindin. Ne kadar güzel!’

Stoerte, “Kendisi bir çevre eylemcisi!” dediğini fark etti. Kafasında hayal ettiği sorulara sesli cevap vermişti. Anında dilini ısırarak Stoerte annesinin meraklı bakışlarına hedef olmaktan kaçamadı.

“Kim çevre eylemcisi?” diye sordu annesi.

“Emilia,” diye cevap verdi Stoerte. “Ve çadır da bir çadır şehir olacak.”

“Nasıl bir çadır şehir?”

“O ilerdeki ağacın altında uyumak istiyorum.”

Stoerte koluyla duvarın ve bahçenin ardında kalan, Emilia’nın işgal ettiği ağacı işaret etti. “Ağaç çok yakında,” dedi. “Ağaç evi olan bir ağaç. Emilia’nın ağaç evi.”

“Emilia mı? Emilia da kim?” diye sordu annesi Stoerte’nin uzattığı kola bir şey anlamadan bakarken. “Sen neden bahsediyorsun?”

“Emilia ağaçtaki kız,” dedi Stoerte sakince. Sanki Bavyera ağaçlarında kızlar çoğunlukla ağaçlarda yaşarmış da sıklıkla bu kızlarla karşılaşılırmış gibi.

“Ağaçta bir kız,” dedi annesi boş bakışlarla.

“Evet,” dedi Stoerte.

Annesinin yüzü birden aydınlandı, omuzlarını öne doğru uzattıktan sonra tekrar arkasına yaslandı.

“Demek burada bir kız arkadaş edindin,” dedi neşeli bir ses tonuyla. “Ne kadar güzel! Ama arkadaşın neden ağaçta?”

Stoerte işinin kolay olmayacağını anladı. Gerçi zaten tahmin etmişti bunu. Annesi soru sormaya başladığında cevaplarını da isterdi. Stoerte’nin soruları cevaplamaktan başka çaresi yoktu artık.

Çaresiz Emilia’dan, ağaçtan ve Emilia’nın çevre eylemcisi olduğundan bahsetti. Ve Emilia’ya ağacı korumak için yardım etmek istediğini, ağacın bir futbol sahasından daha güzel olduğunu anlattı. Bu yüzden ağaç evde yeteri kadar yer olmadığı için ağacın altında çadır kurarak uyumak istediğini de söyledi. Ayrıca tatilde olduğunu ve tatilde çadırda kalmanın çok normal olduğunu da ekledi.

Stoerte her şeyi tane tane anlatamadığını, duyduklarının annesi için bir anda fazla geldiğini anladı annesinin bakışlarından. Ama en önemli şeyi anlamıştı annesi.

Çitlerin ardındaki o güzelim kayın ağacını mı kesmek istiyorlar?” diye sordu annesi üzüntüyle. “Ama o ağaç çok canlı duruyor. Onun yerine futbol sahası mı yapmak istiyorlar yani? Bu korkunç olurdu. Orada hep gürültü olur o zaman. Kaldı ki o yaşlı kayın çok güzel.”

Stoerte kayın ağacının uzaktan bile hissedilen etkili bir gücü olduğunu düşündü. Ve bu gücün annesini nasıl etkilediğini fark etti. Stoerte annesinin sorduğu bir sonraki soruyla izini çoktan kopardığını anladı.

“Evet, çadır nerde gerçekten?” diye soran annesi bunu hem oğluna hem de kendisine sormuştu.

Annesi mutfak masasından kalktıktan sonra ikisi birlikte çadırın olduğu naylon torbayı aramaya başladılar. İkisi de çadırı evde bir yerlerde görmüşlerdi. Ama nerede?

Çok geçmeden çadırı annesinin atölyesindeki bir rafta birkaç çömleğin yanında buldular. Stoerte çadırın oraya nasıl geldiğini anlamadı bile. Ama neyse ki çadırla birlikte uyku tulumu ve yer matı da oradaydı.

“Kargo yola çıkabilir!” dedi annesi kararlılıkla.

Kargoda Stoerte, çadır, uyku tulumu, yer matı, içinde el feneri, kazak ve birkaç parça eşya olan sırt çantası ve bir de annesi vardı. Çünkü ağacı ve ağacı kurtarmak isteyen kızı, yakından görmek istemişti.

Stoerte çadırı, sırt çantasını ve uyku tulumunu taşıırken annesi yer matını taşıyordu. Ağaç, yürüyerek gidildiğinde de uzak olmadığı için Stoerte birkaç dakika sonra uzaktan ağacın altında duran Emilia'nın babasının silüetini gördü. Yanında yukarıya, ağaca doğru bakan bir kadın vardı. Kadının yanındaysa yerinde duramayan, sivri kulakları ve sürekli ağaca doğru havlayan tiz sesiyle küçük, beyaz Teriyer cinsi bir köpek vardı. Havlama sesleri o kadar yüksekti ki kulakları tırmalıyordu. Karıncaların "Illz-Illz" seslerinden bile daha kötüydü. Stoerte kulaklığını takıp takmamayı düşündü.

"Merhaba!" dedi Stoerte'nin annesi. "Yerleştığınız ağacı arıyorduk, doğru yerde miyiz?"

Yukarıdan Emilia'nın sesi duyuldu: "Evet! Ağacın kesilmesine karşı çıktığımız için ağacı işgal ettik."

"Haberim var, Lin..." Stoerte'nin annesi bir an durakladıktan sonra devam etti: "Stoerte bana bahsetti."

"Ben çadırda uyuyacağım!" diye seslendi Stoerte ağaca doğru.

Emilia, "Okeeeeeeeeey!" dedi ve yüzü sevinçle aydınlandı.

"Susar mısın!" dedi Emilia'nın annesi o anda. Bunu Stoerte'ye veya Emilia'ya değil, köpeğe söylemişti. "Struppi, sus artık!"

Stoerte, 'Struppi' diye düşündü. Struppi, Tenten'in köpeği Milu'nun Almanca ismiydi. Eğer Stoerte'nin ismi de Tenten olsaydı, Tenten ve Milu olarak iyi bir ikili olabilirlerdi.

Struppi susması söylendiğinde daha çok havlayan köpek türlerindendi.

Köpeğin havlaması o kadar rahatsız edici boyutlardaydı ki yüz Almanca öğretmeni aynı anda tahtada tebeşir gıcırdatı-yormuş gibi geldi Stoerte'ye.

"Struppi, tatlı köpeğim, biraz uslu ol!" dedi Emilia şefkatle.

Emilia'nın annesi Stoerte'ye ve annesine doğru dönerek, "Merhaba!" dedi ve el sıkıştılar.

"Struppi, sakın ol. Bu insanlardan zarar gelmez!" dedi Emilia'nın annesi. Ardından yetişkinler sohbet etmeye başladılar. Bu arada, Struppi de aralıksız havlamaya devam ederken yerinde duramayarak yetişkinlerin bacaklarına doğru atlamayı sürdürdü. Stoerte ve Emilia da arada birbirlerine bakış attılar.

Emilia'nın annesi, "Ne dersiniz?" diye sordu Stoerte'nin annesine. "Bu gece ağaçta uyumaları için izin versek mi bu ikisine?"

Keyifleri yerinde olan yetişkinler, birbirlerine de dostça davranıyorlardı. Konuşurken gülümsüyor, birbirlerini başla-
rıyla onaylıyor, bazen de ayıplar gibi kafalarını sallıyorlardı.

Örneğin, Emilia'nın annesi, "Bugün okula gitmedi. Üstelik bugün karneler dağıtılacaktı ama ağacı kurtarmak için burada kalmak için tutturdu," dedi. Babası da, "Bu inadını kimden aldı acaba?" diyerek güldü.

Stoerte, ağacın kesilmemesi konusunda yetişkinlerin az sonra fikir birliğine varacaklarını anladı. Ayrıca Emilia'nın anne babasının çevre dostu olduklarını da anladı. Bu insanlar Stoerte'nin babasının 'Alternatif' olarak tabir ettiği insanlardandı. Alternatif insanlar; organik ürün satın alır, fazla et tüketmezler, çok bisiklete binip neredeyse hiç araba kullanmazlar ve alışverişe gittikleri zaman satın aldıklarını plastik poşete değil bez torbalara koyarlardı.

İlk başta Emilia'nın annesi kızının ağaçta uyumasına tamamen karşıydı. Sohbetten sonraysa kesilmemesi konusunda hemfikir oldukları ağacın güzelliği karşısında fikri de değişmişti.

Stoerte, annelerin çok iyi anlaştıklarını fark etti. Sohbetleri giydikleri ayakkabılara hızla geldi ve birbirlerine ayakkabılarını nerden aldıklarını anlatmaya başladılar.

Emilia'nın babası sohbetin yön değiştirdiğini gördüğünde Stoerte'ye kaş göz işareti yaparak çadırı kurabileceklerini bildirdi. Stoerte'den çadırı aldı.

Emilia gerçek bir çevre eylemcisiydi. Babası ile Stoerte çadırı kurarlarken bile aşağıya inmeyerek yerini terk etmedi. Anneler, Emilia ve Stoerte'ye gece için yiyecek hazırlamak için eve doğru yöneldiler.

Emilia'nın babası cana yakın bir adamdı ve şüphesiz doğada çok fazla sabahlıyordu. Çünkü çadır birkaç el hareketiyle hazırды bile. Anneler bir hayli yiyeceklerle döndüklerinde, hepsi Stoerte'nin çadırına yerleştirildi. Ekmekler, yoğurtlar, limonata, çikolata, salam, peynir... Stoerte tüm bunları yemeye vakit olmadığını düşündü. Zaten uyuyacaktı. Kaldı ki akşam yemeğini de yemişti. Ya hayvanlar bu yiyeceklerin kokusunu alırsa? Burada gece faal olan hayvanlar var mıydı acaba? Belki baykuşlar ya da tilkiler, kurtlar. Kurt var mıydı acaba? Ya ayı? Belki Stoerte de yukarıda ağaç evde uyusa daha iyi olacaktı. Stoerte'nin aklına kitabı geldi. Bavyera'da hayatta kalma kitabı sayesinde kurtları veya ayıları nasıl haklayabileceğini kitaptan okuyabileceğini düşünüp rahatladı. Stoerte Emilia'nın yanına ağaç eve çıkarak, balkonun tahta aralıklarından aşağıya bakmaya başladı.

Çadırın yanında sandalyeler de vardı. Emilia'nın anne babası ve Stoerte'nin annesi sandalyelerde oturuyorlar, güzel bir yaz gecesini güzel bir ağacın altında sohbet ederek geçiriyorlardı. Struppi ise bekçi köpeği gibi çadırın önünde nöbet tutuyordu. Emilia'nın anne babası Stoerte'nin babası hakkında bilgi ediniyorlar ve yakında yeni bir doktora sahip olacakları için şimdiden seviniyorlardı.

Ne var ki Stoerte çevre eylemcisi olarak daha farklı bir akşam yaşayacağını hayal etmişti, daha tehlikeli ve daha maceralı. Bir keresinde haberlerde çevrecilerin nükleer atık yüklü bir trene yol vermemek için kendilerini raylara zincirlediklerini izlemişti. Aynı çevrecilerin polis tarafından raylardan uzak-

laştırıldıklarını da görmüştü. Bu tabii ki ağacın altında keyifle çene çalan ebeveynlerden biraz daha dramatikti.

Ebeveynler gider gitmez yatma vakti gelecekti, o zaman Stoerte aşağıya çadırına inecekti. O zamana kadar Emilia'nın yanında kalacak aşağıya ya da ağacın yapraklarına bakacak ve ebeveynlerin sohbetlerine kulak misafiri olacaktı.

"Biraz başım dönüyor yine," diye fısıldadı Emilia o anda. "Sanırım sebebi karanlık olması. Ama annemle babama bir şey söyleme. Birazdan yatmaya gitsem iyi olacak."

"Hımm," dedi Stoerte.

"Aşağıda çadır şehirde kalacağın için mutluyum. Yani çadır şehir tek bir çadırdan oluşsa bile."

"Hımm," dedi yine Stoerte.

Çok geçmeden ebeveynler sandalyelerinden kalktılar, yukarıya doğru bakarak çocuklarla vedalaştılar.

"Bir şey olursa, hemen ara!" diye seslendi Emilia'nın annesi.

"Ararız," dedi Emilia.

"Sen de!" dedi Stoerte'nin annesi. "Ara beni. Emilia'nın cep telefonu var. Bir şey olursa oradan ararsın."

Emilia'nın bir cep telefonu olduğunu öğrenen Stoerte yine şaşırılmıştı. Bunu tahmin etmemişti. Ayrıca annesinin söylediklerine de şaşırılmıştı. Her zaman çocukların cep telefonu kullanmasına gerek olmadığını söylemez miydi? Buna Stoerte de dâhildi.

"Senin bir cep telefonun mu var?" diye sordu Stoerte ebeveynler gittikten sonra.

“Evet” diye karşılık verdi Emilia ve bez çantasından telefonu çıkardı. “Babamın eski telefonu.”

“Hiç fena değil,” dedi Stoerte. “Bize saldıracak olurlarsa bununla yardım isteriz.”

Stoerte aşağıya çadırına inmeden önce gecenin sesini dinlediler biraz. Stoerte özellikle çimenlerdeki cırcır böceklerinin seslerini dinledi. Ağaçlardaki kuşların seslerini ve rüzgârın hışırtısını dinledi. Karıncalar çoktan uyumuştı. “Illz-Illz” sesleri yoktu. Stoerte seslerin verdiği huzurun hoşuna gittiğini hissetti. Hamburg seslerini dinleyerek kendisini oyalamaya ihtiyacı olmadığını da fark etti. Bavyera’nın seslerine alışmıştı artık.

Aslında, pek de alışmış denemezdi.

Ertesi sabah bir traktörün sesli gürültüsüyle uyandı. Üstelik yer de titriyordu. Az sonra çadıra yaklaşan ayak seslerini duydu. Stoerte gözlerini açtı ve duyduklarının hoş doğa sesleri olmadığını anladı hemen. Kuşlar dizel motorlar gibi ötmez ayrıca öfkeli tınılar çıkarmazlardı. Birden çadırın biri tarafından sallandığını hissetti. O öfkeli ses çok yakından geliyordu şimdi: “Bu da ne böyle? Burada çadır kurmak yasaktır! Çabuk toplayın bu çadırı!”

Stoerte korkuya kapıldı. Yoksa çevre eylemcilerinin çoğu gibi polisler tarafından götürülecek miydi?

Ne yapmalıydı? Yardım mı çağırmalıydı? Yoksa kendini ağaca mı zincirlemeliydi? Ama yanında zincir yoktu. Hay aksi. Belki de hemen yiyeceklerinin hepsini yemeliydi, ağırlaşacağı için polisler onu taşımakta zorlanabilirdi böylece. En iyisi uyku tulumuna iyice gömülüp saklanmaktı. Stoerte bunun bir işe yaramayacağını biliyordu, ayrıca hayatta kalma kitabında da bu durum için bir çözüm olmadığını biliyordu.

Birden Emilia'nın rahatlatıcı sesi geldi ağaçtan.

"Hey!" diye bağırdı öfkeyle Emilia. "Siz ne yaptığınızı zannediyorsunuz? Buna hak ihlali derler."

"Ve sen de hemen ağaçtan aşağıya ineceksin! Seni haylaz çocuk! O ağaçta duramazsın. O benim ağacım!" diye bağırdı öfkeli sesin sahibi.

"Ama bu ağacı kesmenize izin vermeyeceğim!" dedi Emilia.

Adamın, "Senden izin alacak değilim!" dediğini duydu Stoerte. "Benim gerekli iznim var zaten."

"Bu ağacın kesilmesini istemiyoruz."

"Ben seni aşağıya indirmesini bilirim! Ve sen çadırdaki..." Çadır yine sallandı. "Çık dışarı ve kaybol buradan."

Stoerte bir çevre eylemcisinin olağan sabahlarından biri diye düşündü ve sallanan çadırın tavanına baktı.

"Hey siz! Ne yapıyorsunuz orda?" Stoerte bu sesin sahibini tanıyordu! Emilia'nın babasıydı bu! Sabahın erken saatinde ne yapıyordu ki burada.

Emilia'nın babasının sesiyle birlikte Stoerte'nin cesareti de yerine gelmişti. Çadırın fermuarını indirmesiyle onu da gördü hemen. Emilia'nın babası boynundaki dürbünle ve eşofmanlarıyla dövüşe hazır hâlde adımlar atıyordu.

Stoerte bakışlarını biraz sağa kaydırduğında çadırın hemen yanında lastik çizmeler ve üstünde mavi bir iş tulumu gördü. Stoerte sürünerek çadırdan çıktı ve mavi tulumlu lastik çizmeleri ardında bırakarak Emilia'nın babasına doğru yürüdü.

“Günaydın Stoerte,” dedi Emilia’nın babası ve başını okşadı. “Bakıyorum misafiriniz var.”

“Evet,” dedi Stoerte ağaca doğru bakarak.

Çadırın yanında bir adam duruyordu. Mavi iş tulumunun üst kısmı koca bir göbeği kaplıyor ve askılar omuzlardan geçip arkaya uzanıyordu. Adamın kocaman kırmızı kafası ve şimşek çakan gözleri ve bir şapkası vardı. Ağacın yanında da buraya geldiği traktör duruyordu. Stoerte ağacın balkonunda Emilia’yı gördü, ip merdiven de yukarı çekilmişti. Emilia sanki yüz yıl boyunca hiç aşağıya inmeyecek kadar kararlı görünüyordu.

“Günaydın Bay Birkeneder!” diye seslendi Emilia’nın babası adama.

“Bu çocuklar size mi ait?” diye sordu Bay Birkeneder.

“Evet! Neden sordunuz?”

“Bu arazi benim. Ağaç da benim arazimin içinde ve arazimde geceyi geçirmek yasak. Bu sadece benim iznimle olabilir. Bu çocukları buradan uzaklaştırın.”

Stoerte ve Emilia’nın babası ağaca yaklaştılar.

“Merhaba, adım Klausen. Şu sarı evde yaşıyorum. Ağaçtaki Emilia’nın babasıyım. Belki de biliyorsunuzdur, bu ağacı eşimin büyükbabası dikmiş. Bu ağacın kesilmesi çok yazık olur.”

“Evet, ihtiyar Stanglmüller’in bu ağacı diktiğini biliyorum. Ama bir ağaç bir ağaçtır sadece!” dedi çiftçi ve sırayla Stoerte ile Emilia’nın babasına baktı dik dik. Koca ellerini tulumunun cebine soktukten sonra, “Yeni futbol sahası buraya yapılacak,” dedi.

“Biliyorum,” dedi Emilia’nın babası sesindeki üzüntüyle. Böylece çiftçi ile Emilia’nın babası arasında bir konuşma başladı. Gerçi buna iki kişinin konuşması denemezdi pek, çünkü konuşan sadece Emilia’nın babasıydı. Ağacın güzelliği, güzel ağaçları kesmemek gerektiği ve futbol sahası için başka bir yer bulunabileceğinden bahsediyor, dünyanın bu ağaçla çok daha güzel olduğunu söylüyordu.

Çiftçi başını salladı ve cevap verdi: “Bu ağaç kesilecek çünkü buraya bir futbol sahası yapılacaktır.”

Stoerte, çiftçinin kulaklarında görünmez kulaklıklar takılı olabileceğini düşündü. Çünkü çiftçi, Emilia’nın babasının anlattıklarından bir şey anlamamış gibiydi. Yoksa başka bir dilde konuşuyorlardı da sadece Stoerte mi anlıyordu onları?

Çiftçi söyleyeceğini söyledikten sonra döndü ve traktörüne doğru yürüdü. Yürürken de kızmaya devam ederek çadırın sökülmesi gerektiğini tekrarlardı, yoksa hiddete kapılacağını ekledi. Ardından traktörüne bindi, gaza bastı ve gürültüyle oradan uzaklaştı.

Emilia’nın babası kırırdamaksızın traktörden göğe yükselen kara dumanlara bakakaldı.

“Hiddete kapılınca ne olacak?” diye sordu Stoerte.

“Biraz daha fazla sinirlenecek,” dedi Emilia’nın babası.

“Bu çiftçi çıldırmış olmalı,” dedi Emilia yukarıdan Stoerte’ye ve babasına bakarak. “Günaydın, bu arada. Uyandım ben artık.”

“Ben de uyandım,” diye karşılık verdi Stoerte.

Emilia'nın babası hâlâ hareket etmeden ağacın yanında duruyordu, sabah güneşiyle gölgesi uzunca yere vurduğu için bir heykeli andırıyordu.

"Şimdi bir kahvaltı yapsam iyi olacak," dedi Emilia. "Stoerte yukarı gelebilir misin? Ben kahvaltı yapmaya gittiğimde ağacı kesmeye kalkabilirler. Hemen gidip gelirim zaten. Sana da bir şeyler getiririm. Biraz yere basmam gerekiyor artık. Kendimi bir astronot gibi hissetmeye başladım."

"Çadırdaki yiyecek bir şeyler var," diye öneride bulundu Stoerte ve yukarı doğru baktı.

"Ama reçel ve taze ekmek yoktur, kakaolu sıcak süt de..."

Emilia ip merdiveni sarkıtıp aşağıya doğru inmeye başlarken Emilia'nın babası Stoerte'ye doğru döndü. Bir hayli düşünceliydi.

"Belli ki kararından dönmeyecek," dedi ve başını salladı. "Gerçekten de ağacı kesip buraya futbol sahası yapmak istiyor."

"Bu tamamen saçmalık," dedi Emilia yere indiğinde.

Emilia'nın babası ellerini açarak kendi etrafında döndü ve yine kafasını salladı. "Burada bir futbol sahası!" dedi sonra. "Düşünmek bile istemiyorum!"

"Kesinlikle!" dedi Emilia. "O yüzden yukarıda yaşıyorum ya zaten baba."

Stoerte ağaca tırmanmadan önce, Emilia'nın cep telefonundan annesini aradı ve rahat uyuduğunu, her şeyin yolunda olduğunu söyledi. Annesi isterse gelebileceğini söylediğinde,

Stoerte, “Hayır, her şey yolunda. Emilia’nın babası burada. Ben sonra gelirim eve,” dedi.

“Telefonu sana bırakayım,” dedi Emilia. “Acil bir durum olursa kullanırsın.”

Stoerte cep telefonunu cebine koyarak tırmanmaya başladı. Bu arada tırmanmada iyice ustalaşmıştı, bir denizcinin direğe tırmandığı gibi kolayca tırmanabiliyordu.

Emilia’nın babası, “Bir şeye ihtiyacın var mı? Kahvaltı için sana bir şeyler getirelim mi?” diye sordu.

“Simit isterim!” diye seslendi Stoerte aşağıya bakarak ve merdivenin son basamağına geldiğinde kendini yukarı çekerek balkonun tahtalarına bıraktı.

Stoerte ağaç evde oturmuş beklerken Emilia yine her şeyi ağırdan alıyordu. Belki de başbakan hanıma yine mektup yazıyordu ya da köpeğiyle oynuyordu veya başı dönmeden yere ayak basmanın keyfini çıkarıyordu.

Stoerte'ye simit getirme sözü veren Emilia'nın babası da ortalarda yoktu. Stoerte öylece tek başına ağaç evde otururken kendini biraz yalnız hissediyordu. Yalnızlığına ne dallardaki kuşlar çare oluyordu ne de çayırda otlayan inekler. Ve Emilia'nın cep telefonu da.

Stoerte kendini biraz da huzursuz hissediyordu. Yükseklik korkusu olduğundan değil, ama şu anda Emilia'nın yerine bakma inceliğini gösterdiği için ya Emilia kendi yerine onun ağaçta yaşamasını rica ederse bundan sonra. Söz konusu bile olamaz!

Stoerte ağaç evin balkonunda oturmuş çiftçinin tekrar gelmemesini umut ediyordu. Kafasını dağıtmak için hayatta kalma kitabını karıştırmaya başladı.

Eğer burada aç kalma tehlikesiyle karşı karşıya kalırsa, bir ineğin kesilmeden önce on iki saat bir şey yememesi gerektiğini biliyordu artık. Ama sorun şuydu ki; on iki saat içinde Stoerte

de açlıktan ölebilirdi. Kaldı ki çayırdaki ineklerin otlamasına nasıl engel olacaktı?

Köyde, bir ağaç evde kendi kendine hayatta kalmak pek de kolay değildi.

Stoerte şimdi gerçekten de acıkmaya ve susamaya başlamıştı... Emilia'nın ağaç evindeki su bugün için yeterliydi ama yiyecek hiçbir şey bulamadı. Akşam yemeğinden bir şey artmamıştı. Stoerte açlıktan ölmek zorunda kalmadan önce ağaçtan inmeye kararlıydı.

Bir dakika! Çadırdaki yiyecek bir şeyler vardı. Acaba ağacın nöbetçisi olarak çadırdan yiyecek almak için ağaçtan kısa bir an inmeye izni var mıydı?

Stoerte nihayet uzaklardan Emilia'nın sesini duydu. Yaprakların arasından Emilia'nın ağaca doğru yürüdüğünü gördü. Emilia'nın yanında babası ve Stoerte'nin tanımadığı bir adam vardı. Adam Emilia'nın babasından daha gençti, sarı uzun saçları vardı, sırtında sırt çantası, arkasından gelen ahşap bir el arabasını çekiyordu.

Ayrıca gruba Struppi de dâhildi ve el arabasının ipine asılmış sabırsızca çekiştiriyordu.

"Selam Stoerte!" diye seslendi Emilia. "Kurtarıcı geliyor! Kurtarıcının ismi Lukas."

Lukas güçlü kuvvetli bir çiftçinin hakkından gelebilecek bir etki bırakmıyordu. Geniş paçalı beyaz bir pantolon giymiş, üzerine bol bir gömlek geçirmişti, ayrıca sakalları da vardı.

Stoerte balkonun parmaklığına yaslanmış onları izliyordu. Az sonra üçü de ağacın altındaydı. Ahşap el arabasında bir sürü şey vardı: su şişeleri, küçük bir karton, uyku tulumu, uzun bir halat ve tıka basa dolu bir sırt çantası. Yoksa bu Lukas başbakan tarafından mı gönderilmişti?

Struppi, Stoerte'nin yukarıda ağaç evde olduğunu fark ettiği an var gücüyle havlamaya başladı. Sanki ağaç ev Struppi'nin bölgesine aitti de Stoerte'yi oradan uzaklaştırmak istiyordu.

"Sakin ol Struppi!" dedi Emilia köpeği okşamak için ona doğru eğildi. Bu Struppi'nin havlamaya devam etmesini engellemedi.

"Merdiveni aşağıya sarkıtır mısın?" dedi Emilia. "Lukas profesyonel bir ağaç koruyucusu. Bizim yerimize geçecek. Ayrıca kendisi politikacı, durumumuzu tüm dünyaya duyurarak dikkat çekecek."

Stoerte, Emilia'nın haline şaşırmıştı. İri mavi gözlerinden enerji ve kararlılık fışkırıyor, önce ağaca sonra daha da yukarıya dallara ulaşıyordu.

"Merhaba Stoerte!" diye selam verdi Lukas yukarıya bakarak.

"Merhaba," diye karşılık veren Stoerte ip merdiveni aşağıya doğru sarkıttı.

Lukas merdiveni tutarak yukarı doğru tırmanmaya başladı. Şimdi beyaz giysiler içinde direğe doğru hızla süzülen gerçek bir denizciye benziyordu.

Struppi bunu çok heyecan verici bularak arkasından havladı.

“Lukas’ı başbakan mı gönderdi buraya?” diye sordu Stoerte aşağıya doğru bakarak.

“Hayır,” dedi Emilia’nın babası ve güldü. “Lukas iş arkadaşlarımdan birinin kardeşi. Sizin ağaç kurtarma hikâyenizi duyduktan sonra hemen yardım teklifinde bulundu. Böyle iyi niyetli eylemlere defalarca katılmış. Ve de iyi bir siyasi çevresi var. Belediye meclisinin hemen yanında oturuyor. Bunun çok yardımı olur eminim.”

Lukas balkona çıkıp Stoerte’nin karşısına dikildiğinde, “Oldukça yüksekmış,” dedi nefes nefese. Bakışlarını balkonda, ağaç evde ve ağacın dallarında gezdirirken başını da aralıksız sallıyordu.

“Ve? Şahane değil mi?” diye seslendi Emilia aşağıdan.

“Evet!” diye cevap verdi Lukas ve başını eğerek ağaç eve girdi.

“Tuvalet için yer var mı?” diye sordu Emilia’nın babası bağırarak.

“Tuvalet mi?” diye sordu Stoerte şaşkınlıkla. “Buraya bir tuvalet mi yapacaksınız?”

Stoerte ağaç evdeki Lukas’ın kısa bir an güldüğünü duydu.

“Hayır,” dedi sonra. “Küçük bir kamp tuvaletim var. Ona her yerde yer bulunur. Sizin ağaç evinizde de.” Sesini yükselterek Emilia’nın babasının duyacağı şekilde, “Evet! Tuvalet için yeterince yer var. Güzel bir yatak da varmış içerde. Şimdiye kadar bir şeyi bu kadar konforlu protesto etmemiştim!”

Lukas balkona tekrar geri döndüğünde, “Bunu meslek olarak mı yapıyorsun?” diye sordu Stoerte hayretle. “Protesto etmek bir meslek mi?”

“Hayır!” dedi Lukas gülerek. “Protesto etmek daha çok gönüllülük.”

Ve Lukas ikisi arasındaki farkı anlattı Stoerte’ye. Stoerte, Lukas’ın ne demek istediğini tam olarak anlayamasa da dünyayı kurtarmak istediğinde çaba göstermek zorunda olduğunu anladı. Ayrıca dünyayı kurtarmak için fedakârlık ve idealizm şarttı. Stoerte idealizmin ne olduğunu Lukas ona anlattığında öğrendi: “Bir şey yapman gerektiğini hissediyorsan ve bu his sana o şeyi yaptırıyorsa, bu idealizmdir.”

Stoerte bunun ne anlama geldiğini anlamıştı. Zaten bu sebeple ismini değiştirip kendine yeni bir isim koymuştu. Ve Hamburg bir ağaç olsaydı eğer, birileri de bu ağacı kesmek isteseydi, o zaman ağacın en tepesine kendini zincirleyenlerin başında gelirdi Stoerte. Tuvaletsiz olsa bile.

“Tamam o zaman!” diye seslendi Emilia’nın babası. “Şimdi kamp tuvaletinin olduğu kartona ipin bir ucunu bağlayacağım ve sana ipi atacağım. Sen de yukarı çekersin ben bağladıktan sonra!”

Emilia’nın babası içinde kamp tuvaletinin bulunduğu kartonu iple dolayarak bağlarken Stoerte de onu izliyordu. Emilia’nın babası bağlama işlemi bittikten sonra kartonu ağacın altına yerleştirdi ve ipin diğer ucunu yukarı doğru fırlattı. Lukas ipi yakaladı.

“Bana yardım etmek ister misin?” diye sordu Lukas ve Stoerte onu ikiletmedi. Ağaç evin balkon parmaklığının önüne diz çökerek Lukas’ın elindeki ipin bir yerinden o da tuttu. Üç dedikten sonra aynı anda çekmeye başlayarak kamp tuvaletini ritmik hareketlerle yukarı doğru taşımaya başladılar.

Taşıma işi beklenenden kolay olmuştu. Birkaç dakika içinde balkona varan kamp tuvaleti kartonundan çıkarıldı ve yine birkaç dakikada ağaç evin iki boş köşesinden birini süslemeye başladı. Beyaz ve köşeli olan tuvalet kapaklı büyük bir küpü andırıyordu.

Stoerte bunun gayet kullanışlı olduğundan emindi ama ağaç evde o şeyin üzerine oturup bir şeyler yapmak zorunda kalmaktan daha güzel şeyler vardı hayatta. Stoerte ağacın kesilmesi durumunda, kullanılmış tuvaletin ağaç evde unutulmasının nelere yol açabileceğini düşünmek bile istemedi. Ağaç devrilir ve... Afiyet olsun!

Emilia ip merdivenden ağaç eve tırmanmaya başladığında hâlâ ağacın koruyucusu olduğunu da göstermiş oldu. Fakat Struppi bunu hiç hoş karşılamadı. Emilia’yı anında özleyen Struppi, havlamayı bırakıp ulumaya başladı, sonra ulumayı bırakıp havlamaya başladı ve yine havlamayı bırakıp ulumaya başladı.

Emilia ağaca tırmanırken “Üzülme lütfen,” dedi köpeği yatıştırmaya çalışarak. “Yine aşağıya ineceğim zaten.”

İkna olmayan Struppi, hiç durmadan ulumaya ve havlamaya devam etti.

Lukas bu arada uyku tulumunu döşeğin üzerine yaymış, yatağının kenarına da kitaplarını dizmişti.

Emilia odayı gördüğünde, “Rahat gözüküyor,” dedi. Yüzüne düşen bir tutam saçı arkaya atarak güldü. “Artık burada gerçek anlamda yaşanabilir.”

“Evet,” dedi Lukas. “Ama yardımınıza ihtiyacım olacak. Yiyecek içecek alışverişi, ara sıra cep telefonumun şarj edilmesi ve diğer bazı ihtiyaçlarım.”

Emilia, “Benim de cep telefonum var,” dedi ve bez çantasından telefonunu çıkardı.

“Harika,” dedi Lukas ve birbirlerine numaralarını verdiler. Ardından Lukas saatine baktı: “Her şey tamam. Size güvenebileceğimi biliyorum. Bir saate kadar gazeteden biri gelecek.”

“Gazeteden mi?” Stoerte’nin şaşkımlarının ardı arkası ksilmiyordu.

“Evet,” dedi Lukas. “Günlük bir gazeteden. Fotoğraf çekip konuyla ilgili bir yazı yazacaklar. Bakalım ağacı gündeme getirebilecek miyiz. Seçimler yaklaşıyor, belediye başkanı bir futbol sahası için neyin kurban edileceğini öğrenmesi gerekiyor. Eğer ağacın kurtarılması için insanları yanımıza çekebilirsek ağacın hayatta kalabilme şansı artacak.

“Tüm dünya bu çaresiz ağaçtan haberdar olmalı!” diye bağırdı Emilia.

Emilia’nın babasının gazetecileri beklemek için zamanı yoktu.

“Ben işe gitmek zorundayım,” dedi. “Giderken Struppi’yi de eve bırakırım. Ağacınız için bol şans!”

İki kişi geldiler. Fotoğrafçı uzun boylu, zayıftı, kısa sarı saçları ve tıraşsız bir yüzü vardı. Omzunda taşıdığı siyah çantasından fotoğraf makinesini çıkardı. Diğerİ daha kısa boylu ve şişman, koyu renkte kıvırcık saçları var. Akıllı telefonunu elinden düşürmeyen adamın parmağı sürekli ekranın üzerinde gezinirken yanı zamanda da başını aşağı yukarı hareket ettiriyordu.

Arabalarıyla ağacın yakınına kadar geldikten sonra arabadan inmişlerdi. Aslında bu yasaktı, ama onların pek umurunda değildi bu yasa. Günlük haberler hız gerektiriyordu. O yüzden de yürümek işi yavaşlatabilirdi.

Lukas, Emilia ve Ştoerte iki adama doğru baktılar.

“Selam size!” diye seslendi Emilia. “Siz gazeteden olmalısınız, doğru mu?”

“Doğru,” dedi uzun olanı. “Ve sen de ağaçları kurtaran Emilia olmalısın. Senin hakkında çok şey duydum.”

“Merhaba!” dedi Lukas aşağıya doğru bakarak. “Gelmenize sevindim. Yukarı gelmek ister misiniz?”

“Hayır teşekkürler!” Kısa olanı eliyle daveti reddederek kafasını olumsuz anlamda salladı. “Bence aşağıdan fotoğraf çekilirse yukarıdan çekilenden daha etkili olur.”

“Evet, katılıyorum!” dedi fotoğrafçı ve fotoğraf makinesini gözüne yaklaştırdı.

Stoerte fotoğraf makinesinin deklanşör sesini duyar duymaz kendini gazete manşetlerinde gördü. Şöhrete daha hızlı sahip olunamaz diye düşündü. Daha dün kafasındaki kulaklıktan liman seslerini dinleyerek boş evin içinde koşarken bugün Bavyera’nın ünlü çevre koruyucusu oluvermişti.

“Benim bir fikrim var,” dedi kısa olanı. Ve uzun olanı fotoğraf makinesini gözünden uzaklaştırdı. “Bu haberde sadece kız olursa, olay okuyucuların dikkatini daha çok çeker! Zaten ağacın gerçek kurtarıcısı da o değil mi?”

“Evet,” dedi Lukas. “Ağacı kurtarmak Emilia’nın fikriydi. Ben sadece ona yardım etmek için buradayım.”

Emilia, “Okeeeey!” derken, Stoerte de şöhretinin başlamadan bittiğini düşündü. Fotoğrafçının Emilia’yı rahatça çekebilmesi için Lukas’la birlikte geri çekildiler.

Kendisine gösterilen ilginin tadını çıkaran Emilia, fotoğrafçının dediklerini yapıyordu. Sola bakıyor, sağa bakıyor, dallara doğru bakıyor, aşağıya doğru objektife bakıyor, gülüyor, ciddi duruyor, çömeliyor, doğruluyordu... Kare kare fotoğrafları çekiliyordu, bazen flaşlı bazen flaşsız.

Stoerte, Emilia’yı fotoğraf çekilirken arkadan izliyor, aşağıdan da yola tek tek düşen çakıl taşlarının sesini andıran

deklanşör seslerini duyuyordu. Bir de talimatları veren fotoğrafçının sesini ve sürekli “Okeeeeeeeeey!” diyerek karşılık veren Emilia’nın sesini duyuyordu.

Fotoğraf çekme faslı bittikten sonra Emilia kısa boylu adamın sorularını yanıtladı. Stoerte’ye anlattığı her şeyi ona da anlattı. Ağacın büyük büyükbabası tarafından dikildiğini, ağacın yerine yapılmak istenen futbol sahasının gereksizliğini ve bunun gibi şeyleri. Sıra Lukas’a geldi. Lukas da ağacın kesilmemesi konusunda belediye başkanını ikna etmek istediğini anlattı. Ayrıca ağacın kesilmesine müsaade edilmesi için öncelikle ağacın kontrol edilmesi gerektiğini belirtti. Tüm bunlar açıklığa kavuşana dek Emilia’nın yerine ağaçta yaşayacağını söyledi. Ve ağaçta yaşayan biri olduğu sürece ağacın kesilemeyeceğini de sözlerine ekledi.

Kısa olanı duyduğu her şeyi hızlı parmak hareketleriyle küçük bir not defterine yazıyordu. İşleri biten ikili teşekkür ettikten sonra arabaya doğru yürüdü.

“Gazetede ne zaman yayınlanacak?” diye sordu Lukas arkalarından.

“Yarın!” dedi ve el salladı.

Heyecanından yerinde duramayan Emilia, ağaç evin balkonunda dans etmeye başladığında, Stoerte tahtalardan birinin kırılacağından korktu.

“Yarın gazeteye çıkıyorum!” diye bağırdı Emilia ve ellerini çırpıttı. “Ne kadar heyecanlı!”

“Evet,” dedi Stoerte. “Belki yakında süperstar ya da top model de olursun.”

“Emilia, “Saçmalama!” dedikten sonra Stoerte’nin koluna birkaç yumruk attı.

Lukas ağaç evini yaşanılır hale getirmek için sırt çantasından eşyalarını çıkartmaya devam ederken ki bunların arasında bir radyo bile vardı, Stoerte çevre koruyuculuğunu yine sıkıcı bulmaya başladı. Gazeteden gelenler çoktan gitmişti ve çiftçi Birkeneder de bir daha ortalarda gözükmemiştir. Ayrıca yaprakların gölgesi altında üşümeye de başlamıştı. Ve canı güzel bir şeyler yemek istiyordu. Emilia’nın babası simit getirmeyi unutmuştu zaten. Stoerte yalnız olmadığını anladığında sevindi.

“Çocuklar,” dedi Lukas. “Bana yemek için şöyle lezzetli bir şeyler getirseniz nasıl olur?”

“Okeeeeeeeeeey,” dedi Emilia. “Şimdi yemek için mi?”

“Öğle yemeği için,” diye cevap verdi Lukas. “Baban bugün yemekte lazanya olduğunu söyledi. O lazanyadan bir parça yiyebilirim.”

“Okeeeeeeeeeey!”

“Ve tatlı olarak da dondurma olabilir. Soğuk kola da hiç fena olmaz. Kola insanı uyanık tutar. Ağaç koruyucuları ağaçtan düşmemek için uyanık kalmak zorundadır.

Lukas güldü. Ağaç koruyucuların kola içebilmeleri ve istedikleri yemeği sipariş etmeleri Stoerte’nin hoşuna gitti. Ve Lukas’a yemek getirme işi de hoşuna gitti, böylece ağaçtan inip güneşe çıkabilirdi.

“O zaman yola düşelim,” dedi Emilia.

“Görüşürüz,” dedi Lukas.

Emilia ile Stoerte arka arkaya ip merdivenden aşağıya indiler.

Gölgeden güneşe çıktıklarında Stoerte hemen sıcak güneş ışınlarını hissetti üzerinde. Güneşin sıcaklığı derisinin altına ulaşmaya başlamadan küçücük bir titreme geldi geçti bedeninden.

“Annemin yaptığı lazanyalar enfes olur,” dedi Emilia. “Lukas çok şanslı. Annem çok güzel yemek yapar. Hatta bütün gününü mutfakta geçirir. Bir restoran sahibi olmayı çok istiyor. Senin annen de istiyor mu?”

Stoerte, Emilia ile birlikte patika yoldan yürürken kafasını salladı.

“Yok istemiyor!” dedi Stoerte. “Çadırdaki da yiyecek bir şeyler var.”

“Onları sonraya saklarız,” dedi Emilia. “Ağacı korumamız epey sürecek nasılsa.”

Birkaç adım boyunca sessizce ilerlediler. Ta ki Stoerte konuşana dek: “Annem bir çömlek ustası. Taşındığımız büyük evde kendine bir çömlek atölyesi kurdu.”

“Ne kadar ilginç!” dedi Emila hayretle. “Seramik fırını da var mı?”

“Evet seramik fırını da var.”

“O zaman annemin açmak istediği restoranın tabaklarını annen yapabilir. Ya da kafeteryanın.”

“Olabilir!” dedi Stoerte.

Eve vardıklarında Emilia’nın annesi mutfakta değildi. Sözde bütün gün sadece yemek pişiriyordu mutfakta. Ama şimdi çatı katındaki ofisinde bilgisayar başında oturuyordu. Stoerte ekranda uzun uzun yazılar gördü.

Yerde bir minderin üzerinde yatan Struppi, Emilia odaya girdiğinde kalktı, silkelendi, uludu, Emilia’nın üzerine atlayarak havladı.

“Merhaba oğlum,” dedi Emilia ve köpeğinin başını okşadı.

Struppi, kapıya doğru yaklaşarak Stoerte’ye yöneldi ve bacasını ittirerek Stoerte’nin de onu okşaması gerektiğini gösterdi.

“Merhaba Stoerte!” Diye selamladı Emilia’nın annesi Stoerte’yi.

“Merhaba!” dedi Stoerte biraz Struppi’ye biraz Emilia’nın annesine.

Emilia hızlı hızlı ve uzun uzun konuşmaya başladı. Çok heyecanlıydı, ağaç kurtarmak o an ölüm kalım meselesiydi. Lukas’ın açlıktan ölmek üzere olduğunu söylemesi ise pek gerçeği yansıtmıyordu. “Anne, Lukas’ın acilen lazanyaya ihtiyacı var!” dedi Emilia üstüne basa basa. “Ve hemen şimdi!”

Emilia’nın annesi okuma gözlüğünü çıkararak Emilia’ya döndü. Bakışları bir Emilia’nın bir Stoerte’nin üzerinde gezinirken Stoerte biraz kötü hissetti kendini. Çünkü Lukas açlıktan ya da susuzluktan ölmek üzere değildi.

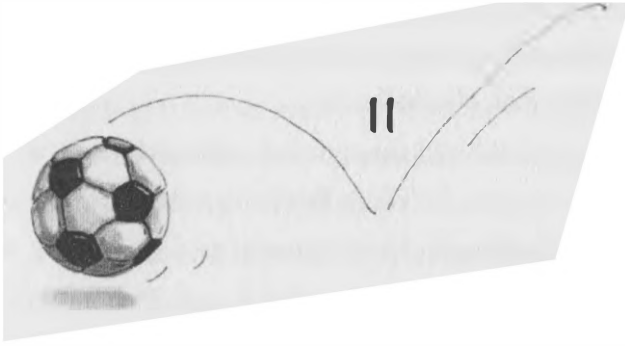
Stoerte eğimli çatı penceresine bakarken bir güvercinin oturduğunu gördü orada. Eğer bir tüfeği olsaydı, güvercinin

iniŖe geçmesini beklemek zorunda kalmadan onu doğrudan Emilia'nın annesinin tavaŖına yollardı ateŖ ederek. Bu Lukas için lezzetli bir yemek olurdu kesin.

Emilia'nın annesi, "Lazanya," dedi sadece ve derin bir nefes aldı. Ve yerinden kalkarak Emilia'nın saçlarını okŖadıktan sonra halen kapıda dikilen Stoerte'ye doğru yaklaŖtı. Kolundaki saate baktı.

"Saat daha on buçuk," dedi. "Ama mutfağa gidebilirim. Çoğu Ŗeyi hazırladım zaten. Bitince de Lukas'a kamp çantasıyla yemeğini götürürsünüz. Ne dersiniz?"

"Süper fikir," dedi Emilia. "Yanına bir de soğuk kola ve belki bir de tatlı."

Struppi de onlara katıldı çünkü hareket etmesi gerekiyordu. Gerçi pek de gönlünce hareket ettiği söylenemezdi çünkü kaçıp gitmemesi için tasmaı takılıydı. Tasmaıız olsaydı bile kaçıp gitmezdi belki de çünkü çok yakınında lazanya vardı. Stoerte kamp çantasını taşıırken her adımda biraz salladığı için kilise buhurdanlığından yayılır gibi yemek kokuları yayılıyordu etrafa. Struppi çantanın dibinden ayrılmadan havayı kokluyor ve aynı zamanda uluyordu. Lazanya yemek istiyordu.

Geldikleri yoldan geri dönüyorlardı. Önce biraz sokak boyunca yürüyüp sola sapacaklar, sonra sağa ve sokağın sonuna kadar yürüdükten sonra toprak yola girecekler, yüz metre daha son birkaç evin bahçe kenarından yürüdükten sonra, ardında tarlaların başladığı ağaca varacaklardı.

Son köşeyi de döndüler, önlerinde çimenlik ve ağaç görüldüğü an Emilia iç çekerek duraksadı.

“Ah! Hayır!”

Onlar ile ağaç arasında, üç erkek çocuğu ağacın yakınındaki çimenlikte futbol oynuyorlardı.

Emilia ve Stoerte'nin durmalarını hoş karşılamayan Struppi, çimenliklere doğru koşmak istediği için anında havlamaya başladı.

Stoerte, Emilia'nın vereceği cevabı az çok tahmin ederek, "Ne oldu?" diye sordu. Emilia cevap verdiğinde Stoerte tahminlerinde yanılmadığını anladı. "Şu gördüğün Sebastian, ağacı da içine alan arazinin sahibi olan çiftçinin oğlu. Diğerleri de arkadaşları."

"Anladım," dedi Stoerte ve Struppi'nin belki şimdi lazım olabilecek saygıyı sağlayabilecek bir köpek olmadığını düşündü. Hayatta kalma kitabının da yanında olmaması büyük şanssızlıktı doğrusu. Gerçi Stoerte, kitapta Bavyeralı üç sevimsiz çocuğun yanından rahatsız edilmeden geçip gitmekle ilgili bir başlık olup olmadığından emin değildi.

Ne yazık, diye düşündü Stoerte, oysa hayatta bazı zor durumlar karşısında ne yapılacağını çok iyi biliyordu. Örneğin, Sebastian ve arkadaşları Kuzey Amerika'da karşılarına birdenbire ayı olarak çıksaydı, o zaman gürültü çıkararak kollarını havaya kaldırır el çırpır ve kendisini olduğundan büyük göstermeye çalışırdı. Ayılar da gürültüden rahatsız olup uzaklaşırlardı. Kanada'yla ilgili bir kitapta okumuştı bunu bir zamanlar. Ya da örneğin masal kitabındaki bir şövalye olsaydı, Struppi ejderha, Emilia da prenses olabilirdi. O üçü de silahsız yolkesen haydutlar olsaydı, kılıcını çekerti. Struppi de ateş püskürtürdü, o üçü de arkalarına bakmadan kaçarlardı. Ama en iyisi bir

korsan olmasıydı. O zaman rüzgârı arkasına alır, yelkenini açar ve uzaklara kaçar. Ya da o üçünün gemisine el koyar onları da esir olarak alıp geminin direğine bağlar.

Stoerte elinde kılıçla şövalye veya korsan olmasa da o üçünün karşısında yenileceklerini bilse de sakince, “Hadi, yürümeye devam edelim,” dedi.

“Normalde aşağıdaki gölün orda Kızılderililik oynarlar hep. Çünkü göldeki adalardan biri Bay Birkeneder’e ait,” dedi Emilia ve tekrar hareket etmeye başlayarak havlayan Struppi’nin ardından yürüdü.

Stoerte’nin içi pek de rahat değildi. Top oynayanlar aralarında ustaca top sektirmeye devam ederlerken onlara doğru bakmaya başlamışlardı bile.

İçlerinden bir tanesi, “Kimler gelmiş?” diye sordu. Bu ses tonu Stoerte’nin hiç hoşuna gitmemişti. Sanki kötü bir şeylerin habercisiydi. Çünkü Stoerte biliyordu ki bu soru cevap bekleyen ve adını, soyadını, yaşını, nelerden hoşlandığını söyleyip tanışmayı sağlayan bir soru değildi.

Soruyu soran Stoerte’den bir kafa daha uzundu, yaşça daha büyüktü ve şüphesiz daha güçlüydü. Kısa, koyu renk saçları ve kalın bir boynu vardı. Kısa pantolonundan görünen bacakları oldukça kaslı, baldırları kalındı, kaslı kollarında da bir hayli kuvvet olduğu belliydi. Diğer iki arkadaşı daha ince yapıydı, bir tanesi sarı kıvrıkcık saçlı, diğeri siyah düz saçlı.

Topla oynamayı bırakıp Stoerte ile Emilia'ya doğru yaklaşmaya başladılar. Sallana sallana yürürlerken topla bir ilgileri kalmamıştı artık.

“Şu uzun olan mı Sebastian?” diye sordu Stoerte fısıldayarak.

“Evet,” diye cevap verdi Emilia.

Üçü iyice yaklaşıırken Struppi de tekrar havlamaya başladı.

“Ay! Bir canavar!” dedi Sebastian alaycı ses tonuyla ve arkadaşlarına baktı. “Şimdi korkudan altımıza yapacağız, değil mi?”

Diğer ikisi kahkahalara boğuldu.

“Burası özel mülk,” dedi Sebastian ve Stoerte ile Emilia'ya döndü. “Burayı biz koruyoruz ve maalesef geçmenize izin vermeden önce çantalarınızı kontrol etmek zorundayız. Çantalarda bomba olabilir veya yasadışı ağaç koruyucusuna destek sağlayacak bir şeyler olabilir, değil mi? Lütfen açalım çantaları.”

Sebastian sanki bir koruma veya güvenlik görevlisinin sesiyle konuşuyordu. Stoerte kamp çantasını açmak istemese de diğer ikisinden biri kaşla göz arasında çantayı kolayca almıştı bile.

“Ne yapıyorsunuz?” diye sordu Stoerte ve Emilia aynı anda. O arada çantanın ağzı çoktan açılmış ve içinde lazanyanın olduğu saklama kabı çantadan çıkmıştı bile.

Emilia meydan okuyan bir tavırla, “Bize karışmaya hakkınız yok,” dedi ve Struppi de içinde lazanya olduğu için plastik saklama kabına havladı var gücüyle.

“Bence var,” dedi Sebastian. “Yasadışı ağaç işgalcisine erzak götürüyorsunuz, değil mi? Buna izin veremeyiz.”

Lazanya tekrar kamp çantasının içine konuldu ve çocukların biri tarafından Stoerte'nin eline tutuşturuldu.

"O çanta bu araziye giremez," dedi Sebastian. "Size iyi günler."

Emilia, çocukların kafaları üstünden karşıya doğru bakarak, "Lukas!" diye bağırdı. "Geçmemize izin vermiyorlar!"

"Çağır bakalım ağaç işgalcini," dedi Sebastian. "Ağaçtan indiği anda ağacı ele geçiririz, haberiniz olsun."

Dalların ve ağaçların arasından Lukas'ın sesi duyuldu: "Ne oldu?" Stoerte, Lukas'ı göremedi. "Yardıma mı ihtiyacınız var?"

"Sen ağaçta kalmaya devam etmek zorundasın!" diye bağırdı Emilia. "Geçmemize izin vermiyorlar ama yine geleceğiz!"

"Ama erzaksız!" dedi Sebastian tüm sakinliğiyle ve koca gövdesiyle ağaca doğru döndü. "O işgalci aç kalacak yukarıda."

Stoerte ağaca doğru bakarken çadırın orda olmadığını fark etti. Korkudan ne yapacağını şaşırdı.

"Çadıra ne yaptınız?"

"Çadır mı?" diye sordu Sebastian. "Ben çadır falan görmüyorum. Siz görüyor musunuz?" Soruyu sorduğu iki sevimsiz, kafa salladı.

Tabii ki göremezler çadırı diye düşündü Stoerte, kendisi de görmüyordu zaten. Çadırla ilgili ne söylese işe yaramayacağına karar verdi.

Buna karşın Emilia'nın kolundan tutup çekiştiren Stoerte, "Hadi gel gidelim!" dedi. "Şimdilik bir şey yapamayız."

Geri dönerken birkaç adım attıktan sonra arkalarına baktılar ve üçünün tekrar futbol oynamaya devam ettiklerini gördüler. Üçü de zafer kazanmış gibi gülüyordu.

“Bir plan yapmamız gerekiyor,” dedi Stoerte. “Onları oyuna getireceğiz.”

“Nasıl peki?” diye sordu Emilia.

Stoerte gökyüzüne doğru baktı, sanki çantayı içine koyup ağaca ulaştırabileceği bir hava balonu aranır gibiydi gözleri.

“Yerin altından mı yoksa yerin üstünden mi?” diye düşündü seslice.

“Tünel kazmaya hiç niyetim yok,” dedi Emilia öfkelenerek ve eliyle başına vurdu.

“Benim de yok,” dedi Stoerte. “Biz tüneli kazana kadar Lukas açlığa dayanamaz zaten.”

Yürümeye devam ettiler ve iki yanından da evlerin sıralanmaya başladığı Teer Sokağına vardılar. Hemen solda Stoerte’nin oturduğu evin bahçe kapısı vardı.

Stoerte’nin aklına birden bir fikir geldi. “Lukas’ın bir cep telefonu var değil mi, bir de ipi?”

“Evet, n’olmuş?”

“Gel benimle!” diyen Stoerte tekrar Emilia’nın kolundan tuttu ve bahçeye doğru çekti.

Stoerte, “Yaprakların ve dalların arasında bir delik var,” dedi bahçe kapısından geçerlerken. “Odamdan baktığımda ağaç evin bir kısmını görüyorum. İşte Lukas tam da oradan ipi atarsa bir de bizim bahçeyi tutturursa, ipi alıp benim denizci

halatıma bağlayacağız. Ardından Lukas halat ağaca varana dek kendi ipini çekecek. Ve halatı ağacın bir dalına bağlayacak biz de ucunu bizim bahçedeki bir ağaca bağlayacağız. O zaman Lukas'ın ağacıyla bir bağlantı yapmış oluruz.”

“Yani sen o iple ağaca mı tırmanacaksın?” diye sordu Emilia alnını kırıştırarak.

“Teleferik,” dedi Stoerte kısa keserek.

Bu arada evin giriş kapısına geldiler. Annesi görünürlerde yoktu.

“Bir teleferik ağı kuracağız,” dedi Stoerte. “Kalın halatın yanı sıra bizimle Lukas'ın arasında ince bir ip germemiz gerekiyor. Böylece bir sepeti karşılıklı olarak birbirimize ulaştırabiliriz ve bizim bahçeden Lukas'a yemek gönderebiliriz.”

Emilia birden sevinçle Stoerte'ye baktı. Struppi de bu arada tekrar bahçeye dönmek istiyordu. O an nerde değilse her zaman oraya gitmek istiyordu. Tasmaşının ipini çekiştirmek bir işe yaramıyorsa bir de havlamaya başlıyordu. Şimdi olduğu gibi.

“Bu harika bir fikir!” dedi hayranlıkla Emilia, bir yandan tasmaşının ipini çekiştiren Struppi'yi kontrol altında tutmaya çabalayarak. “Bir teleferik. Böylece Sebastian'ın ruhu bile duymadan her şeyi gönderebiliriz.”

“Aynen öyle,” dedi Stoerte.

Stoerte'nin annesi kapıda belirdi birden. Struppi'nin havlamalarını duymuştu. Üzerinde önlüğü, ellerinde çamur vardı. Stoerte, “Hayır,” dedi içinden ve annesinin olası sorularını sıraladı kafasında.

‘Hayrola? Emilia ağaçta değil mi artık?’

‘Teleferik mi? Nasıl bir teleferik?’

‘Üç çocuk sizi ağaca yaklaştırmadı mı?’

Annesi sorulara başladı bile: “Hayrola? Ağaç korumaktan vaz mı geçtiniz?”

“Vazgeçmedik,” dedi Emilia ve ağaçtaki profesyonel ağaç koruyucusu Lukas’tan ve onları başarıya götürebilecek gelişmelerden bahsetti.

“Yarın gazetede bir haber çıkacak bununla ilgili,” diye ekledi Stoerte.

“Ne kadar güzel,” dedi Stoerte’nin annesi ve tekrar eve girdi. Çömlek tezgâhında taze çamur olduğu için atölyesine geri dönmesi gerekiyordu. Stoerte içinden taze çamura teşekkür etti ve annesinin, Stoerte’nin aklından geçen diğer soruları sormamasına sevindi.

Annesi tekrar atölyesine döndüğünde Stoerte de halatı almak için hızlıca odasına doğru gitti. Odasına gittiğinde pencereden çadırının hâlâ ağacın altında olduğunu gördü. Stoerte sökülmüş olarak çimenlerin üzerinde yatan çadırın kazıklarını topraktan kimin sökmüş olabileceğini fazla düşünmedi. Tabii ki Sebastian.

Tekrar bahçeye döndüğünde Emilia ile Struppi’yi ağacın iyi görüldüğü bir noktada buldu. Stoerte halatı dik bir kayaya tırmanmak isteyen bir dağcı gibi boynuna geçirmişti. Elinde de sarılı bir ip tutuyordu.

“Başlayabiliriz,” dedi nefes nefese.

“Nasıl başlayacağız?” diye sordu Emilia.

“Sen şimdi Lukas’ı arayacaksın. Ve ipi atmasını söyleyeceksin,” dedi Stoerte.

Emilia pantolonunun cebinden cep telefonunu çıkararak tuşlara basmaya başladı. Telefonu kulağına götürdü ve gökyüzüne bakarak beklemeye başladı. Struppi bu kez değişiklik yaparak tasmaşının ipini çekiştirmek yerine ağacın gölgesine yatmış çimenleri kokluyordu.

“Merhaba Lukas!” dedi Emilia. “Bulunduğumuz bahçeye ipi atacakmışsın.”

“Ne ipi?” diye sordu Lukas.

Stoerte, Lukas’ın yaprakların arasından gelen kısık sesini duydu.

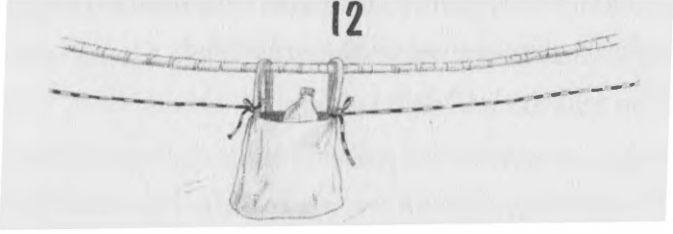
“Bana ver,” dedi Stoerte sabırsızca eliyle işaret ederek. “Ben anlatayım.”

“Telefonu Stoerte’ye veriyorum,” dedi Emilia ve telefonu uzattı.

Stoerte, Lukas’a Sebastian ve arkadaşlarıyla yaşadıkları olayı tane tane anlatarak geçmelerini engellediklerini, Lukas’ı orada açlığa mahkum etmek istediklerini söyledi. Ardından planını anlatmaya koyuldu. Stoerte sesini iyice alçaltmıştı, ne planladıklarından kimsenin haberi olmamalıydı. Lukas’a ipi nasıl atması gerektiğini tarif etti. İpin ucunu bir dal parçasına veya dolu bir su şişesine bağlarsa daha iyi uçabilirdi. Lukas ucuna bir şey bağladığı ipi bulundukları bahçeye kadar atmaya çalışmalıydı. Stoerte planını en ince detayına kadar anlatarak

bundan sonra Sebastian ve arkadaşları tarafından engellenmeden Lukas'a yiyecek ulaştıracaklarını söyledi.

“Plan mükemmel,” dedi Lukas.

Stoerte ve Emilia, çitin yanında duruyorlardı şimdi. Sebastian ve iki sevimsiz arkadaşı tarafından görünmemek için iki çalılığın arkasına gizlenmişlerdi. Stoerte birkaç metre uzaklıktaki futbolcuların bağrış çağrışlarını ve topa vurdukları zaman küt diye çıkan sesi duyuyordu. Stoerte tüm dikkatini vererek ağaçtaki deliği görmeye çalıştı. Bulunduğu yerden ipin atılacağı deliği göremiyordu. Görebildiği tek şey yaprakların yeşilliği ve göğün maviliği idi.

“Sence hedefi tutturabilecek mi?” diye sordu Emilia fısıltıyla.

“Bakalım,” diye cevap verdi Stoerte. “Lukas’ın ne kadar iyi atacağına bağlı.”

Stoerte gözlerini kırpmadan yaklaşık yirmi metre uzaklığındaki ağaca bakıyordu. Ağaç evin balkonunda ayak sesleri duydu, aynı anda Emilia’nın sessize alınan telefonundan titreşim sesleri duyuldu. Emila hemen telefonu açtı.

“Evet? Okeeeeeeeeeey! Okeeeeeeeeeey!” Emilia telefonu kapattıktan sonra Stoerte’ye birazdan Lukas’ın ipi atacağını söyledi fısıldayarak.

Stoerte başını sallayarak beklemeye başladı.

Bekledi.

Lukas ipi bir türlü atmıyordu. Stoerte hâlâ beklüyordu ki o anda telefon yine titreşime geçti.

Emilia yine fısıltıyla, “Okeeeeeeeeey!” dedikten sonra Stoerte’ye döndü: “İp yanlışlıkla üzerine dolanmış. Çözüp atacak birazdan.”

“Kendini ipe mi dolamış?” diye sordu şaşkınlıkla Stoerte. “Nasıl becermiş ki bunu?”

Stoerte tekrar ağaca bakarak beklemeye başladı. Hâlâ bir hareket olmadığını gören Stoerte, Lukas’ın ipe iyice dolanmış olduğu için kurtulamadığını düşünürken birden bir su şişesinin havada uçtuğunu gördü. Neredeyse ayaklarının dibine düşmüştü şişe. Sadece bir şişe, ucunda ip bağlı olmayan şişe.

O anda telefon tekrar titredi.

“Okeeeeeeeeeeeeey!”

Emilia, Stoerte’ye döndü: “Şişeyi atarken ip çözülmüş. Birazdan tekrar fırlatacak ipi.”

Lukas söylediğini yaptı da. Ama şişe yine ipsiz geldi.

“Lukas ne yapıyor böyle?” diye sordu Stoerte. “Şişe atışı mı?”

Telefon yine titredi.

“Okeeeeeeeeeeeeeeeeey!”

“Şimdi de şişeye ipi bağlamayı unutmuş. Elinde tek şişesi kalmış ama onu da kendi içecekmiş.”

“İpe şişeyi bağlayıp atсын,” dedi Stoerte üstüne basa basa. “Ona ilk teleferik postasında istediği kadar şişe su göndereceğimizi söyle.”

Emilia, Stoerte’nin söylediklerini telefonda Lukas’a ilette ve birkaç dakika içinde havada bir şişe uçtu. Çapa gibi ucunda bir ip bağlıydı. Şişenin uçuş yolculuğu dalların arasındaki boşluktan başladı, çitin üzerinden geçti ve bahçeye düştü.

Stoerte hemen şişeyi alarak ipi çekmeye başladı. Aynı anda futbol oynayanlara da baktı, neyse ki hiçbir şeyin farkında değillerdi.

Stoerte ipin ucundaki şişeyi çözerek yerine halatı bağladı ve teleferik hattını oluşturacak ince ipe de düğüm attı.

Çok geçmeden Lukas’ın ağaçtan ipi çekmesiyle birlikte halat Stoerte’nin ellerinden kayıp gitmeye başladı. Stoerte bir yere takılı kalmaması için halatı yavaşça gerdirerek kontrol altına aldı. Birkaç dakika sonra ipin üç kere hafifçe çekildiğini hissetti. Bu aralarında anlaştıkları bir işaretti, Lukas halatın geldiğini ve bir dala bağladığını bildirmişti bu işaretle.

Stoerte işareti alır almaz bahçedeki elma ağacına tırmanarak ağaca halatın diğer ucunu bağlayacaktı. Dallardan ağaca tırmandı ve cebindeki büyük bez torbayı çıkarttı. Halatı elma ağacının en kalın dalına bağlamadan önce bez torbanın saplarından geçirdi. Halatı ağaca bağlarken hangi düğümü atması gerektiğine bir türlü karar veremedi. Çünkü birden fazla denizci düğümü atmayı biliyordu. En sonunda tüm denizci düğümünün en iyisinde, barço bağında karar kıldı. Sımsıkı olmuştu.

Halat belki kopardı ya da ağaç devrilirdi, ama düğüm açılmazdı, o kadar sağlamdı.

Stoerte bez torbanın saplarını da ince iple bağladıktan sonra torbayı ağacın dalına koydu.

Emilia'ya, "Artık başlayabiliriz," dedi. Emilia ağacın altında çömelmiş tasmaşının ipini ağaca bağladığı Struppi'yi seviyordu.

Kafasını yukarı doğru kaldıran Emilia, yüzüne düşen saçları geriye iterek Stoerte'ye güldü.

"Okeeeeeeeey!" dedi. "Lazanyayı sana doğru uzatayım mı?"

"Evet, su şişesini ve kolayı da unutma!" Stoerte, Emilia'nın uzattıklarını alabilmek için bir alttaki dala indi.

Emilia kamp çantasını açtı, içinden şişeleri ve hâlâ sıcaklığını koruyan saklama kabını çıkarttı. Ardından ayak parmaklarının üstünde durarak Stoerte'ye şişeleri ve saklama kabını uzattı.

Şişeleri ve saklama kabını dikkatle bez torbaya yerleştiren Stoerte, üç kez ipi çekti. Ve bez torba sallantılı yolculuğuna başladı. Önce biraz bahçede ilerledi, sonra çitin üzerinden geçti ve yasaklı bölgenin üzerinden geçerek ağaca doğru ilerledi.

Futbol oynayanlar torbanın farkına varmadılar. Planları başarıya ulaşması Emilia'yı ve Stoerte'yi sevince boğdu. Stoerte ağaçtan indiğinde ellerini çarpıştırarak birbirlerini tebrik ettiler.

"Süper bir plan!" dedi Emilia arkadaşını överek.

On dakika sonra Emilia'nın telefonu titredi. Lukas lazanyaya bayıldığını ve müthiş teleferik fikri için Stoerte'yi kutladığını söyledi.

Telefon konuşması bittiği anda Emilia ve Stoerte birbirlerine bakarak kahkaya boğuldular. Ve ağacın altında yatan Struppi'ye baktılar. Sonra yine birbirilerine bakarak karşılıklı, "Hımmm," dediler.

Birbirlerine "Hımmm," dedikleri anda Stoerte yine canının sıkıldığını hissetti. Çünkü yaşadıkları heyecanlı olaylar bir anda sona ermişti. Lukas yatağın rahatlığını denemek için öğle uykusuna yattığında, Stoerte ve Emilia'nın ağacı kurtarmakla ilgili yapacakları bir şey yoktu. Elma ağacının gölgesinde yatan Struppi yine inleyip sızlandığı için havlamaya başlamadan önce onu eve götürmeyi istediğini söyledi Emilia.

"Tamam," dedi Stoerte. "Ben de biraz odamı toplarım o zaman. Ne de olsa yeni taşındım daha."

"Bu akşam Lukas'a akşam yemeğini de göndeririz, değil mi?" diye sordu Emilia.

"Göndeririz tabii," diye söz verdi Stoerte.

* * *

Stoerte'nin odasına gireli daha yarım saat olmamıştı ki bahçeden Emilia'nın sesini duydu. Dışarıya baktığında pencerenin altında duran Emilia'yı gördü.

"Ben geldim bile," dedi Emilia. "Yukarı odana geliyorum. Evin kapısı açık."

Stoerte, Emilia'nın merdiven çıkarken ki hızlı patırtılarını duydu; birkaç saniye içinde kapıda göründü.

"Akşam yemeği için Lukas'a ne göndereceğiz?" diye sordu.

“Daha biraz önce öğle yemeği yedi zaten,” diye karşılık verdi Stoerte.

“Ama hastanelerde de akşam yemeği erkenden dağıtılıyor,” dedi Emilia.

“Kahve ve pasta gönderebiliriz Lukas’a,” diye fikir attı ortaya Stoerte.

Kahve ve pasta için vakit henüz çok erkendi aslında, kaldı ki Lukas öğle uykusuna devam ediyor olabilirdi, ama teleferiği tekrar kullanma düşüncesi Stoerte’nin neşelenmesini sağladı.

“İyi fikir,” dedi Emilia.

Birlikte Stoerte’nin annesinin atölyesinin bulunduğu garaja indiler.

Stoerte, Lukas’a göndermek için pasta olup olmadığını sordu evde. Annesi kafasını sallayarak, “Sadece bisküvi var! Yerini biliyorsun,” dedi.

Termosu ve kahveyi nerede bulabileceklerini söyledikten sonra yardıma ihtiyaçları olup olmadığını sordu.

“Yok tabii ki!” dedi Stoerte ve sıralı sorulara maruz kalmamasını çömlöklere borçlu olduğunu düşündü.

Mutfağa vardıklarında, “Lukas’a bir de mesaj gönderebiliriz,” dedi Emilia. “Telefonda gönderdiğimiz mesaj yerine yani. Böylece dokuz sent kâr etmiş olurum. Teleferik on kere mesajları götürüp getirse doksan sent kazanmış oluruz. Neredeyse bir avro. Harika değil mi?”

“Evet,” dedi Stoerte.

Emilia kahve makinesini hazırlarken Stoerte de mutfak dolabından bisküvileri çıkardı. Ve kahve makinede yavaş yavaş olurken Emilia da bir not kâğıdına mesajını yazdı: ‘Afiyet olsun. Yanındayız, seni yarı yolda bırakmayacağız.’

Emilia termosu kahve doldurduktan sonra birlikte bahçeye gittiler. Stoerte yine elma ağacına tırmandı ve bez torbanın içine getirdiklerini koyarak ipi üç kez çekti. Lukas’ın öğle uykusundan uyandığı ipi çekmeye başlamasıyla belli oldu. Posta yola çıktı. Bez torba yasak bölgenin üzerinden sallana sallana geçerek ilerledi.

Tam bir saat sonra, yani öğleden sonra ikide aynı şekilde akşam yemeğini de göndermek üzerelerdi. İçinde ciğer ezmesi, peynir ve salamla hazırlanmış sekiz dilim ekmeğin ve yoğurtla domateslerin bulunduğu bez torbanın ağırlığı halatı zorluyordu. Bir şişe suyu ve buzdolabından çıkmış bir şişe gazozu da unutmayalım. Bir de üzerinde ‘Afiyet olsun!’ yazan bir kâğıt.

Stoerte halatı geri çektiğinde, Lukas’ın da teleferiği mesaj yollamak için kullandığını gördüler.

“Harika!” dedi Emilia neşeyle. “Yine dokuz sent kâr edildi.”

‘Lütfen bu kadar çok yiyecek yollamayın’ diye yazıyordu kâğıtta. ‘Bunların hepsini yemem mümkün değil. Ekmeklerin hepsini yersem karın ağrısı çekerim.’

“Karın ağrısıymış!” dedi Emilia alay ederek. “Sonuçta bir ağaç kurtarıcısı. İyi beslenmezse nasıl ayakta kalabilir.”

13

Ertesi sabah gerçi Stoerte'ye henüz gece yarısı gibi gelmişti odasının kapısı açıldığında, evde telefonlar çalmaya da başladı. Kapıda duran annesi girsin mi yoksa telefona mı koşsun karar veremediği için gazete bir Amerikan filmindeki gibi havada uçtu ve Stoerte'nin yatağına kondu.

"Gazetede ki yazıyı oku!" diye seslendi ve kapıyı açık bırakarak kayboldu. Çalan telefonu açmadan önce sesi evde yankılandı: "Ufaklık güzel çıkmış resimde!"

Stoerte gözünü açtığı anda ağacın ardındaki yeşilliği, Bavyera manzarasını gördü önce. Biraz doğrulup pencereyi açtığı anda ağacı da görebildi. Ağaç yerindeydi, ne güzel. Halatı da gördü, hâlâ asılıydı, o da güzel.

Çok geçmeden annesi yine kapıda belirdi. Elindeki telefonu, orta mesafe bayrak koşusunda sopasını diğer atlete teslim eden atlet gibi uzatmıştı. Daha az önce omuzlarına inen kahverengi saçları şimdi atkuyruğuyla toplanmıştı yine.

"Emilia," dedi ve gülümsedi annesi. "Görüyorum ki ikiniz epey ses getirdiniz."

“Emilia mı?” dedi Stoerte şaşkınlıkla. “Sabahın bu saatinde.”

Hattaki Emilia’nın neşe dolu sesini duydu: “Selam! Gazeteyi gördün mü?”

“Gazete yatağında,” diye cevap verdi Stoerte. “Ama henüz bakmadım. Annem az önce verdi.”

“Hemen bak!”

“Hımm.”

“Baktın mı?”

“Ne?”

“Fotoğrafla yazının olduğu sayfaya baktın mı, diyorum!”

“Bakıyorum hemen.”

Stoerte sağ eliyle telefonu tuttu. Sol eline gazeteyi aldı. Gazetenin sayfalarını tek elle açmaya çalışmak pek kolay değildi doğrusu. Diğer elinde telefon varken üç katı zordu hatta.

“Gördün mü? Olağanüstü değil mi?”

“Bir dakika.” Stoerte hâlâ gazetenin sayfalarını çevirmekle meşguldü. Sıkı bir gazete okuyucusu olduğu söylenemezdi. Gerçi gazete okuyucu olduğu da söylenemezdi. Yazılar oldukça küçüktü fakat neyse ki fotoğraflar büyüktü. Stoerte birkaç tanıdık yüz gördü sayfalarda, Almanya’nın başbakanı, Amerika’nın başkanı, birtakım askerler. Bunların ağaçla bir ilgisi yoktu. Aslında Almanya başbakanının Emilia’dan bir mektup alması gerekirdi. Ama gazetede böyle bir haber yoktu.

“Gördün mü?”

Stoerte sayfaları hışırdatarak hızlıca çevirmeye devam etti.

“Alo? Orda mısın? Buldun mu nihayet haberi? Lukas’a kahvaltı için ne göndereceğiz? Ben kontinental kahvaltı göndereyim derim. Biliyor musun nasıl bir şey olduğunu?”

“Ne kahvaltısı?” Kontinentalı duyunca Stoerte’nin aklına araba lastikleri geldi. Ama Lukas’ın kahvaltıda araba lastiği yiyebileceğine ihtimal vermedi.

“Kontinental! Normal kahvaltıya böyle denir. Sandviç ekmeği, marmelat, bal.”

“Öyle mi?”

“Var mı?”

“Kahvaltı mı?”

“Fotoğraaaaaffff!!!!!”

Bu Emilia da! Tatilin başladığı bu sabahı Stoerte daha farklı hayal etmişti. Örneğin uçtuğunu gördüğü güzel bir rüya. Emilia bu sabırsız haliyle annesinin meraklı halinden daha beterdı. Daha gözünü açar açmaz kahvaltı göndermekten bahsediyordu.

İşte Emilia ordaydı! Stoerte fotoğrafı gördüğü anda önce irkildi. Sonra da ne kadar büyük olduğunu görüp şaşırdı. Neredeyse yarım sayfa büyüklüğündeydi fotoğraf. Ağacın en tepelerinde, ağaç evin balkonundaki parmaklığa yaslanmış aşağıya bakıyordu Emilia. Emilia’nın fotoğrafının yanında tamamını gösteren küçük bir fotoğraf da vardı. Fotoğrafların altında ise haberin başlığı yer alıyordu: ‘Küçük Ağaç Kurtarıcısı’

Yazıda da ağacın hikâyesi vardı, ama Stoerte’nin yazıyı okumak için vakti yoktu. Zaten bu yazıyı okuyabilmesi için çok fazla zaman harcaması gerekirdi, yazılar çok küçüktü ve

Stoerte çok hızlı okuyamıyordu. En azından Emilia'nın sormasına, düşünmesine ve konuşmasına yetişemeyecek kadar.

"Buldun mu?"

"Evet," dedi Stoerte.

"Müthiş değil mi?" dedi hattın diğer ucundaki Emilia neşeyle. "Fotoğraf da epey büyük."

"Şimdi süperstar oldun işte," dedi Stoerte.

"Gıcık," dedi Emilia. "Kalktın mı? Sana geleceğim gelirken ekmek de getiririm, sonra da Lukas'ın kahvaltısını hazırlarız."

"Hazırlarız," dedi Stoerte.

"Kontinental mi?" diye sordu Emilia.

"Tabii ,tabii," dedi Stoerte. Ne anlama geliyordu o kelime?

Stoerte şimdi tamamen kendine gelmişti. Sabah sabah Emilia ile yapılan telefon konuşması soğuk duş etkisi yaratıyordu. Sürünerek yataktan çıktı ve pencerenin önüne geldi. Burnunda yaz sabahının baharatlı kokusu esti. Lukas görünürlerde yoktu, sesi de gelmiyordu. Halat sallanmadan tüm sakinliğiyle havada asılıydı. Çadır yerinde değildi. Stoerte dün akşam karanlık çökmeden hızla gidip almıştı çadırı. Çadırın içindekileri bugün teleferikle Lukas'a yollayacaktı.

Stoerte ağacın altında yürüyüşe çıkmış bir adam gördü, adam başını yukarıya kaldırmış ağacın en tepesine bakıyordu. Yanında da çimenlerde hoplayıp zıplayan bir köpek vardı. Yürüyüşe çıkan adam ağacı belki gazetede de görmüştü.

Stoerte banyoya doğru gitti. Mutfaktan annesinin gürültüsü geliyordu. Stoerte dişlerini fırçaladı ve yüzüne soğuk su çarptı.

Odasına geri döndüğünde çıkmadan giyinmiş olması ne şanstı, çünkü geri döndüğünde Emilia'yı yazı masasının sandalyesinde oturmuş ağacı seyredirken buldu. Fırından alınmış bir poşet yazı masasında kendine yer bulmuştu.

"Günaydın," dedi Emilia. "Beni hatırladın mı? Bu sabah telefonda konuşmuştuk."

Emilia on yaşındaki bir çocuğun enerjisine sahip komikliğe doymayan bir kızdı, Stoerte artık emindi bundan.

"Ağacın altında biri var," dedi Emilia.

"Seni gazetede görmüştür kesin ve senden imza almaya gelmiştir," diye homurdandı Stoerte.

Emilia sandalyede dönerek kocaman açtığı gözleriyle Stoerte'ye baktı.

"Hiç fena fikir değil. Kendime fotoğraflı imza kartları hazırlamalıyım belki de.

Stoerte bu arada tişörtünü giymişti.

"Hazır mısın?" diye sordu Emilia. "Kahvaltıyı hazırlayalım ve elma ağacının oraya geçelim."

"Öyle yapalım."

Stoerte, Emilia'yı tanıdığından beri kendi fikirlerinin azaldığını fark etti. Sanki fazla yavaştı. Emilia ondan çok daha hızlıydı. Örneğin Lukas'ın kahvaltısını henüz düşünmemişti bile. Gerçi düşünseydi, Lukas'ın fazla yemek istemediğini söylediği not aklına gelir ve o notu ciddiye alırdı. Ama şimdi kahvaltı için ekmeklerin doluştuğu torbaya bakıyordu da Lukas bunların hepsini yerse Lukas'ın yaşadığı ağaç ev, yakında

Lukas'ın ağırlığına dayanamayıp çöküverirdi. Birlikte mutfığa doğru gittiler. Emilia ekmeklerin olduğu torbayı elinde bir o yana bir bu yana sallayarak yürüyordu.

Stoerte'nin annesi mutfakta, yanında bir kahve fincanı, dizüstü bilgisayarının başında oturuyordu. Çömlekçilikle ilgili malzemelerin yer aldığı bir internet sayfasını inceliyordu. Çömlekler, çamurlar, cilalar.

"İşte şimdi ünlü oldun!" dedi annesi ve gülümseyerek ekranın üzerinden Emilia'ya baktı. "Gazetede ki fotoğrafın harika çıkmış."

"Evet," dedi Emilia sadece. Vücudunun üst tarafıyla bir taraftan diğer tarafa sallanırken yüzüne kocaman bir gülümseme yayıldı.

"Ağaçtaki Lukas için kahvaltı hazırlamaya gelmiştik aslında," diye bilgi verdi Stoerte'nin annesine.

"Hadi bakalım!" dedi Stoerte'nin annesi. "Gazetede Lukas ve sizinle ilgili yazıyı da okudum, çok güzeldi. Ağacınız için büyük umut var bence."

Stoerte teleferikten bahsetmedi. Annesi neyse ki teleferiğin farkına varmamıştı henüz. Sebastian ve gıcık arkadaşları hakkında ne kadar az şey bilirse o kadar iyiydi.

Stoerte'nin annesi bilgisayarın ekranını kapattı. Atölyeye gitmeden önce Stoerte ile Emilia'ya kahvaltı için yardım etti.

Stoerte, 'Kontinental' sözcüğünün epey zengin bir kahvaltı çeşidi olduğunu anladı. Ekmek, tereyağı, marmelat ve bal, salam, peynir ve haşlanmış yumurta.

Stoerte ile Emilia, dumanı tüten bir termos kahveyle birlikte hazırladıkları kahvaltıyı bahçedeki elma ağacının altına taşıdılar. Stoerte göz açıp kapayana kadar dallara tırmanmış, Lukas'a haber vermek için üç kez ipi çekmişti bile.

“Hımm,” diye bir ses duydular ağaçtan. “Yoksa kahvaltım mı geliyor?”

Köpeğiyle yürüyüşe çıkan adam çoktan gitmişti, Sebastian ve arkadaşları da görünürlerde yoktu, aslında Stoerte ile Emilia kahvaltıyı doğrudan ağaca götürebilirlerdi. Ama kahvaltıyı ağaca teleferikle göndermenin heyecanı bir başkaydı. Emilia her şeyi tek tek Stoerte'ye uzattı. Bez torba yiyeceklerle dolduğunda, torbanın ağaca doğru sallantılı yolculuğu da başlamış oldu.

“Hadi, şimdi de ağaca gidelim ve Lukas'la kahvaltı edelim,” dedi Emilia.

14

Ağaç evde, minderlerin üzerinde oturmuş, Emilia'nın masa örtüsü olarak kullandığı mendil ortalarında, kahvaltı ediyorlardı. Lukas'ın keyfi yerindeydi. Üzerini değiştirerek beyaz bir tişört giymiş, radyosunu da açmıştı. Tam da ağaçta yaşamaya uygun biri gibi duruyordu.

“Bak şu işe,” dedi gazetedeki haberi gördüğü anda. “Hiç fena değil! Gerçekten iyi bir makale olmuş. Tebrik ederim. Bu tür haberlere ihtiyacımız var.”

Lukas, tereyağı ve marmelat sürdüğü ekmeğinden bir parça ısırdı ve termostan fincanına sıcak kahve doldurdu. Yazıyı hızlıca okuduktan sonra gururla başını salladı.

“Kamuoyunu yanına alan büyük bir avantaj yakalar. Ve Emilia sen bu olay için tam olarak doğru kişisin. Kesilmek istenen bir ağaç için mücadele veren bir kız, insanların hayranlığını kazanır.”

“Babam ağaçların hiçbir sebep olmadan kesilmesinin doğru olmadığını söylemişti. Hele ki böyle büyük ve sağlıklı bir ağaç,” dedi Emilia.

Lukas ağzındakileri çiğneyip yutarken aynı zamanda başını salladı.

“Babana hak veriyorum kesinlikle. İnsan kafasına göre ağaç kesemez, bu yasaktır. Ancak bazen bu yasakları delen istisnalar ve yasal boşluklar olabiliyor elbet. Örneğin, toplum yararınaysa, yani ağacın kesilmesi çoğu insan için önemliyse, kesilmesinin gerekli olduğu iddia edilebilir. Ve bu durum resmi makamlarca, yani vatandaş tarafından seçilen belediye meclisi üyeleri ve belediye başkanı tarafından onaylanırsa bir ağacın kesilmesi için engel kalmaz. Bizim durumumuzda bir futbol sahası birçok vatandaşı ilgilendiriyor. Angerding köyü için yapılan toplantıda bazı üyeler Bay Birkeneder’in lehine oy vermiş. Başkan da. Bunun için yapabileceğimiz fazla bir şey yok. Ama gazetedeki haberlerle bizi koruyacak insanları kazanabiliriz. Yakında yine seçimler olacak ve başkan tekrar seçilmek isteyecek. Ve kendisine karşı olanlar çoğalırsa yeterince oy alamaz.”

“Peki ya, imza kampanyası?” diye sordu Stoerte. “Bazen insanlar sokakta imza topluyorlar, yeterince imza toplandığında bir şey engellenebilir değil mi? O zaman halk oylaması yapılamaz mı?”

“Bu durum halk oylaması gerektirecek kadar büyük çaplı değil. Daha çok yerel bir imza kampanyası olabilir,” dedi Lukas. “Küçük bir köyde bulunan bir ağaç halk oylaması yapılacak kadar önemli değildir. Ama yerel bir imza kampanyası için de geç kalınmış olabilir.” Lukas iç çekti. “O zamana kadar çiftçi ağacı kesmiş olabilir.”

“Ama!” dedi Lukas tekrar iyimserliğine dönerek. “Emilia ile birlikte başlattığınız şey bir vatandaşlık girişimidir. Bu durumda izlenebilecek en iyi yol bu. Şimdi önümüzü açacak tek şey ağacı korumaya devam etmek ve gazetelere çıkmak. Şansımız varsa bu durum insanlar tarafından duyulur ve yayılır, çoğu da tepki gösterir. Daha büyük bir gazeteye de çıkmalıyız.”

“Ya da internete!” dedi Emilia.

Lukas başıyla onaylayarak kahvesinden bir yudum aldı.

“Biz doğru yoldayız,” dedi sonra. “Gazetedeki makale ve fotoğraf altın değerinde.”

Bir süre üçü de sessizliğini korudu. Ekmeklerini ve simitlerini yediler, limonata, su ve kahve içtiler. Stoerte, ağacın kahvaltı yapmak için harika bir yer olduğunu düşündü. Bavyera’yı gitgide daha güzel bulmaya başladığını fark etti.

“Teleferiğiniz gerçekten müthiş bir buluş,” dedi Lukas hayranlıkla. “Önümüzdeki yüz yıl benim bu yolla besleyebilirsiniz. Bu ağaç yüz sene daha dimdik ayakta durur, izin verirlerse tabii.”

“Yüz sene,” dedi Stoerte, Lukas’a bakarak. “O zaman bir Kızılderili gibi buraya gömülürsün. Kızılderililer de bazen ağaca gömülmek isterler, gerçi buna tam da gömülmek denemez, çünkü ağaçta toprak yok.”

“Ağaçla bütünleşirsin,” dedi Emilia gülerek.

Birkaç dakika sonra Lukas, “Dün ağacın altında futbol oynayanların arasında Çiftçi Birkeneder’in oğlu da var mıydı?”

“Evet,” dedi Emilia.

“Anladım,” dedi Lukas. “O futbol takımının yıldızı. Duyduğuma göre takım onun sayesinde kazanıyor maçlarını. Ve buraya futbol sahası kurulmazsa Sebastian başka bir kulüpte oynayacağını söyleyebilir. Bu yüzden başkan da çiftçilerin yanında. Çünkü takımın başarısının devam etmesini istiyor. Çiftçi Birkeneder, başkana bu konuda baskı yapabilir yani.”

“Bu ağaç saçma bir sebep yüzünden kesilmek isteniyor demek,” dedi Emilia hayal kırıklığı içinde.

O sırada ağaca yaklaşan kişilerin seslerini duydular. Stoerte boynunu uzatarak balkonun parmaklığından aşağıya baktı. Ağacın altında iki kadın ve bir adam gördü. Yaşça Stoerte ve Emilia’nın ebeveynlerinden biraz daha büyüktüler ve adam elinde bir gazete tutuyordu.

Kadınlardan birisi yukarıya doğru bakarak, “Kesmek istedikleri ağaç bu mu?” diye sordu.

Lukas, Emilia ve Stoerte ayağa kalkarak ağaç evin balkon parmaklığından aşağıya doğru baktılar.

“Evet,” dedi Emilia. “Kesmek istedikleri ağaç bu ağaç.”

“Ah!” diye seslendi diğer kadın. “O zaman sen de ağacı kurtarmak isteyen cesur kız Emilia’sın.”

Kadın ağaçtaki Emilia ile gazetede ki Emilia’yı başını sallayarak karşılaştırdı. “Evet hemen anlaşılıyor senin olduğun.”

“Evet,” dedi Emilia. “Fotoğrafı büyük basmışlar. Aslında ağacı artık Lukas koruyor. Benim için burası fazla yüksek, uzun süre burada kaldığımda başım dönüyor. Şimdi olduğu gibi.” dedi Emilia bir adım geri atarak ve minderinin üzerine oturdu.

“Sen çok cesur bir kızsın,” dedi kadın. “Ağacı kurtarma isteğini müthiş buluyorum. Ben senin tarafındayım. Ağacın yaşamaya hakkı olduğunu düşünüyorum. Kaldı ki burası güzel bir yürüyüş yolu. Bir futbol sahası için hiç uygun değil.”

Yukarı bakmak ve kafayı boyuna yaslamak yaşlı ziyaretçileri zorlamıştı. Stoerte bunun farkına vardı, çünkü yukarıya bakanlar sürekli boyunlarını öne eğiyor ve enselerini ovalıyorlardı. Stoerte'nin aklına uzunca bir zaman sonra yeni bir fikir geldi. Emilia'nın başı döndüğü için birkaç dakika boyunca konuşmaması, şüphesiz Stoerte'nin yeni fikrine ışık tutmuştu.

Eğer ziyaretçiler yukarı bakarken rahatsız oluyorsa ve Emilia aşağı bakarken rahatsız oluyorsa, o zaman ya yaşlı ziyaretçiler yukarıya çıkacaklardı ya da Emilia aşağıya inecekti.

Stoerte bu fikrini Emilia'ya ile Lukas'a söylediğinde olumlu karşılandı.

“Bu siyasette çok önemlidir,” dedi Lukas aşağıdakilerin duymaması için kısık sesle. “Yani seni destekleyen insanlarla iletişim kurmak. Etkili bir yoldur. Emilia şimdi aşağıya inerse kalabalık tarafından sevilir, üç kişi olsalar bile.”

Stoerte ile Emilia ip merdivenden aşağıya inerlerken, Stoerte üç kadının daha yaklaştığını gördü. Bir tanesi elinde bir sepet taşıyordu.

Kadınlar ağaca varır varmaz ağacı kurtarmaya destek olmak için geldiklerini söylediler. Sepette de cesur ağaç işgalcisi için bir pasta vardı. Sepet hemen bir ipe bağlandı ve Lukas yukarıdan çekmeye başladı.

Ve pasta getiren yeni ziyaretçiler hareketli bir öğleden sonrasının da habercisi oldular. Daha önce hiç bu kadar insan ağacın altında toplanmamıştı. Başlangıçta birkaç insanın oluşturduğu grup çok geçmeden sayılamayacak bir kalabalığa dönüştü.

Emilia'ya her yönden övgü yağıyordu. Stoerte de Emilia kadar ilgi gördüğünü fark etti bir süre sonra. Stoerte bir yandan insanların sorularını cevaplıyor bir yandan da gazetedeki bir fotoğrafın ne kadar etkili olduğuna şaşıyordu.

İkinci vakti olduğunda köyün neredeyse yarısı ağacın altında toplanmıştı. Ağacın gölgesinin serinliği ile havanın sıcaklığı birleşince ortam o kadar güzel olmuştu ki, bazıları rahatça oturmak için sandalyelerini bile yanlarında getirmişlerdi. Sandalyeleri de banklar ve masalar takip etti.

Tüm bunların yanında büyük gazetelerden üç gazeteci daha geldi ve Emilia fotoğraf çektirmek için yine ağaca çıkmak zorunda kaldı.

Ağacın çevresindeki kalabalık Stoerte'nin ve Emilia'nın annelerinin de dikkatini çekmişti. Onlarla birlikte gelen Struppi de gelir gelmez olanlara sevinmiş gibi neşeyle havlamaya başladı.

“Stoerte!” diye seslendi annesi. “neler oluyor burada?”

Stoerte omuz silkerek, “Gelenlerin hepsi gazeteyi okumuş ve ağacın kesilmemesini desteklemek için buradalar.”

“Festival alanı gibi olmuş burası,” dedi Emilia'nın annesi.

“Şu halat ne peki?” diye sordu Stoerte'nin annesi. “Bizim bahçeye doğru gidiyor.”

“O bir teleferik,” dedi Stoerte ve annesine Sebastian’dan bahsederek Lukas’a yiyecek ulaştırmanın zorluğunu anlattı. Annesi şaşkınlığından kafasını salladı birkaç kez.

“Sebastian mı?” dedi. “Birbirinize nasıl yardım edeceğinizi çözmüşsünüz, ne kadar güzel.”

Getirilen pasta o kadar çok insana yetmediği için Emilia’nın annesi pasta temin edeceğini söyledi. Stoerte’nin annesi de kahve ve soğuk içecek getirebileceğini söyledi. Struppi’nin tasmaşının ipi masalardan birine bağlandı. Stoerte de sırt çantası ve bisikletle kahve ve soğuk içecekleri taşıma görevini üstlendi.

Ancak bisikletine binip eve doğru annesini takip etmeden önce bir traktörün yaklaşan gürültüsünü işitti. Traktörün motoru tüm hızıyla çalışıyordu. Traktörü kullananın gaz pedalına basışından bir hayli öfkeli olduğunu anlamak zor değildi.

Bu sırada bütün gözler fırtına gibi yaklaşan Çiftçi Birkeneder’e çevrilmişti. Traktörün hızı adamın şoför koltuğunda bir yukarı bir aşağı hareket etmesine neden oluyordu. Stoerte yan koltukta tutunmak için çaba gösteren Sebastian’ı gördü.

Traktör ağacın yanında durduğunda egzozundan hâlâ kara dumanlar çıkıyor motoru da gürültüyle çalışmaya devam ediyordu. Çiftçi, bankların üzerine oturmuş keyif çatan insanlara öfkeyle baktı.

“Neler oluyor burada?” diye bağırdı adam tüm gücüyle. “Burası benim arazim! Çabuk gidin buradan!”

Kalabalıktan bir ses, “Gitmeyeceğiz!” diye bağırdı.

Bir kadının “Burada kalacağız,” dediğini duydu Stoerte.

“Ağaç da burada kalmaya devam edecek,” dedi başka biri.

“Göreceğiz kalıp kalmayacağını!” diye bağırdı Birkeneder.

“O ağaç kesilecek. Bunun başka yolu yok.”

Çiftçi gözlerini sımsıkı kapatarak bağırsa da Stoerte o gözlerden şimşek çaktığını görür gibi oldu. Hâlâ yerinde oturmaya devam eden Sebastian taşlaşmış gibiydi. Elleri sıkı sıkıya traktörün tutacağına yapışmış hâldeydi. Sanki kalabalığın üzerine atılacaktı gibi duruyordu.

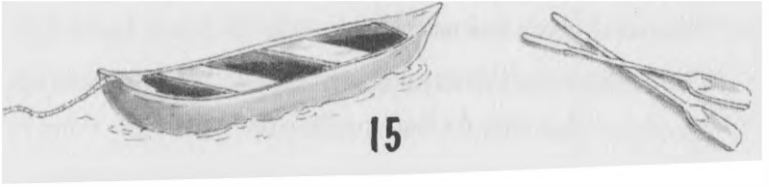
“Hemen şimdi burayı terk edin!” diye bağırdı bir kez daha ve yumruğunu havaya kaldırdı. “Yoksa!..”

“Yoksa?” diye sordu kalabalıktan biri.

Çiftçi cevap olarak çatık kaşlarıyla vitesi taktı, traktörü döndürerek gürültüyle oradan uzaklaştı.

Ziyaretçilerden kimse evine dönmeye yeltenmedi. Tam tersi. Adamın biri gitar çalarak şarkı söylemeye başladı. Güzel bir öğleden sonra ve akşam yaşandı. Stoerte zaman zaman ağaç ve ev arasında bisikletiyle mekik dokuyarak içecek takviyesi yaptı. İnsanların neşeleri yerindeydi ve keyiflerine diyecek yoktu.

Ancak karanlık çöktüğünde ve Emilia eve dönmek istediğinde, birden önemli bir şeyin kaybolduğunu anladı: Struppi ortalarda yoktu.

Ertesi gün Stoerte'nin annesi, önceki gün gibi yine kapının önüne dikilmişti ve telefonu da elinde tutuyordu. Telefonda kimin olduğunu hemen söylemedi çünkü önce kendisinin söylemek istedikleri vardı.

"Sanırım bugün de ağacınızın altında toplanacak bir yığın insan olacak. Buna hazırlıklı olmamız gerekiyor. Kahve yapılması ve içeceklerin soğutulması gerekiyor. Sen halleder misin? Ve sizin Lukas'a taze kahve de götürebilirsin."

"Kahve yapmak mı? Ben mi?" diye sordu Stoerte.

"Sen Lukas'a kahve götüreceksin, sonra da içecekleri buzdolabına koyup soğutacaksın," dedi annesi. "Yapar mısın? Kahveyi ben hazırlarım."

"Ben tatildehyim."

"Sen ve Emilia ağacı koruyorsunuz ama," dedi annesi sertçe. "Ve görünen o ki gayet başarılısınız da. Bu yüzden görevine devam etmek zorundasın."

Stoerte'nin aklı daha dinlenme evresindeydi ve çok, çok yavaş çalışıyordu.

Annesi söylediklerine bir karşılık beklemeden telefonu Stoerte'nin eline sıkıştırdı.

“Merhaba” dedi Stoerte.

“Struppi kaçırıldı desem, ne dersin!”

“Ne?” Stoerte birden korkuya kapıldı ve Emilia’nın heyecanlı sesi yüzünden birden ayıldığını hissetti.

“Kaçırıldı mı? Hâlâ ortalarda yok mu yani?”

“Yok,” dedi Emilia. “Onun yerine bir mektup buldum. Bantla bisikletime yapıştırmışlar. Kaçıranlar bırakmış. Birazdan sana gelip mektubu göstereceğim. Kimseye bir şey söyleme.”

“Bantla bisiklete mi yapıştırmışlar?” diye sordu Stoerte, ama Emilia telefonu çoktan kapatmıştı bile.

Stoerte kırmızı tuşa basarak şaşkın şaşkın pencereden dışarı baktı. Kim bir köpeği kaçırır ki ve de neden?

O sırada yine annesinin sesini duydu, “Kalktın mı artık? İçecekleri taşımamda bana yardım eder misin?”

Birden annesi yine odasının kapısında göründü ve suçlayıcı bakışlarını ona dikti, sanki okulda ilk dersi kaçırmıştı. Ama tatildaydı.

“Hadi çık artık o yataktan! Lukas’ın kahvesi hazır,” dedi ve yine gözden kayboldu.

Annesi tam bir sabah insanıydı. Sabah yorgunluğu sanki yenilmesi gereken bir can düşmanıymış gibi, başkaları sakinlik isterken annesi sabahları evin içinde koşturur, mutlaka kendisine bir iş bulurdu.

Stoerte uyku mahmurluğunu hâlâ üzerinden atamamıştı. Yatağının kenarında duran hayatta kalma kitabına uzandı ve rastgele bir sayfa açtı.

‘Beyaz lahana toprakta kolay yetişen bir sebzedir ve fazla bakım istemez. Az alanda bile çok ürün verir. Sırık fasulyeleri büyüdülerinde 147. Sayfada anlatılan fasulye türüne benzerler. Sırık fasulyeleri dikkatli ekilmelidir ve büyürken tutunmaları için toprağa fasulye sıırığı dikmek gerekir.’ Stoerte 147. sayfayı okumak istemedi o an.

“Gelecek misin bugün?” diye seslendi annesi.

“Eveet!” diye bağırdı Stoerte ve sabahın ilk ışıklarıyla ısınan yer döşemesine ayaklarını bastı.

Ayağa kalkıp pencereden baktığında bir şeylerin yolunda gitmediğini anladı hemen. İlk anda ne olduğunu çözemedi. Sadece bir eksiklik hissetti. Ancak görmesi uzun sürmedi. Yani görememesi uzun sürmedi, çünkü yerinde olmayan bir halatı göremezdi zaten.

Halat, *onun halatı*, bahçesindeki elma ağacıyla, Emilia’nın ağacını birbirine bağlamıyordu artık. Bir şeyler olmuştu.

Şimşek hızıyla üstünü giyinen Stoerte, hızla merdivenlerden inmeye başladı.

“Kahveyi almayı unutma!” diye seslendi annesi mutfaktan. “Gazeteyi de al! Az önce gördüm, sizin hakkınızda bir şeyler yazmışlar yine!”

Ama Stoerte’nin buna vakti yoktu. Şimşek hızıyla merdivenlerden indi, şimşek hızından daha hızlı evden çıktı, şimşek hızından çok daha hızlı bahçeye çıktı. Elma ağacının yanına geldiğinde düğümün hâlâ dala bağlı olduğunu gördü. Halat da

oradaydı. Engerek yılanı gibi yerdeki çimenlerden çite doğru yükselmişti. Çitin üzerinde son bulan halatın ucu da keskindi.

Tam olarak neler olduğunu anlamak isteyen Stoerte, çite tırmandı çimenlere ve ağaca baktı. Yerde halat görünmüyordu. Çiti geçerek ağaca yaklaştığında halatın diğer ucunun ağaçtan sarktığını gördü. Birisi gelip halatın ortasını iki yandan tamamen kesmişti.

Bu işi yapabilecek olan tek şüphelinin ismi 'S' harfi ile başlıyor, 'ebastian' diye devam ediyordu.

Stoerte dünden masalarla birlikte kalan dört banktan birine oturdu. Masalarla banklar bugün gelecek insanları bekliyor gibiydi.

Stoerte yukarıya doğru, ağaç evin alt kısmına baktı. Henüz bir hareket yoktu, dallardaki kuşların ötüşü ve uzaklardan gelen birkaç traktör sesi dışında bir şey duyulmuyordu zaten. Köy tüm gürültüleriyle birlikte sabaha merhaba diyordu yine.

"Lukas!" diye seslendi ağacın tepesine doğru bakarak.

"Kahvem gelmiş!" diye cevap geldi anında. "Bir dakika kalkıyorum."

Stoerte yukarıdan bir gümbürtü duydu, sonra adım sesleri ve Lukas'ın parmaklıktan aşağıya bakan yüzünü.

"Kahveni birazdan getireceğim," dedi Stoerte. "Ama teleferiğimiz zarar görmüş. Biri halatın bir kısmını kesmiş. Sen bir şey duydun mu?"

"Gerçekten mi?" diye sordu Lukas hayretle ve birden ayılı-verdi. Gözleri halatın bağlı olduğu dala doğru kaydı, sonra da

halatın bir ucunun acağıya doğru sarktığını gördü. “Gerçekten de! Düşman saldırısına uğramışız.”

“Kesinlikle Sebastian’ın işi bu. Sen bir şey duymadın mı?”

Lukas başını salladı.

“Çok derin uyumuşum, hiçbir şey duymadım. Ama...” dedi Lukas. “Belki de halata ihtiyacımız olmaz artık. Burada o kadar çok yiyecek birikti ki, taze kalmaları için bir buzdolabı lazım neredeyse. Ve dün ziyaretimize gelen insanların çoğu bugün de geleceklerini söylediler. Aç kalmam şüphesiz. Ama bir sıcak kahve iyi giderdi tabii.”

“Evet,” dedi Stoerte ve başını salladı. “Ben o zaman kahveyi ve gazeteyi alıp geleyim.”

“Harika!” diye seslendi Lukas.

Stoerte geri dönerek kendi bahçelerine girdi. Çiti tırmanmadı ve bahçe kapısına çıkan yolu tercih etti.

Emilia da bisikletiyle karşıda görünmüştü. Sabahın canlılığı üzerindeydi. Ama yüzünde her zamanki neşesi yoktu. Ciddi ve kararlı bir tavrı vardı.

“Geldim!” dedi ve Stoerte’nin önünde bisikletinin frenine bastı. Bisiklet durur durmaz çantasından el yordamıyla aldığı kâğıdı Stoerte’nin burnunun dibine uzattı.

“Şantaj mektubu!” dedi. “Eski bir daktiloyle yazılmış.”

“Teleferiğin halatını kesmişler,” dedi Stoerte cevap olarak, mektubu tuttuğunda. Stoerte mektubu okumaya başlamadan önce, Emilia’nın halata gösterdiği tepkiden böyle bir şey bekle-

diğini anlayıp şaşırdı. Ne hayret etmişti ne de öfkeye kapılmıştı. Sadece, “Sebastian yapmıştır,” demişti.

“Ben de öyle düşündüm,” dedi Stoerte ve elinde tuttuğu kâğıda baktı. Daktilo yazısıyla birkaç satırlık bir mektuptu bu:

‘Köpek kaçırıldı ve ağaç kesilmesi için boşaldığında serbest bırakılacaktır. Ağacı kesmek için uygun ortam oluştuğunda köpek de serbest kalır. Polise giderseniz veya bir yetiştikine bir şey söylerseniz, köpeğinizin sonu olur.’

Stoerte Almanca öğretmeni olsaydı ve mektup bir kompozisyon olsaydı, bir verirdi. Mektup yazım hatalarıyla doluydu; bir yazı daha hatalı yazılamazdı. Örneğin: Kaçırıldı, srbest, kasmak, olutuğunda, kılar, gidereniz, yitişkine, suno. Yazıda ne yazdığını anlamak resmen mucizeydi.

“Oldukça fazla yazım hatası var,” dedi en sonunda Stoerte.

“Tipik Sebastian işte!” dedi Emilia. “Futbol oynamayı biliyor da yazı yazmaktan haberi yok.”

“Sebastian mı kaçırmış yani Struppi’yi?” diye sordu Stoerte.

“Planımız şu!” diye karşılık verdi Emilia ve bisikletinden indi. “Çiftçi Birkeneder’in büyük bir çiftliği var, buraya çok uzakta değil. Ama Struppi’nin orada olduğunu zannetmiyorum. Çünkü Struppi’nin kaçırılmasıyla çiftçinin bir ilgisi yoktur kesin. Her iddiaya varım ki bu mektup Sebastian tarafından yazılmış. Yetişkinlere bir şey söylemememiz tembih edilmiş. Bunu sadece bir çocuk yazar. Ve ağacın kesilmesini Sebastian’dan başka hangi çocuk istiyor ki? Zaten halatı da o kesti, belli. Struppi’yi çiftliğe götürmüş olamazlar ama göldeki ada da Birkeneder

ailesine ait. Eskiden yazları bir salla birlikte buzağları oraya taşırlarmış. Orası yazlık bir otlak yani. Şimdi orada eski bir samanlık var sadece. Bir köpeği saklamak için oradan daha iyi bir yer yok. Ayrıca Sebastian ve o gıcık arkadaşları, o adada takılırlar sürekli. Kızılderilicilik oynarlar. Sen bisikletini al gel, oraya gidip Struppi'yi kurtaralım."

"Öyle mi!" dedi Stoerte. "Nasıl peki?"

"Şimdi söyledim ya, bisikletlerle oraya gideceğiz ve kurtarıp döneceğiz. Plan bu. Babamın bir kanosu var, gölün aşağısında duruyor. Onunla adaya gideriz. Denizci soyundan gelmen işimize yaradı bak."

"Ama Lukas biraz önce kahve istedi."

"Lukas'a kahvesini götürürüz, sonra da bisikletlere atlayıp gideriz. Struppi'yi hemen geri almak istiyorum. Eminim çok korkmuştur. Ya ona bir şey yaparlarsa, bunu düşünmek bile istemiyorum."

Emilia'nın sesi her an ağlamaya başlayacakmış gibi çıkmıştı. Stoerte'nin bunu anlaması zor olmamıştı. Ve Stoerte, Emilia'yı yarı yolda bırakamayacağını biliyordu. Hele ki korsan soyundan geliyorsa.

Çok geçmeden Lukas kahvesine kavuştu ve Stoerte, toprak yoldan geçerek kararlılıkla göle doğru ilerleyen Emilia'nın peşine takıldı. Bir tepeye vardıklarında, göl önlerinde uzanıyordu. Manzara sanki Kanada'dan bir fotoğraf gibiydi. Her yer sadece yeşildi, yemyeşil. Çayırlar ve ormanlar her tarafı sarmış, birkaç adasıyla gölü de içine almıştı, ardında da dağlar uzanıyordu.

Hamburg'un kent merkezinin tamamen zıttı bir yer varsa kesinlikle burasıydı Stoerte'ye göre. Mobilyaları taşıyan adamın çok hoşuna giderdi bu manzara. Hamburg, Stoerte'nin en sevdiği ve daima en seveceği şehir olsa da bu manzaraya bayıldığını da itiraf etti kendine. Burada gerçekten Kızılderilcilik oynanırdı ya da deniz korsancılığı.

Bisikletlerle tepede biraz durdular. Emilia kolunu uzatarak adayı gösterdiğinde, Stoerte kulübeyi hemen fark etti.

"Kulübeyi görüyor musun?"

"Evet," dedi Stoerte.

"Struppi mutlaka orda olmalı. Hadi!"

Emilia bisikletine binip gitmeye başlamıştı bile. Tepeden göle doğru inerken savaş uçağı pilotu gibi pike uçuşu yapıyordu sanki. Stoerte de uçuşan saçlarıyla onu takip ediyordu.

Stoerte, gölün kenarına geldiklerinde etrafı çitle çevrili, sandalların durduğu çimenlik alanı gördü. Çoğu zincirlerle ya da kilitlerle bağlanmıştı. Etrafta kimsecikler yoktu.

Emilia bisikletini çite dayadı ve pantolonunun cebinden bir anahtar çıkartarak sihirli değnek gibi havada tuttu. Stoerte, Emilia'yı takip ederek çimenliğe geldi ve Emilia'nın mavi bir kanonun zincirine bağlı kilidi açışını izledi.

"Şimdi kanoyu çevirmemiz gerekiyor," dedi Emilia. "Sonra da onu suya iterek binip adaya gideceğiz."

Ters duran kanoyu birlikte hiç zorlanmadan çevirdiler. Kanoyu çevirdiklerinde altından iki kürek görüldü. Kürekleri

kanonun içine koydular ve kanoyu eğimli çimenlerden beş metre aşağıya doğru itip suya getirdiler.

Emilia kanoyu sadece ince bir halatla tutarken Stoerte heyecana kapıldı. Dizlerine kadar suya girdiğinde, ayak parmaklarıyla gölün dibinin ne kadar yumuşak olduğunu hissetti. Su şaşırtıcı derecede sıcaktı, Elbe Nehri'nin veya Kuzey Denizi'nin suyundan çok daha sıcak. Ayrıca Stoerte şimdiye dek hiç kanoya binmemişti. Kayığa binmişti ama kanoya değil. Stoerte, Emilia'yı izledikçe ona şaşıırıyordu. Ne yaptığını çok iyi bilen Emilia, sanki kanoyla birçok kez göle açılmıştı.

“Şimdi binmemiz gerekiyor,” dedi Stoerte'ye. “Ama dikkat et, çok sallanır. Benden ağır olduğun için arkaya oturman gerekiyor.”

Stoerte oturduğunda Emilia çoktan binmiş, kano kıyıdan uzaklaşmaya başlamıştı bile. Önünde oturan Emilia'nın sol taraftan küreği suya soktuğunu gören Stoerte de sağ taraftan küreği suya bıraktı ve birlikte kürek çekmeye başladılar. Kano ilerlemeye başladı. Stoerte daha önce bir kanoda oturmuş olmasa bile bu anı daha önce yaşadığı hissine kapıldı.

“Her şey yolunda mı?” diye sordu Emilia hızla omzunun üstünden arkaya bakarak.

“Evet,” dedi Stoerte. “Her şey yolunda. Sen kürek çektiğinde ben de çekiyorum, böylece aynı zamanda kürek çekmiş oluyoruz.”

“Tam karşıdaki adaya gideceğiz. Bir koy var, görüyor musun? Daha hızlı kürek çekersen sola doğru gideriz, daha yavaş çekersen sağa doğru gideriz. Yönünü böyle belirleyebilirsin.”

Stoerte, Emilia’nın söylediği koyu gördü, arkasında da sazlıklardan sonra görünen samanlığın çatısı vardı; Emilia’nın Struppi’yi bulacaklarını düşündüğü samanlık.

“Tamam,” dedi Stoerte ve tüm dikkatini vererek koya baktı. “Sebastian ve diğerleri orada değiller anlaşılan. Adanın kıyısında sandal görmüyorum, zaten kimsenin sesi de işitilmiyor.”

“Görmemen bir şey ifade etmez,” dedi Emilia. “Adaya daima diğer taraftan yaklaşırlar.”

“Demek öyle!” dedi Stoerte.

Henüz kuşluk vakti olduğu için gölde kimsecikler görünmüyordu. Ve suyun yüzeyi bir ayna kadar düzdü. Hava rüzgârsızdı, Stoerte sadece dalgaların ve suya giren küreklerin sesini duyuyordu. Şaşılacak derecede hızlı yaklaştıkları ada, sazlıklarıyla ve küçük bir ormanıyla gitgide daha da büyüyordu önlerinde. Yaklaştıkça Stoerte’nin kalbi daha hızlı çarpıyordu.

“Şimdi çok sessiz ve dikkatli, fazla kuvvet uygulamadan kürek çekmemiz gerekiyor!” Emilia, Stoerte’ye dönerek işaret parmağını dudaklarına götürdü. “Şimdi çok sessiz olmalıyız, aynı Kızilderililer gibi.”

“Tamam,” diye fısıldadı Stoerte ve küreğini olabildiğince yavaş suya daldırdı tekrar. Stoerte asıl heyecanın şimdi başladığını düşündü ve kısa zamanda bu kadar çok olay yaşadığına hayret etti. Birkaç gün önce buna asla ihtimal bile vermezdi.

Bavyera'da sıkıntıdan patlayacağını düşünmüştü gelmeden önce. Şimdiyse bir köpeği kurtarıyordu, tabii ondan önce bir ağaç kurtarıcısı olarak ünlendiğini de unutmamak gerekir.

Kano kıyıya çok yaklaşmıştı artık. Sazlıkların arasında iki ördek yüzüyordu. Stoerte çakıl taşlı ve kumlu kıyıyı gördü. Suyun çamurlu dibinde birkaç büyük taş seçiliyordu. Kürek çekmeyi bırakarak koya doğru süzöldüler. Emilia küreği sudan çektiği anda Stoerte, kanonun kıyıya oturarak fren yaptığını hissetti.

Mümkün olduğunca sessiz şekilde, hatta parmaklarının ucunda, suda ilerleyerek kıyıya vardılar ve kanoyu da uzaklaşmaması için kıyıya çektiler. Başlarını eğerek birkaç metre yürüdüler ve kıyı sazlıklarının arasına saklandılar.

“İşte samanlık orada,” dedi Emilia fısıltıyla. Stoerte de başını salladı.

Kulübe eğri büğrü tahtalarıyla yıkılmaya yüz tutmuş gibiydi. Tam karşılarında küçük bir tümseğin üzerinde olan kulübeye, büyük bir ağacın gölgesi de vuruyordu. Kulübenin çevresinde büyük bir çayır, sağında da küçük bir orman vardı. Stoerte ağaçların arasından adanın diğer kıyısının oldukça küçük olduğunu gördü.

“Kimseler yok,” diye fısıldadı Stoerte ve kulübeye doğru yaklaşmak için cesaretini topladı.

Emilia’nın, “Bekle!” dediğini duyan Stoerte çoktan yola çıkmıştı bile. Çayırın sağındaki ormandan sesler duyduğunda adımlarını hızlandırarak kulübeye doğru yaklaştı. Tepeden tırnağa büyük bir korku tüm bedenine yayıldığında donup kalmadığına sevindi. Stoerte daha da hızlanarak az sonra kulübenin arkasına sindi. Kulübenin tahtalarına yapışan

Stoerte, saklandığı yerden görebildiği Emilia'ya faltaşı gibi açık gözleriyle baktı ve el işaretleriyle birilerinin sesini duyduğunu anlattı. Ardından dikkatle kafasını uzatarak seslerin geldiği yönü gözetlemeye başladı. Ormanın kenarında Sebastian'la arkadaşlarını gördüğünde kalbi yerinden fırlayacaktı neredeyse. Ve gerçekten de Struppi oradaydı!

Köpeğin, kaçırılan bir kurban dışında her şey olabileceğini düşündü Stoerte. Çünkü herhangi bir yere kapatılmamıştı, bağlanmamıştı, gözleri ve ağzına bant yapıştırılmamıştı. Tam tersine, Struppi dünyanın en mutlu köpeği gibi görünüyordu. Sebastian'ın kolunu gererek yüksekte tuttuğu sopayı yakalamaya çalışırken büyük bir heyecanla yukarı zıplayıp duruyordu. Sebastian sopayı var gücüyle fırlattığında ise aynı anda bağıırıyordu.

"Hadi getir sopayı Struppi!" Struppi anında havlayarak ve kuyruğunu sallayarak çimenlerin arasına koşuyor sopayı bulup getiriyordu. Stoerte'nin aklına o anda babasının söylemiş olduğu bir sözcük geldi: 'Stockholm Sendromu' Bu sendrom kaçırılan kişiyle, kaçırılan kişinin arkadaş olması anlamına geliyordu. Böyle bir durum kaçırılan ve kaçırılan birlikte uzun zaman geçirdiklerinde bazen mümkün olabiliyordu. Belli ki Struppi'nin bu sendroma yakalanmasında uzun zamana gerek kalmamıştı.

Stoerte, sazlıkların arasında saklanmaya devam etmek zorunda kalan Emilia'ya izlenimlerini anlatmak için sabırsızlanıyordu. Ama şu anda beklemekten başka çaresi yoktu. Struppi'yi geri kaçırmak için ne yapabileceklerini düşündü

hızlıca. Ama beklemekten ve Sebastian ile arkadaşlarının bir an önce gitmelerini ummaktan başka bir şey gelmedi aklına.

Ne var ki Sebastian ve arkadaşları bir türlü gitmek bilmiyorlardı. Stoerte, ormanın kenarından uzaklaşarak kulübeye doğru geldiklerini gördü. Ama daha kötüsü de oldu: Sebastian sopayı havaya kaldırdı ve tüm gücüyle kulübenin olduğu tarafa doğru fırlattı. Stoerte sopanın uçuş rotasını gördüğü an saklı kalacağı saniyelerin sayılı olacağını anladı. Çünkü sopa kulübenin çok da uzağına düşmemişti. Aslında Stoerte'nin yakınına düşmüştü.

Stoerte, Sebastian'ın "Getir sopayı Struppi!" diye bağırdığını duyduğunda Struppi'nin çevik patileriyle yaklaştığını da duydu. İşte Struppi, Stoerte'den çok uzakta olmayan sopayı bulmuştu bile. Ancak Struppi tam sopayı alıp Sebastian ve arkadaşlarının yanına dönecekken kulübenin oraya saklanmış olan Stoerte'yi fark etti. Sopayı ağzından bırakarak Stoerte'ye doğru koştu ve vahşice ona havlamaya başladı. Struppi'nin tarzı buydu, yapacak bir şey yoktu.

Stoerte, Sebastian'ın yine "Struppi! Sopayı getir!" diye bağırdığını duydu. Stoerte, Sebastian'ın Struppi'ye doğru yürümeye başladığını gördü. Struppi'nin sopayı geri götürmeye hiç niyeti yoktu. O anda sazlıkların arasına saklanmış olan Emilia'yu fark eden Struppi, onu yeniden gördüğü için çok mutluydu. Emilia'ya doğru koşup tekrar Stoerte'nin yanına döndü, sonra yine Emilia'ya doğru koştu... Ve havlamaya devam etti.

"Ne var orda?" diye meraklandı Sebastian.

Stoerte tam o anda harekete geçmeye karar verdi. Struppi yine yanına doğru geldiğinde ani bir hareketle onu yakaladı ve kucağına alarak Emilia'ya doğru koşmaya başladı.

“Çabuk!” diye seslendi Stoerte. “Kanoya bin. Hemen gitmemiz lazım!”

“Hey!” diye bağırdı Sebastian, Stoerte'yi koşarken gördüğünde. “Ağaç işgalcisi bu! Yakalayalım hemen!”

Emilia kanoyu hızla suya doğru iterken Stoerte kucağında Struppi ile koşabildiği kadar hızlı koştu. Su sıçrata sıçrata gelip köpeği uzattığında, Emilia onu havada kapıp kanoya bindi.

Stoerte arkasından yaklaşanların ayak seslerini duydu. Kanoyu tüm gücüyle suya doğru itti ve son anda atladı. Stoerte oturduğunda kanı şiddetle sallandı. Geriden gelen bağırış çağrılar eşliğinde hızlı hareketlerle kürek çekmeye çalıştı. Önce bir taraftan kürek çekiyor sonra diğer taraftan... Önde oturan Emilia'nın kolları boş olmadığı için kürek çekmeye yardım edemiyordu. Tek yaptığı mutlulukla köpeği Struppi'ye sarılmaktı. Stoerte'nin tüm çabasıyla sarsıla sarsıla ilerleyen kano, diğer kıyıya doğru yaklaşıyordu. Sebastian ve gıcık arkadaşlarından kılpayı kurtulmuşlardı neredeyse...

Sebastian'ın arkalarından bağırdığını duydular: “Hadi! Diğer tarafa gidelim, orada kıştırırız onları!” Stoerte küreklere daha çok asıldı. Kurtulacakları kıyıya varmaları an meselesiydi.

“Sanırım bizi takip etmek için sandallarına doğru koşuyorlar ya da diğer taraftan karşı kıyıya ulaşip bisikletlerle önümüzü

kesecekler. Acele etmeliyiz!” diye bağırdı Emilia. Struppi’yi kanonun ortasına oturtarak o da kürek çekmeye başladı.

Başka bir köpek olsaydı havlamaz ve kanonun içinde bir uçtan diğer uca koşup durmazdı. Ama Struppi böyleydi işte.

“Sakin ol Struppi!” diye seslendi Emilia.

Ama Struppi sakın olamıyordu. Kıyıya yaklaştıkça kanodan daha hızlı varmak istiyordu oraya. Kıyıya varmaya birkaç metre kalmıştı ki Struppi telaşla suya atladı ve sığ suda biraz yüzerek biraz koşarak karaya doğru ilerlemeye çalıştı.

“Struppi!” diye bağırdı Emilia. Sonra da Stoerte: “Struppi!”

Emilia ile Stoerte daha kıyıya bile varmamışken, Struppi çimenlerin üstünde hızla koşmaya başladı sonra da görüş mesafesinden çıktı.

Evet köpek yine ortada yoktu işte. Sebastian ve arkadaşları ise hız kaybetmeden ilerliyorlardı. Stoerte az önce arkadan geldiklerini görmüştü ama şimdi kıyıya diğer taraftan varmış, bisikletlerine atlamışlardı bile.

Emilia ve Stoerte kanoyu zincirlemeye vakit bulamadan bisikletlerine atladılar, Sebastian’dan kaçarak Struppi’nin peşine düştüler. Ancak Struppi görünürlerde yoktu.

Struppi bu kez kaçırılmamıştı ama yine ortadan kaybolmuştu.

Emilia ile Stoerte, peşlerinde Sebastian ve arkadaşları onları takip ederken tüm hızlarıyla ağaca geri dönmeye çalıştılar. Çünkü ağacı da kurtarmak zorundaydılar. Nefesleri tamamen

tükenmiş halde köşeyi döndüklerinde Stoerte hayretler içinde kaldı.

Ağacın altında adeta bir şenlik havası esiyordu. Önceki günden çok daha fazla masa ve sandalye, çok daha fazla insan görünüyordu, Stoerte ve Emilia'nın anneleri de insanları ağırlıyordu.

Ayrıca ağacın yakınına üzerinde TV yazan bir televizyon kanalının aracı park etmişti. Aracın yanında spor şapkalı bir kadın ve bir adam duruyordu, adamın omzunda büyük bir kamera da vardı.

Stoerte, Emilia'nın kalabalıktan kendi kadar etkilenmediğini fark etti. Gözleri insan yığınının arasında bir şey arıyordu. Masaların aralarına, altlarına, çimenliğe ve ağacın çevresine göz gezdirdi. En sonunda omuzlarını silktilti.

“Struppi burada değil,” diye mırıldandı hayal kırıklığı içinde.

Stoerte, “Merak etme geri döner,” diyerek teselli etmeye çalıştı Emilia'yı. “En azından artık rehin değil bir yerde, kurtardık onu.”

Emilia ve Stoerte yavaş yavaş kalabalığa doğru yaklaşırlarken, “Küçük ağaç koruyucusu geliyor!” diye bağırdı biri.

İnsanlar Emilia ve Stoerte'ye doğru dönüp bakmaya başladıkları anda Stoerte arkasında bisiklet tekerleklerinden çıkan keskin fren sesini duydu. Arkasını döndüğünde Sebastian ve arkadaşlarının kıpkırmızı kafalarını gördü. Ama artık onlardan gelebilecek bir tehlike yoktu. Ağacın yakınında, bu kadar

insan ve üstüne televizyon kanalı varken Emilia ve Stoerte güvendeydi.

Stoerte annesinin, “Nihayet gelebildiniz!” dediğini duydu ve yaklaştığını gördü. “Nerelerdeydiniz? Yardıma ihtiyacımız var!”

“Ne kadar çok insan gelmiş,” dedi Stoerte şaşkınlığını gizlemeden. “Üstelik bir televizyon kanalından da gelmişler.”

“Evet,” dedi annesi. “Oldukça büyük ses getirdiniz. Ama şimdi yardımına ihtiyacım var oğlum. Buzdolabında limonata ve su var. Birkaç şişe alıp gelir misin? Büyük sepeti alıp bisikletin arkasına koyabilirsin.”

“Hallederim,” dedi Stoerte kafasını sallayarak.

Tam bisikletiyle dönerek eve doğru gidecekti ki televizyoncular tarafından durduruldu. Televizyoncular biraz daha kalmasını rica ettiler. Emilia’yı ağaçtayken çekmek istiyorlardı. Stoerte de Emilia’ya getirdiği yemeği sepete koyacak ve Emilia da ağaçtan yukarı doğru çekecekti sepeti.

Televizyon için ağaçtaki kız ağaçtaki Lukas’a göre daha ilgi çekiciydi.

“Okey,” dedi Stoerte ve Emilia da: “Okeeeeeeeeeey!”

Kameraya alınacağını duyan Emilia’nın gözleri yine parlamaya başlamıştı.

Stoerte bisikletinden inip ağaca yaklaşmadan önce Sebastian ve arkadaşlarının ortadan kaybolduklarını fark etti.

Ertesi günkü kalabalık ve hareketlilik önceki günleri geride bıraktı. Daha öğlen olmadan ağaç ziyaretleri başladı. Yine birçok gazeteci geldi. Etrafta deklanşör sesleri duyuluyor, flaşların patlaması görülüyordu.

İnsanlar her yerden geliyordu. Hatta hem ağacı ziyaret etmek hem de kırsal kesimi gezmek için Münih'ten gelen insanlar vardı. Emilia'nın ağacından televizyon yoluyla haberdar olmuşlardı. Önceki akşam Emilia, Lukas, Stoerte ve ağacın hikâyesi bir programa konu olmuştu. Emilia ile Stoerte programı Emilia'nın evindeki oturma odasında izlemişler ve Lukas'ın da sonradan izleyebilmesi için kaydetmişlerdi. Stoerte programda fazla görünmemesine rağmen Emilia ile röportaj bile yapılmıştı. "Bu ağaç burada kalmak zorunda," demişti Emilia kameraya bakarak. "Çünkü bu ağaç güzel ve sağlıklı bir ağaç, ayrıca insanların ağaçlara ihtiyacı var ve bir futbol sahası başka bir yere de kurulabilir."

Kamera daha sonra ağacı da çekerek kalın dalları, yaprakları, kalın, sağlıklı ve güçlü gövdeyi de gösterdi. Ağacın kesilmesine karşı çıkan birkaç kişi de fikirlerini mikrofona söylediler.

Ağacın altındaki insan kalabalığını izleyen Stoerte, ağaç kurtarıcılarının başına gelebilecek en iyi şeyin televizyona çıkmak olduğunu düşündü. Orada bir futbol sahası kurmak isteyenlerinse başına gelebilecek en kötü şeydi bu.

Gerçi Stoerte'nin ve Emilia'nın bunları düşünecek vakitleri yoktu. Çünkü içecekleri taşımak ya da tabak çanak, çatal bıçak ayarlamak zorundaydılar. Stoerte bisikletiyle dur durak bilmeden ağaç ile ev arasında gidip geliyor, sepet ve sırt çantası dolusu limonata ve kahve taşıyordu. Emilia da annesine pasta taşımakta yardım ediyordu. Ama çok sevdiği köpeği hâlâ ortaya çıkmamıştı.

“Gelecek, göreceksin. Merak etme!” dedi Stoerte.

“Acaba benden korkuyor mudur şimdi?” diye sordu Emilia. “Yoksa Sebastian’a kendi isteğiyle mi gitmiştir? Onun yanında mutlu görüldüğünü söylemiştin.”

Stoerte, “Annen de söyledi ya ara sıra kaçtığını. Hatta bir keresinde üç gün ortalarda gözükmemiş,” dedi Emilia’yı sakinleştirmeye çalışarak.

Emilia, “Belki gelir yakında,” dedi burnunu çekerek. Köpeğinin yokluğuna hâlâ alışamayan Emilia'nın, her zaman yüzüne yansıyan neşesi yoktu o sıralar.

Ağacın altındaki curcuna gitgide daha da büyüyordu. Belediye başkanı bile insanların arasına karışmıştı. Adam biraz

yaşlıca, gri saçlı, tipik Bavyera şapkası takan ve deri pantolon giyen biriydi. Çevresindeki insanlarla keyifle sohbet ediyordu.

Tam bir şenlik havası yaşanıyordu. Masalar ve sandalyeler doluydu, yer bulamayanlar da piknik yapar gibi örtülerini çimenlerin üzerine sermiş oturuyorlardı. Emilia pasta dağıtmaktan, Stoerte ise içecek taşımaktan yorulmuştu. Biraz dinlenmeye karar vererek ağaç eve tırmandılar.

Yukarı çıktıklarında Lukas'ı yatağında buldular. Sanki hasta gibiydi.

“Lukas,” dedi Emilia endişeyle. “Ne oldu sana böyle?”

Lukas hafifçe inledikten sonra dudaklarından birkaç kelime döküldü.

“Kendimi hiç iyi hissetmiyorum. Heyecan dolu ziyaretçilerin sürekli ağaca gönderdikleri pastaları yemek zorunda kaldım. Üstüne de o kadar kahve içince... Midem...

Lukas elini midesinin üzerine koyup acı dolu gözlerle çocuklara baktığında, aşağıdan bir kadının sesi duyuldu: “Bay Lukas! Merhaba! Çilekli pastamın tadına baktınız mı? Beğendiniz mi?”

“İşte duyuyorsunuz ya,” diye sızlandı Lukas. “Başka insanlar sorunlara dikkat çekmek için açlık grevi yaparken beni de sürekli besliyorlar. Yakında giysilerime sığamayacağım.”

“Bay Lukas, peynir pastası da yaptım. Mutlaka denemeniz lazım,” dedi kadın aşağıdan.

“Zavallı Lukas,” dedi Emilia.

“Evet,” dedi Stoerte. “Böyle olacağını kim tahmin edebilirdi ki.”

Stoerte ve Emilia, ağaç evin balkonunda birkaç dakika kafa dinlenmek istemişlerdi, fakat bu mümkün olmayacaktı anlaşılan. Çiftçi Birkeneder'in uzaklardan gelen gürültülü traktörünün sesi, huzurlarını bozmuştu yine.

Çok geçmeden Stoerte yaprakların arasından traktörün kendisini de gördü.

"Bu kadarı yeter artık!" diye bağırdı Çiftçi Birkeneder. "Hemen burayı toplayın! Arazime izinsiz giriyorsunuz. Burası benim arazim, bu da benim ağacım!"

"Ama Birkeneder," dediğini duydu Stoerte, belediye başkanının sakince. "Önce bir traktöründen in ve buraya gel bakalım, sonra da insanların arasında bağırma böyle. Ağacın artık ünlü bir ağaç. Televizyona bile çıktı. Ve bugün öğleden sonra eyalet başkanı buraya teşrif edecek, düşünebiliyor musun? Başkanımız ağacı kendi gözleriyle görmek istemiş. Tahminimce ağacın kesilmesine karşı çıkanların yanında yer alacak. Ben de onların yanındayım artık. Bu kadar çok insanın fikrini görmezden gelmem mümkün değil. Şimdi gel ve bizimle bir kahve iç. Kahve içerken futbol sahası için başka bir yer bulup bulamayacağımızı konuşuruz. Ne dersin?"

Belediye başkanı sözlerini bitirdiğinde önce bir sessizlik hakim oldu. Ardından mırıltılar yükseldi. Stoerte, çiftçinin traktörü susturduğunu ve konuştuğunu duydu: "İçecek başka bir şey var mı? Kahve içmek istemiyorum."

Stoerte, "Eyalet başkanı kim?" diye sordu Lukas'a.

"Erwin Landmeier!" dedi Lukas kısık sesle.

“Peki görevi ne?”

“Yani başbakan gibi bir şey. Eyaletin seçilmiş başkanıdır. Bavyera eyaletinin başkanı da Erwin Landmeier’dir. Neden sordun ki?”

“Belediye başkanı, bugün eyalet başkanının geleceğini söyledi az önce,” dedi Emilia.

“Gerçekten mi?” diye sordu Lukas hayretle. “Bu bir zaferdir. Artık bu ağaca hiçbir şey olmaz.”

Lukas konuşurken Emilia’nın bez çantasındaki cep telefonu çaldı.

Emilia telefonu kulağına götürdüğünde, bakışları dalların üzerinden uzaklara çevrildi. Stoerte, Emilia’nın yüzünün aydınlandığını, gözlerinin parladığını ve yüzüne geniş bir gülümseme yayıldığını gördü.

“Gerçekten mi?” diye bağırdı Emilia. “Bu harika bir haber! Geliyorum!”

Camları siyah, üç limuzin sokağın sonuna doğru yavaşça ilerliyordu. Toprak yola girmeden önce kısa bir süre durdular ve az sonra ağacın altına yaklaşarak masalardan çok uzak olmayan bir yerde tekrar durdular. Belediye başkanı bunun ne anlama geldiğini biliyor olacaktı ki hemen ayağa kalktı, insanların arasından geçmeye çalışarak arabaların park ettiği yere doğru ilerledi. Bisikletiyle evden yine kahve getirmiş olan Stoerte, masalardan birinin yanında durarak kapıların açılışını, uzun boylu, geniş omuzlu, siyah takım elbiseli adamların inişini izledi. Gözleri siyah güneş gözlüklerinin ardına gizlenmişti, ama belli ki dört bir yana bakınarak tehlike olup olmadığını kontrol ediyorlardı.

Bir süre hiçbir şey olmadı, sonra ortadaki arabadan kırılaşmış saçlarıyla bir adam indi. Tüm dişlerini gösterdiği gülümsemesini daha arabadan inmeden yüzüne oturttuğu belliydi. Arabanın yanında durur durmaz dünyaya başını sallayıp sağ elini kaldırarak selam vermeye başladı.

Belediye başkanı henüz arabaların yanına ulaşamamış olsa bile, “Eyalet başkanım! Bu ne büyük bir onur!” diye seslendi.

Az sonra Stoerte, belediye başkanının Bavyera eyalet başkanının elini nasıl kuvvetlice sıkıldığını gördü.

Stoerte'nin yanında duran bir kadın, "Bu eyalet başkanı, Bay Landmeier!" dedi büyük şaşkınlıkla. "İnanamıyorum. Buraya kadar teşrif etmiş."

"Seçim kampanyası!" dedi adamın biri. "Seçmenlerin arasına karışıp artı puan alacağı fırsatı tepmek istemez sonuçta."

Eyalet başkanı etten duvar olan canlı korumalarının ortasında, yakın gelecekte seçmen olacak insanların arasına karıştı. Herkes başkanı fark ettiğinde gürültü birden kesildi.

"Rahatsız olmayın," dedi eyalet başkanı yüksek sesle. "Ünlü ağacı bir de ben görmeye geldim sadece. Bir de tabii ağacın küçük kurtarıcısını, Emilia'yı. Buralarda mı?"

Konuşurken gülmeye devam eden başkan kurulmuş bebek gibi her yöne kafasını da çeviriyordu. Güneş gözlükleri takmış güçlü kuvvetli korumaların dördü, masaların arasından geçerek ağaca doğru ilerleyen başkana eşlik ediyordu.

"Emilia buralarda mı?" diye sordu eyalet başkanı tekrardan. "Bana göre ağaçlar, her hava koşuluna ve olaya karşı toprakta dimdik ayakta durmanın sembolü. Biz insanlar bunu kendimize örnek alabiliriz..."

Eyalet başkanı biraz daha konuşmasına devam ederek, Stoerte'nin haberlerde duyduğu konulardan bahsetti. Önemli olan insanların mutluluğu, doğanın değeri ve korunması gerektiği, ayrıca Bavyera'nın temiz havasının önemi. Stoerte'nin annesi böyle siyasetçi cümlelerine her zaman, "Falan filan... derdi.

Eyalet başkanı ağaca doğru yürürken kendisine eşlik edenlerden biri de belediye başkanıydı. Eyalet başkanı, belediye başkanı ve korumalar ağacın yakınında durdular. Belediye başkanı kalabalığa göz gezdirerek omuzlarını silktilti.

“Emilia’yı gördünüz mü?” diye sordu banklarda oturmuş onları izleyen insanlara.

Bir cevap alamadığında tekrar sordu: “Küçük kızın nerde olduğunu bilen var mı?”

Eyalet başkanı sabırsızlanmaya başladığı her halinden beliydi. Saatine baktı ve özel korumalardan birinin kulağına fısıldadıklarını dinledi.

Stoerte, birinin söz alarak Emilia’nın eve, köpeğinin yanına gittiğini söylemesini umdu. Çünkü annesi telefonda Emilia’ya güzel bir haber vermişti. Struppi’nin eve döndüğünü ve gayet iyi olduğunu söylemişti. Emilia da bunu duyar duymaz eve gitmişti.

Stoerte, kalabalıktan kimse belediye başkanının sorusuna cevap vermediği için soruyu kendisinin cevaplaması gerektiğini düşündü ve birden aşırı derecede heyecanlandı.

Heyecanının yerini korku almadan önce kalabalığa seslendi: “Emilia eve gitti, çünkü köpeği Struppi geri geldi!” Eyalet başkanı dahil herkesin bakışları Stoerte’ye yöneldiğinde, yüzüne çoktan bir kırmızılık yayılmıştı bile heyecandan. “Onu getirebilirim ama.”

Stoerte fazla açıklama yaptığını veya yanlış ya da gereksiz konuştuğunu anladı birden. Nitekim söylediklerine eyalet başkanı dahil olmak üzere gülenler oldu. “Öyle mi!” dedi eya-

let başkanı. “Demek köpeği geri döndü, ne güzel. Bir yere mi gitmişti ki?”

“Evet,” dedi Stoerte. “Kaçmıştı.”

Stoerte, başkanın özel korumalarından biri yine başkanın kulağına doğru eğilerek bir şeyler fısıldadığında, başını sallayan başkanın, belediye başkanının kulağına doğru eğilerek bir şeyler söylediğini gördü.

“Hey sen!” dedi belediye başkanı Stoerte’ye doğru. “Sen ağacı kurtarmak için Emilia’ya yardım eden çocuksun, değil mi? Yanımıza gel lütfen.”

Odak noktası olmak hiç Stoerte’ye göre değildi. Kendisini hiç rahat hissetmedi o an ama bisikletini bırakıp eyalet başkanının yanına gitmekten başka çaresi de yoktu.

Sanki bir masalın içinde gibiydi, kral onu yanına çağırtmıştı, ya ona bir madalya takacak ya da kellesini uçuracaktı. Bunlardan ikisinin de gerçekleşme ihtimalinin olmadığını düşündü Stoerte en sonunda.

Aceleyle ağaca doğru ilerledi ve eyalet başkanı birden elini sıktığında çok heyecanlandı. Başkanın çevresindeki siyah takım elbiseli güçlü korumalar, güneş gözlüklerinin altından onu inceliyorlardı. Kesin intihar bomba kemeri olup olmadığını kontrol edecekler diye düşündü Stoerte.

“Merhaba, ben Erwin Landmeier,” dedi eyalet başkanı. “Peki sen kimsin?”

“Stoerte.”

“Stoerte mi?” diye sordu eyalet başkanı ismini tekrar ederek. Stoerte, isimler hakkında utanç verici bir diyalog yaşanmaması için hemen bir açıklama getirdi: “Eski bir Kuzey Almanyalı denizci ismidir.”

“Eyalet başkanı Landmeier açıklamayı duyduktan sonra başını salladı ve birlikte fotoğraf çektirmenin bir mahsuru olup olmadığını sordu. Ağaç kurtarma fikrinin hoşuna gittiğini ve küçük ağaç kurtarıcılarıyla fotoğraf çektirmekten mutluluk duyacağını da ekledi.

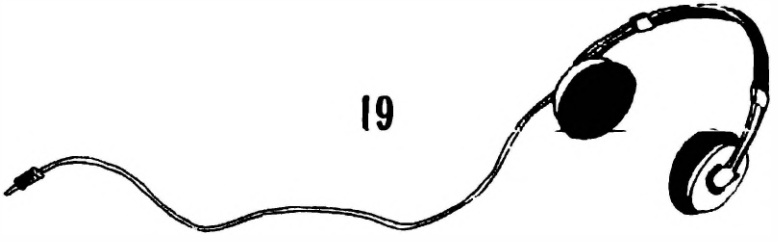
“Ağacın kurtarıcısı aslında Emilia,” dedi Stoerte.

“Eyalet başkanımız bunu biliyor,” dedi belediye başkanı. “Ama eyalet başkanımız, Emilia’nın dönmesini bekleyemeyecek maalesef. Bazı önemli randevuları var çünkü.”

Ve böylece Stoerte, eyalet başkanıyla birlikte ağacın altında üç fotoğrafçıya birden poz verdi. Hem flaşlı, hem flaşsız. Hep gülümseyerek ve sevecen bakışlarla. Stoerte, ağaçtaki Lukas’ın mide bulantısının geçmiş olmasını ve aşağıya kusmamasını umdu. Yoksa eyalet başkanının fotoğrafında beklenmedik sahneler oluşabilirdi.

Neyse ki her şey yolunda gitti. Eyalet başkanı ayrılırken Stoerte ile el sıkıştı ve diğer insanlara da siyasetçi el sallamasıyla veda etti. Ve geldiği gibi de hızla gitti.

Stoerte, fotoğrafta olmayacağı için Emilia’nın öfkeleneceğini ve üzüleceğini düşündüğü için endişeliydi.

Emilia, eyalet başkanıyla fotoğraf çektiremediği için pek de üzülmedi. Eyalet başkanının ziyaretini kaçırdığına da üzülmedi. Tam tersine Emilia, çok çok mutluydu, çünkü köpeği geri gelmişti. Struppi'nin durumu gayet iyiydi ve sanki hiç gitmemiş gibi, tamamen eskisi gibiydi. Sürekli havlıyor, oburca yiyor ve uluyordu. Ayrıca ağacın kesilmeyeceğine dair kesin karar verilmişti. Hem de sonsuza kadar, ya da en azından gelecek yüz yıl için kesilmeyecekti. Tabii ağaca bir şimşek çarpmazsa...

Emilia'nın hayatında mutlu olacak çok sebep vardı artık.

Tüm bunları, ertesi sabah Stoerte'yi ziyaret ettiğinde söylemişti. Kolunun altında bir gazete ve yüzünde hiç sona ermeyecek bir gülümseme vardı. Keyfinin yerinde olduğu her halinden belli oluyordu.

“Neden gülüyorsun sürekli?” diye sordu Stoerte uykulu haliyle kahvaltı masasında otururken.

“Çünkü Struppi geri geldi ve ağaç kalacak.”

“Peki ya bu gülüşün, o da kalacak mı sürekli?” diye sordu Stoerte.

Stoerte, Emilia'nın devam eden gülüşünün sadece Struppi ve ağaçla ilgili olmadığından şüphelendi.

Emilia'nın gülüşünde bir farklılık olduğu, mutfakta ikisine kakaolu süt hazırlayan Stoerte'nin annesinin de dikkatinden kaçmamıştı.

"Ama bir şey daha var seni bu kadar keyiflendiren Emilia," dedi Stoerte'nin annesi, onun için de sofraya bir tabak koyarken.

Emilia gazeteyi masanın üzerine bıraktığında gazeteyi alıp karıştırmaya başlayan Stoerte neler olduğunu anında anladı.

Gazetede ki haberin fotoğrafı yine kocamandı. Ağaç evin de görüldüğü, ağaç ve kalın dallarının önünde duran Stoerte ile eyalet başkanı Landmeier'in fotoğrafı. Altında da küçük olduğu için zor okunan fotoğrafın açıklaması vardı: 'Eyalet başkanı, cesur ağaç kurtarıcısı Emilia ile.'

Stoerte, "Emilia mı?!" diye haykırdığında annesi korkudan büzüştü. "Neden Emilia yazıyor burada?"

Stoerte'nin annesi, "Ver bakayım!" diyerek gazeteyi oğlunun elinden aldı ve fotoğrafa baktı.

"Yani," dedi ve kahkaha attı. "Gazetede yazana her zaman inanmamak lazım. Ve senin berbere gitme vaktin gelmiş Stoerte. O zaman kız olduğunu sanmazlar."

"Bu haksızlık ama," diye söylendi Stoerte. "Ben kız değilim!"

Ama Stoerte çok da kafaya takmamıştı aslında. Emilia'nın, yüksek enerjisi bulaşıcıydı.

Emilia ile Stoerte kahvaltıdan sonra ağaca doğru gitmek için yürümeye başladılar. Lukas görevi bittiği için ağaçtan

ayrılmıştı. Çiftçi Birkeneder ise ağacın artık eyalet başkanının özel korumasında olduğunu anlamıştı. Böyle bir ağacın kesilmemesi gerektiğini Sebastian bile kabullenmişti. Zaten başka bir yere yeni bir futbol sahası kuruluyordu. En başta toprağından bir parça vermek istemeyen diğer çiftçi kararını değiştirmiş, arazisinin bir kısmını futbol sahasının kurulabilmesi için belediyeye satmıştı.

Stoerte ile Emilia sokakta yürürken uzaktan Çiftçi Birkeneder'in ağaç için bir şeyler yaptığını fark ettiler. Oğlu Sebastian da ona yardım ediyor ve ağacın çevresini çitle çeviriyorlardı. Ağacın altına da ahşaptan yeni bir bank yerleştirilmişti.

Diğer masalar ve banklar toplanmış olsa da günün ilk ağaç turizmi ziyaretçileri gelmişti bile. Ağacın önünde duran iki kadın ağacın fotoğrafını çekiyordu.

“Ah!” dedi kadınlardan biri Emilia ve Stoerte yaklaştığında. “Emilia da geldi işte!”

Stoerte, kadınların bu esnada kendisine bakmalarından rahatsız oldu.

“Fotoğraftaki benim evet,” diye açıklamaya başladı hemen Stoerte. “Ama maalesef ismimi yanlış yazmışlar fotoğrafın altına.”

Turistler önce ağacın fotoğraflarını sonra da ağacın önünde kendi fotoğraflarını çektiler. Ağaç artık ünlü bir ağaçtı ne de olsa. Ayrıca Stoerte ve Emilia ile birlikte ağacın önünde fotoğraf da çektiler.

Emilia, çiftçi Birkeneder'e ağacın çevresini neden çitle çevirdiğini sordu.

"Turistler yüzünden," dedi Birkeneder. "Çitin dışında dur-salar daha iyi olur. Yoksa çakılarıyla ağacın gövdesine isimlerini falan kazırlar. Bu ağaç artık özel bir ağaç. Korunması lazım."

"Bu ağaç artık eyalet başkanının özel ağacı," dedi Sebastian gururla. "Böyle bir ağaç kolay kolay herkesin arazisinde bulunmaz."

"Evet," dedi Emilia. "Haklısın."

"Benim için bu ağaç artık Emilia Ağacı," dedi Stoerte. "Sonuçta ağacı kurtaran Emilia'ydı."

"Emilia, Emilia," dedi Sebastian düşünceli halde. "Bu ismi bir yerlerde okumuştum. Evet hatırladım, dalgalı koyu saçları olan ve eyalet başkanıyla fotoğraf çektiren kız değil miydi o? Gazetede fotoğrafını gördüm."

"Tabii, tabii," dedi Stoerte sadece ve eliyle onu savuşturdu. Sebastian onu istediği kadar iğneleyebilirdi. Stoerte'ye göre bir ağaç kurtarıldığında ödenecek bir bedeldi bu sadece. Stoerte, olay böyle sonlandığı için memnundu. Ve Sebastian'ın birkaç gün önceki kadar gıcık olmadığına da memnundu. Sonuçta bu da bir başarıydı.

O sırada Struppi ulumaya başlayarak tasmaşının ipini Sebastian'a doğru çekiştirmeye başladı.

"Struppi hayır!" dedi Emilia.

"Struppi Sebastian'a gitmek istiyor," dedi Stoerte fikrini belirterek. "Baksana Sebastian'ı seviyor. Sanki onu daha ön-

ceden tanıyor gibi. Nerdeyse Sebastian'ın köpekle bir süre ilgilendiğini düşünmeye başlayacağım.”

“Böyle bir saçmalık duymadım!” dedi Sebastian karşı çıkarak.

Stoerte sadece, “Stockholm Sendromu!” dedi ve Emilia'ya baktığında birlikte kahkahalar atarak gülmeye başladılar. Gülmeye devam ederken bakışları da konuşuyor, ağaç artık kurtarıldığına göre birbirlerine ne yapacaklarını soruyorlardı.

“Sahi bizim buralarda nereleri biliyorsun?” diye sordu Emilia.

“Sadece ağacın olduğu yeri, gölü ve adayı biliyorum,” dedi Stoerte.

“Nehri görmedin mi yani?” diye sordu Emilia.

“Hayır görmedim,” dedi Stoerte.

“Okeeeeeeeeey. O zaman sana nehri göstereyim şimdi,” dedi Emilia. “Struppi için de dolaşabileceği güzel bir yer. Nehrin bir yerinde sular çok yavaş akıyor, orası taş sektirmek için güzel bir yer.”

“Nehirde balık da tutabilir miyiz?” diye sordu Stoerte. “Kitabımda elle nasıl balık yakalanabileceği yazıyordu. Balığı yakalayıp kızarttığında iyi bir yemek olurmuş. Bavyera’da böyle hayatta kalınabilirmiş.”

“İyy!” dedi Emilia. “Buzdolabının kapağını açmayı tercih ederim. Bavyera’da böyle de hayatta kalınabilir.”

Ve döndüler. Ağacı arkalarında bırakarak yürümeye başladılar. Evlerin önünde geçerek ilerleyip yokuş aşağıya yürüyerek

sık bir çalığa vardılar. Çalıların ardında bir boydan bir boyaya akan nehri gördüler.

Stoerte, 'Bavyera güzel bir yer,' diye geçirdi içinden ve kulaklığının nerede olduğunu düşündü birden. Hiçbir fikri yoktu.

Linus, diğer adıyla Stoerte, ailesiyle birlikte Hamburg'dan Münih'in bir köyüne taşınır. Stoerte köy hayatının katlanılmaz ve sıkıcı olduğunu düşünürken Emilia ile tanışır. Emilia, köydeki bir ağacın kesilmesine karşı elinden geleni yapan bir ağaç koruyucusudur. Hatta başbakana bile ağacın kesilmemesi için bir mektup yazmıştır! Emilia'nın cesaretine hayran kalan Stoerte ona yardım etmeye karar verir...

ROMAN

İÇİNDE NE VAR?

ISBN 978-605-08-2477-3

İyi ki kitaplarım var...

genctimas.com

genctimas

genc_timas